

GROOVE

Nummer 8 • 2000 | Sveriges största musiktidning

Monster Magnet
Latin Kings
Frank Black
Hellström & Wiehe
Photek

Freddie Wadling

Allt du velat veta om
Sveriges största sångare
(men varit för rädd att fråga om)

Bad Cash Quartet • Euroboys • Moby • R.L. Burnside • Pusjkins

Den juletid nu kommer

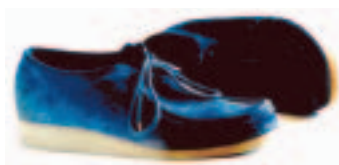
Lagom till köpruschen i slutet av året blir skivorna ute i butik ännu lite dyrare. Skivbolagen och handlarna verkar tycka att vi i Sverige borde ha råd med det. Vart de 200 kronorna per CD tar vägen vill man knappt tänka på, framförallt inte om man skulle råka vara artist. Fem procent kanske hamnar i upphovsmannens lönekuvert, resten försvinner på vägen.

Med dessa skenande priser kan väl ingen fortfarande bli förvånad att konsumenterna söker sig ut på nätet? En viss kvalitetsförsämring på de nerladdade låtarna kan man nog stå ut med om man får skivan gratis.

Skivbolagen har nu i alla fall öppnat ögonen och lierar sig med nätpiraterna för att skydda sina produkter även i cyberrymden. I mina ögon är det fullt logiskt och förhoppningsvis kommer detta att kvalitetssäkra handeln på nätet, men priserna måste då självklart sänkas. Fast då står branschen inför det definitiva skiftet från butiks- till nätförsäljning och det kommer att bli smärtsamt. Handlarna kommer ju plötsligt att bli överflödiga. Kanske är de senaste årens tokhöjningar av CD-priserna helt enkelt en medveten strategi i ett långsiktiga systemskifte? Bättre att smyga in förändringen än att chocka. Förr eller senare måste ju ändå förändringen till.

Just artisten är annars den som verkligen kommer i kläm om ingen skulle betala för musik längre. Begåvade musiker vänder sig förmodligen då till betalande kunder istället, såsom reklambyråer och filmbolag. Är det manne framtiden?

chefred@groove.st

Freddie Wadling
sid. 16

Photek
sid. 22

Dave, Monster Magnet
sid. 8

R.L. Burnside
sid. 6

Pusjkins	sid. 5
Tre frågor till Moby	sid. 5
"En grå man uppe i det blå"	sid. 5
R.L. Burnside	sid. 6
"Storleken har betydelse"	sid. 6
Latin Kings	sid. 7
Monster Magnet	sid. 8
Svenska texter:	
Hellström & Wiehe	sid. 10
Euroboys	sid. 14
Freddie Wadling	sid. 16
Frank Black	sid. 21
Photek	sid. 22
Bad Cash Quartet	sid. 23
Recensioner	sid. 25

Ansvarig utgivare & recensionsansvarig
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, bilder@groove.st

Layout Henrik Strömberg

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Karin Stenmar, Miriam Fumarola

Web
Therese Söderling, Ann-Sofie Henricson

Grooveredaktion

Dan Andersson

Gary Andersson

Olof Berghe

Josefin Claesson

Niclas Ekström

Jonas Elgemark

Mattias Elgemark

Fredrik Eriksson

Johannes Giotas

Anna Hedlund

Robert Lagerström

Pigge Larsson

Per Lundberg G.B.

Björn Magnusson

Martin Mansfeld

Thomas Nilson

Thomas Olsson

Tove Pålsson

Maxime Sarrazin

Daniel Severinsson

Niklas Simonsson

Magnus Sjöberg

Peter Sjöblom

Mathias Skeppstedt

Henrik Strömberg

Ebba von Sydow

Magazine Groove

Box 112 91

404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslagsbild:

Freddie Wadling av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB

Upplaga 50 000 ex.

ISSN 1401-7091

© stockholm records
www.stockholmrecords.com

NÅID/WAKING UP

27 december släpps det efterlängtrade albumet med Nåid.

Här kan du från 14 december smyglyssna på 6 spår från albumet: **Alingsås:** Skivbolaget, **Bollnäs:** Musikaffärn, **Borås:** Skivspegeln, **Eskilstuna:** Plattformen, **Farsta:** MultiCD Megastore, **Gävle:** Skivbutikern, **Göteborg:** Bengans, **Göteborg:** Skivfyndet, Avenyn, **Helsingborg:** Bokman, **Helsingborg:** Bokman Väla Centrum, **Huskvarna:** Tilt Records, **Jönköping:** Skivor & Band, **Karlskoga:** Skiv-PO, **Kinna:** Jannes Skivbar, **Kungälv:** Tower Records, **Köping:** Musikservice, **Olofström:** Skivhörnan, **Piteå:** Skivaffär'n, **Skövde:** Discos, **Stockholm:** Skivfönstret Fältöversten, **Stockholm:** Skivfönstret Ringen, **Stockholm:** MultiCD Megastore, Pub, **Stockholm:** NK Musik & Nöje, **Sundsvall:** Skivbutikern, **Södertälje:** Kringlan Skivor, **Tumba:** MultiCD Megastore, **Täby:** MultiCD Megastore, **Uppsala:** Tropez Records, **Visby:** Record News, **Värnamo:** Plus Audio Video, **Västerås:** Skivbörsen, **Örebro:** Najz Prajz, **Östersund:** Skivhörnan. **Booklet i limiterad upplaga i form av lösa kort.**

NYTT ALBUM UTE NU!

BMG
SWEDEN

OUTKAST

STRECKOCIE

något bättre julklappar...

CHE sounds of liberation

Grym rockplatta med namnkunniga herrar från Kyuss, fu Manchu, Unida och Queens Of the Stone Age. Ingen stonerplatta, men grymt bra rock från öknen!

Lloyd Cole the negatives

Fantastiskt stark återkomst av Lloyd Cole. Efter en längre tyst period är han äntligen tillbaka. Bitterljuv pop som har pressrosats överallt.

Last night a DJ saved my life

En hyllning till DJ's med historiskt perspektiv. Albumet tar oss med på en resa i tiden som börjar 1906, då den första plattan spelades ut i radio. Grym platta från pålitliga Nuphonic.

Mark Kozelek R n' R Singer

En påminnelse om årets bästa platta! Kanske såg du honom live i slutet av november? Om inte så är denna platta en perfekt introduktion till en av vår tids bästa singer/songwriters.

Glücklich IV

Compost Records fortsätter att regera. Denna grymma new jazz-samling bevisar det. Trüby Trio m fl.

Jazzanova The remixes...

En best-of-platta från remixkungarna Jazzanova. 20 remixar gjorda mellan 1997-2000. Ian Pooley, Incognito m fl.

Pusjkins

Coola riff och små poser

text: Fredrik Eriksson • bild: Johannes Giotas

– Det är så lätt att fastna i något som inte är bra. Mycket handlar om att våga släppa taget och ta sig ur självförnekelsen.

Maria Bergström sammanfattar mantrat i *Girlfriend*, supersingeln från Pusjkins andra skiva *Brand New Morning*.

– Många gånger så lyssnar man bara på andra utan att egentligen själva fundera på om det är bra för en själv eller inte. Alla låtarna på skivan är skrivna under säkert fem år, men detta är väl någonting som förenar

dem, säger Christel Nordin. Många trassliga saker har hänt för oss alla i bandet under den tiden, så det är naturligt att mycket handlar om det, fast på ett hoppfullt sätt.

För Pusjkins har karriären inte gått spikrakt uppåt. Nej, ett enträget demokassettskickande och tjtande har först i år givit resultat. Inte ens första skivan *The Heat, the Fuzz, the Pusjkins*, som spelades in i Seattle av Ken Stringfellow från Posies, var någon slump. Allt bekostades av medlemmarna själva och det försöka komma i kontakt med Ken

stod klart så fort de hörde talas om att Posies skulle till deras hemstad Linköping.

– Det var rätt mycket tjafs om det där, berättar Christel. Alla vi jobbade i musikföreningen som anordnade konserten, satt i styrelsen och sådär. När vi sedan bestämde att vi skulle spela förband var det många som blev sura och menade att vi gjorde det bara för att vi var med och arrangerade. Men hade det var något annat band hade säkert ingen brytt sig om vi hade spelat eller inte. Det var inte direkt någon hemlighet att vi gillade Posies.

Trots det lyckade mötet funderade de på att lägga av med alltihop och göra något ”ordentligt” och ”bli någonting”.

– Herregud, vi har ju hållit på i åtta år. Det är klart att man känner sig pressad att ta ansvar för sitt liv och allt det där men vi kan inte bara sluta spela ihop. Vi har verkligen ett nära förhållande till varandra, som en familj, så det skulle kännas jättekonstigt att bara släppa mycket av det som vi har ihop.

– Nu känns det däremot som om jag skulle kunna hålla på med det här i minst tio år till.

Tre frågor till...

Moby, den förvånade MTV-vinnaren och allround-musikern.

Du har starka åsikter i bland annat djurrättsfrågor, ser du dig som bara underhållare eller något mer?

– Jag älskar musik som är både kommersiell och underground, men de flesta musiker är rätt dumma så de borde hålla sig till det de gör bäst. Jag kan skämmas ibland när jag hör artister uttala sig i frågor de inte har koll på. Jag var mer hardcore för tio år sen, men nu har jag lärt mig att fungera tillsammans med människor som inte tycker som jag. Jag skäller inte ut folk bara för att de äter kött...

Hur ser ditt ”vanliga” liv ut?

– Jag är singel och bor i New York. Det är inget ensamt liv, jag vill inte ha ett normalt liv – det kan vem som helst ha. Jag får ju chansen att resa runt i världen, att skaffa familj och sånt är ingen utmaning. Musiker som klagar på att de måste ut och turnera förstär jag inte. Jag är gift med jobbet och det passar bra.

Vad längtar du efter nu?

– Jag har turnerat i två år nu så jag vill komma hem och få spela in nytt material. Jag är bland annat sugen på att göra discolåtar tillsammans med livemusiker.

Gary Andersson

En grå man uppe i det blå

Om jag hade ett band vet jag vad jag skulle kalla det. The Pagrotskys. Och mitt artistnamn? Ol' Dirty Leif, naturligtvis. Varför? Men det är väl självklart. Ingen annan gråsose har gjort så mycket för svensk musik som den store lille mannen.

Först fixade Leffe det svenska musikundret och besökte vareda musikmässa för att plugga de blågula popundren. Han såg till att bli bundis med alla skatteinkomstbringande popstars som landet kunde uppbringa (att de flesta popmiljonerna hamnade utomlands var knappast Pagges fel, eller hur?). Sedan tog han med sig Dr Alban till Sydafrika för att visa hur satans bra svarta artister blir när de skolas i ABF-cirklar. Nu blev det ju, som alla vet, en mycket intim spelning på ett gigantiskt fotbollsstadion. Men en inställd spelning är ju också en spelning, som Ulf Lundell sa (det ryktas även att Lundell ska ha sagt: ”en upp-

spydd vinare är också en vinare” men det är ingen som vet om detta är sant).

Nu när Pagrättsky var nere med alla i musikbranschen var det naturligtvis ingen större match att fixa MTV European Music Award till Stockholm. Alla stora stjärnor samlades i den stora golfbollen i huvudstaden och rockade till singback hela natten (eller åtminstone till 23.10). Nu var The Leif kung och inget kunde stoppa honom.

Men varför nöja sig med små futtiga musikgalor? Vi ska ta mig fan ha ett fucking OS! Och vi ska lägga det i Göteborg och Malmö bara för att jävlas. Det verkar som Leif själv har fått ett olympiskt spel och hans nästa steg är naturligtvis rakt ut i rymden – The world is not enough, liksom. Mir II – folkhemmet i rymden där alla får plats.

Hybris av Pagrotskys slag är en ovanlig egenskap hos svenskar och vi måste vårda våra dårar på rätt sätt. Så istället för att döpa någon byggnad, vägsträcka eller bro efter Leif döper vi

helt enkelt ett rockband efter den framgångsrike politikern. Meningen med rockbandet The Pagrotskys är naturligtvis inte att sprida politikerförakt utan bara skön, storhetsvansinnig musik inspirerad av en kille i alltför stora kalsonger. That's all.

Efter den stora anti-apartheidgalan 1985 såg Olof Palme genast till att ANC fick 5 miljoner extra i stöd. Det var en sosse i min smak.

Niclas Ekström
petterniclas@penis.com

Sätter sig till rätta

text: Per Lundberg G.B. • bild: Max Sarrazin

– I didn't wanna kill the son of a bitch. Just shoot him in the head.

Det sa R.L. Burnside efter att ha skjutit en man för många år sedan. Straffet blev en vecka i fängelse. Sen kom plantageägaren och löste ut honom. Han behövdes på bomullsfälten.

På senaste albumet *Wish I Was in Heaven Sitting Down* har R.L. mognat. Nästan vuxit upp. Mannen som spelat med storheter som Elmore James, Muddy Waters och Howlin' Wolf har blivit 73 år och medelålders.

– Nya skivan är ovanlig för att vara jag. Coolare. En mer klassisk bluesskiva, menar R.L.

– Den tog oss ungefär en vecka att spela in. Plus en vecka till att mixa. Själv är jag inte så inblandad.

Ändå är skivan väldigt blandad. Scratch, elpiano och trumloopar. Inte den Burnside vi vant oss vid direkt.

För oss svenskar är det Jon Spencer Blues Explosions förtjänst att vi fick höra R.L. Burnside. Jon ville ha med honom som förband på bandets *Acme*-turné. Det var där som idén till att göra en skiva ihop kom. *A Asspocket of Whiskey* vände upp och ned på alla begrepp. Innan det hade R.L. släppt några skivor, *Bad Luck City* och *Too Bad Jim*.

– *A Asspocket of Whiskey* gjorde så att många unga började att upptäcka bluesen. Tillsammans med Blues

Explosion gjorde vi några helvilda spelningar, minns R.L.

– Om jag ska ut den här gången blir det ingen lång turné. Runt om Amerika. Europa är inte klart ännu. Jag måste ta det lugnt. Mitt hjärta orkar inte med så mycket. Men

jag blir bättre och bättre för var dag som går. Jag får väl dra ner på cigarrerna och Jack Daniels, skrockar R.L.

– Livet må ha varit hårt när jag var yngre, men det är mycket hårdare nu. Allt knark dödar många unga. Crack har gått från storstäderna och kommit till Mississippi. Det är för jävligt, menar R.L.

Ljuspunkten i livet är hans barn.

– En av mina döttrar dog i en bilolycka. Nu har jag tolv barn. Att se dem växa upp och bilda familjer gör mig glad. Nu för tiden gör jag inte så mycket. Jag är nöjd med att sitta på verandan och kolla på solnedgången. Jag är gammal.

Hur många barnbarn har du?

– Det måste jag fixa en dator för att räkna ut, skrattar R.L.

Storleken har betydelse

Snart är det första året i det nya millenniet slut och vad har vi då lärt oss? Jo, att ingenting väsentligt ändrats. Oasis och Spice Girls är definitivt slut, gammal är äldst och CD-skivorna är fortfarande för långa. Visst, jag tycker bättre om vinyl, bla, bla, bla, snobberi, och så vidare, men jag måste erkänna att jag gillar CD också, men den har ett stort problem. Just det, den alltför väl tilltagna längden har förstört för många bra vinylband.

Alla dessa band som alltid gav ut underbara vinyler, skivor som fick plats på ena sidan av ett 90-band, skivor med en väl uttänkt låtordning, hårt sållade låtar och få dödpunkter. Jag pratar om 38 och en halv minut riktigt bra musik. Och vad händer? Jo, nån ger dem 76 minuter att fylla och banden börjar leta låtar (en bra ledtråd till elände är alltid när de inte har tillräckligt med låtar), de börjar experimentera (experimenterar gör man med hela skivor, inte med de fem sista låtarna på en alldeles för lång CD) och de börjar tillverka det värsta ett bra band kan göra: utfyllnad. Utfyllnad är ett skällsord som måste bort ur musikens ordförråd. Jag är så ruskigt trött på att jag så sällan

gillar en hel platta numera, att jag alltid måste hoppa över en tre-fyra låtar för att de suger så mycket. Jag menar, visst kan skivor vara långa men mer än 54 minuter vete faan om jag klarar av? Eller jag och jag, mer än 54 minuter tror jag det är få band som lyckas göra intressanta. Problemet är ju också att CD:n är så kriminellt dyr att man börjar kolla längden innan man köper den. 28 minuter för 177 spänn, ah va faan det har jag inte råd med, men titta här nya... (här fyller ni i med den senaste för långa skiva ni köpte) med 76 minuter musik – det är valuta för pengarna. Jag vet, det är så lätt att resonera så. Men titta då på vad du fick, jo en halvljummen platta du sällan lyssnar på istället för 38 minuter briljant rock med Shellac. För Steve Albini kan du lita på att alltid ge ut en platta utan dödpunkter som klockar in på runt 30. Eller mindre. Förra plattan Terraform var 29 minuter lång och hade åtta låtar varav en var elva minuter. Det ni!

Jag hör att ni suckar nu och givetvis har ni rätt – det finns undantag, varav en av årets absolut bästa skivor. Nämligen den 70 minuter och 43 sekunder långa Elite, Firesides nya mästerverk som får gnällspikarna i Radiohead att rodna upp över hårfästet och villigt erkänna att "Ja visst är vår skiva ganska poppig

i alla fall". Dessutom har vi ju 1900-talets bästa band alla kategorier, som ni aldrig kommer höra mig säga ett enda negativt ord om, The Clash. Och, nej Sandinista är inte för lång, och nej den hade inte blivit bra som enkel vinyl, inte ens som enkel-CD. Fast de ska ju faktiskt ha cred för att göra en så pass lång skiva innan CD:n ens fanns. Vissa skivor ska vara tripplar!

Visst finns det fler undantag men jag tänker inte stödja sådant beteende genom att nämna dem, däremot tänker jag ta tillfället i akt att utse årets i särklass bästa platta som dessutom är perfekt med sina 42.15 minuter. Johnny Cashes American III: Solitary Man. Jo, jag säger det igen: Johnny Cash. Mannen är 70 år och rockar fortfarande röven av ALLA.

Mathias Skeppstedt, december 2000
petshopboy666@hotmail.com

Latin
Kings

“Passa micken och stick len”

text : Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

The Latin Kings berättar hur det kan gå till när nya ord föds och hur det känns när shunar snor deras Botkyrka stylee.

Trion har ända sedan starten 1988 haft Botkyrkaslang som sitt adelsmärke, och det kommer väl inte som en chock för någon att de tycker det är tontigt med rappare som använder engelska uttryck.

– Ingen skulle ju säga ”Ey yo, ska du med och tjacka en macka?” till en polare, menar Dogge.

Hans karakteristiska ”ey len”, som kommer från turkarna i Botkyrka, gillar han däremot skarpt. De tycker alla det är kul att vara med och ”sätta standard” och ”leda hiphop inom Norden” men de är trötta på att andrar deras uttryck och låtsas som att det är deras egna.

– Folk från värsta pensionärsförorterna snor våran stil, men jag vet att dom inte snackar som vi gör i Botkyrka, berättar DJ Salla. Det vore kul om de kunde göra något eget och utveckla hiphopen istället.

– Många säger att de aldrig lyssnat på oss fast vi hör att dom använder våra ord, fortsätter Chepe.

När jag påpekar att det inte funnits så mycket annan svensk hiphop att låna från tidigare håller Salla skrattande med.

– Dom kan välja på oss och Just D, och då väljer dom oss.

Dogge ger sin syn i frågan på spåret *Kåken*: ”Dags att vakna upp och långa en fet ny platta/så alla hiphopkatter har nånting att snatta”.

När jag berättar att jag varit på en spelning kvällen innan och hört ordet ”shunar” användas av en del rappare, berättar Dogge att de faktiskt uppfunnit uttrycket själ-

va. Ordet härstammar från ”shuno” som man kan säga om folk när man inte vill att de ska veta att man pratar om dem. Under inspelningen av *I skuggan av betongen* hängde gruppen mycket med Gordon Cyrus och han missförstod ordet och sa ”shunar”. Detta tyckte alla var så kul att de började använda ordet på riktigt.

– När vi säger ”shunar” brukar vi mena någon som är lite dum eller tont, förklarar Dogge.

När vi pratar om texter och vad de kan behandla tycker Chepe att det är för mycket skryt inom hiphopen idag. Han liknar sitt rappande vid att stöta på en gammal polare på tunnelbanan och sitta och snacka en stund om vad som har hänt sen sist.

– Då sitter man inte och skryter om hur grym man är på att rappa.

Dogge säger att han lägger mest vikt vid att berätta historier, och inte bryr sig så mycket om ifall det rimmar bra. Han erkänner också att han ”rappat i tio år men ändå inte har nåt flow”. Alla håller slutligen med Salla som tror att många idag sitter och tänker på vad andra rappare ska tycka om deras texter, och att det blockerar dem.

Att andra artister har anammat The Latin Kings stil och säljer mer plattor än vad de gör är dock inget killarna är bittra över. De vet vilken betydelse de haft för den svenska scenen och de kommer att fortsätta göra äkta hiphop från betongen. Eller som Dogge väljer att uttrycka det:

– Vi är ett rock’n’roll-band. Vi bara kör!

- Soviac från Södertälje är ett vasst band. Själproducerade CD:n *Trucks are Heavy* låter väldigt bra. Åt Shellachället. Artikel kommer i nästa nummer av Groove.
- Johnny Cash är en tung kille. Så tung att man måste göra cover på hans låtar. Göteborgsbandet Campfire Killers har spelat in *Don't Take Your Guns to Town* på ett tilltalande sätt.
- Rapparen Ken släpper inom kort singeln *Situation Stockholm* till förmån för hemlösa. Du kan även hjälpa till genom att sätta in en slant på Frälsningsarméns pg. 90 04 80-5.
- Off the record i Göteborg har inlett ett samarbete med Promopop i Linköping. Osignade akter som Promopop tar sig an hamnar nu också i skivbutiken Off the record för försäljning. Först ut är intressanta Planet Superfly.

- PopStad 2001 i Göteborg 8-10 februari blir det största arrangemanget hittills med hela 38 artister (15 demoband) på tre scener (en demoscen). Huvudscener är Kåren och Trädgår'n, demoscen är Pusterviksbarren. Några av de bokade banden är Elasma samt LOK och Hardcore Superstar som spelar in en gemensam låt till PopStads-CD:n. De kommer även att uppträda tillsammans.
- Alla bob hund-fans får hålla ut till nästa år. Bandet befinner sig just nu i studio. Den som väntar på något gott...

- På popwire.com hittar du massor av ny musik från osignade band, svenska som utländska. Grekiska Liquid Light gör stor house. Svenska Holden spelar lo-fi pop. Personliga favoriter heter Garbo och kommer från Danmark. Garbo spelar melodisk pop och borde bli Danmarks nästa export.
- Jaqee från BLaO, Göteborgs hiphop- och soularmada håller just nu på att mixa sitt debutalbum. Releasedatum är ännu inte klart.
- Bästa demon just nu står stockholmska Autobelle för. Indiepop med skön sång och bra gitarrer.

Groove fixar underhållningen på Göteborg Film Festivals mesta ställe, Kinski Bar, 27 jan – 3 feb 2001. Stilleben och Elmer spelar, fler artister och DJ:s tillkommer. Givet tryck i baren!

“Fantasin är bästa trippen”

text: Thomas Olsson
• bild: Johannes Giotas

Spacerockarna skringrar röken och satsar kommersiellt. Trots ett tamt mottagande anser familjefadern Dave Wyndorf fortfarande att de rockar hårt.

När förra plattan *Powertrip* var en rockexplosion är nya plattan *God Says No* mer återhållsam. Om *Powertrip* var en uppretad spottkobra känns *God Says No* som en Duracell-kanin som nafsar efter armen. För även om den ibland blixtrar till, som på inledande *Melt* eller *Doomsday*, rör den sig alltför ofta bara sakta framåt. Man hör att Dave börjar låna av sig själv, vilket aldrig är fräscht. Idéerna, fantasin och stinget i soundet verkar glöda och inte brinna. Dave försvarar sig.

– Jag ville att *Powertrip* skulle bli en stenhård rockplatta och plockade därför bort de psykedeliska låtarna. Den här gången är soundet mognare, låtarna mer varierade och fulla av nya idéer, samt att jag satsat mer på att lyfta fram sången.

Kanske är jag väl tuff men låtmaterialet känns styrt och klippt efter speciella ramar och glimtar oftast bara till i refrängerna, vilket känns lite smygkommersiellt. Eller vad säger förste gitarristen Ed Mundell?

– Tja, Dave ville ha det så, låtarna var skrivna på ett sätt som inte gav något större utrymme för mitt gitarspel, så vad fanns att göra? Men jag känner mig ändå rätt nöjd, i dagarna släpper mitt sidoband The Atomic Bitchwax en ny platta som bara kokar av mina utflippade solon, myser Ed.

Live använder Dave hellre sin gitarr som cool rock-rekvisita än att spela på den. Istället lyfts gitarristernas roller fram. Stående på två podier både fräser det och slår gnistor om gitarrerna – speciellt Eds som tjuter, skriker och ylar.

Att Dave styr och ställer i Monster Magnet är knappast en hemlighet. Ända sedan slutet av 80-talet och tiden som coverband fram till de första demokassetterna *Forget About Life I'm High On Dope* och *I'm High What Are You Gonna Do About It* har han styrt skutan. Slumpen levererade gruppnamnet och resten är historia. – Demokassetterna vi skickade ut hade alla olika namn, så när skivbolaget Glitterhouse från Tyskland ringde upp utgick de från att vi kallade oss Monster Magnet. Men egentligen kunde det lika gärna ha blivit Heroine

Mule eller Nipple Tank, säger Dave, och tar ett bloss på cigaretten.

Inför nya plattan var omställningarna stora för Dave. Det började med att före detta flickvännen och dottern Betty flyttade till New Mexico, efter att ha bott ett stenkast från Dave.

– Herregud, plötsligt fick jag inte se min älskade dotter varje dag.

För att vara säker på att Betty hade det bra hängde Dave på, trots att plattan egentligen skulle skrivas och bandet hyrt studiotid stannade han borta en månad. – Betty är mitt allt och tog all min tid. När jag slutligen var på väg hem hade jag bara lyckats göra två låtar, *God Says No* och *Doomsday*, och kände mig klart pressad.

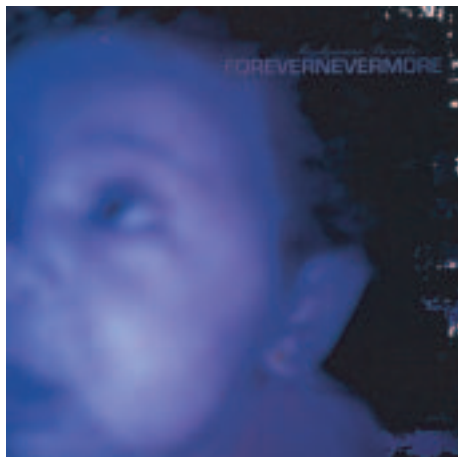
Hemfärden gick raka vägen till studion i Vancouver, men mitt under inspelningen var det dags igen. – Jag saknade Betty så mycket att jag bara måste se henne igen.

Sagt och gjort, Dave kastade sig på första bästa plan till New Mexico. Men på vägen dit passerade han en serietidningsaffär och lockelsen blev för stor. När han kom tillbaka ut hade någon krossat vindrutan på hans bil och tagit väskan med alla texterna.

– Milt sagt blev jag frustrerad, speciellt eftersom texterna var skrivna under pressade omständigheter och jag

MOODYMANN FOREVERNEVERMORE

THE DAYDREAMER MIXED BY STEPHAN GRIEDER

goldhead@nextstop.se

goldhead music

inte ens kom ihåg dom, suckar han.

I studion satt bandet och väntade medan texterna var borta, och efter att ha kollat att Betty mätte bra stängde Dave in sig på sitt hotellrum och skrev både text och musik till 16 låtar på en vecka.

Dave ser annars välmående ut och musklerna är välpumpade. Sedan cirka fem år tillbaka är han helt fri från droger, vilket inte var fallet under *Dopes To Infinity*-turnén då han mer eller mindre levde på droger och sprit.

– Ja det var en kaotisk tid. Mitt uppe i alltihop fick jag lunginflammation också och var faktiskt nära att stryka med.

Herregud, kände du inget ansvar gentemot din dotter?

Skulle hon växa upp utan en pappa?

– Ärligt sagt slog mig aldrig tanken att jag faktiskt kunde dö. Jag var ju odödlig...

– Många har en falsk bild av droger, de tror att man jobbar effektivare och blir mer kreativ av dom. Skitsnack, det är precis tvärtom! Tro mig, jag vet.

Och vad ska du säga till Betty när hon kommer upp i tonåren?

Dave spanner blicken i mig.

– Jag ska fråga vad det är hon söker. Sen försöka förklara att det inte existerar någon bättre tripp än den egna fantasin, känslan att inte vara beroende av något är oslagbar.

POPSTAD 2001

8-10/2 göteborg
Kåren • Trädgår'n • Pustervik

Biljettsläpp 13 december
Scandinavium 031-811020
Bengans 031-242400
Bengans Centralen 031-15 00 22
Konsum Avenyn 031-708 14 00
Pipcenter 031-47 26 05
Turistbyrån
Kungssportsplatsen 031-61 25 00
Pusterviksteatern 031-13 06 80
Blå Stället 031-332 74 70
Biljett Direkt 077-170 70 70
www.biljett.se

SR P3
www.sr.se/p3

 www.goteborg.com/popstad

Det är mycket roligare på svenska

text: Magnus Sjöberg
• bild: Johannes Giotas

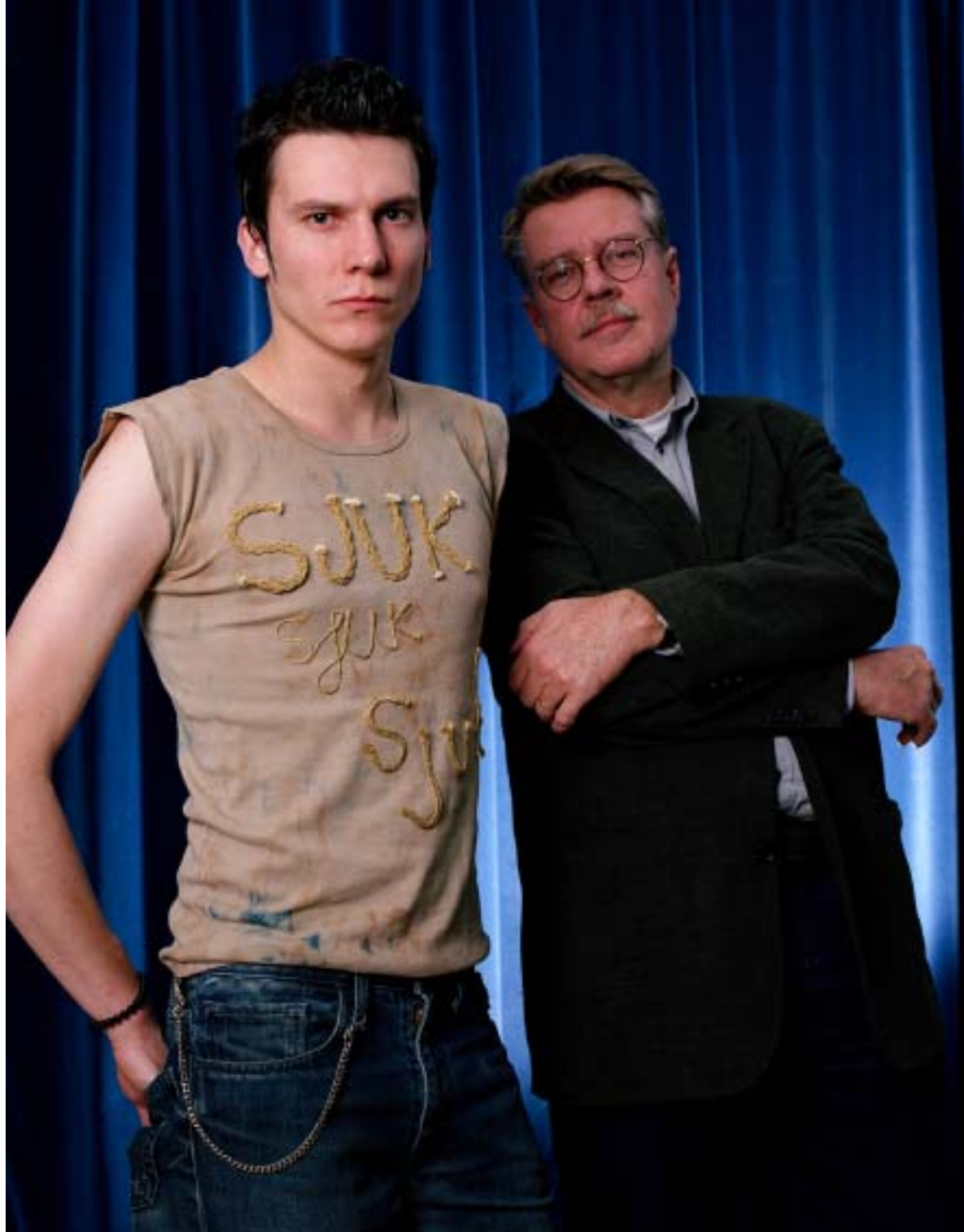
Det är lätt att höra skillnad på en svensk och en engelsk sångtext. Men hur textförfattare själva ser på att skriva på svenska är inte lika självklart. Håkan Hellström och Mikael Wiehe samtalar.

Även om popmusik med svenska texter idag är en naturlig och självklar del i musikutbudet, så har det inte alltid varit så. Popmusik på svenska fick väl egentligen sitt riktiga uppsving först i slutet av 1980-talet med Jakob Hellman som kanske främste fanbärare. Men sedan dess har det successivt dykt upp fler och fler popartister som framför sina alster på svenska.

En aspekt på svenska texter är att de blir mer omedelbara för sin publik än engelska texter, att de lättare kan förstås av en svenskspråkig publik. Eftersom svenska band och artister idag i stor utsträckning märks i musikutbudet, sammanförde Groove två artister som sjunger på svenska: Mikael Wiehe, eftersom han i decennier både på personlig, men framför allt politisk nivå varit en av de främsta textförfattarna på svenska, och Håkan Hellström, eftersom han är en av de nya på den svenskspråkiga popsenen, med texter som ofta rör det personliga. De båda pratar om sångtexter på svenska.

Vad gör en svensk text bra i jämförelse med exempelvis en engelsk?

MW: Det som är bra med svenska texter är att de är på svenska, att de sjungs av en svensk artist, i Sverige för en svensk publik. Det ökar ju chansen att man ska få kontakt. Jag har aldrig riktigt förstått varför svenska artister i Sverige för en svensk publik skulle sjunga på zulu, tjeckiska, hindi eller engelska.

HH: Jag tycker precis likadant. Om man ska stå på en scen och sjunga så strävar man ju efter någon form av kontakt, och att sjunga på ett annat språk som man kanske inte behärskar lika väl som svenskan utgör ett hinder. Men för de som sjunger på exempelvis engelska handlar det ju också om vad de känner själva, om

orden ligger väl i munnen på dem. Lyssnar man på många pop- och rockband från England, så kan det automatiskt bli så att man börjar skriva på engelska. Och jag har inget emot det. Det är klart att man måste sjunga på det sätt som känns rätt, men folk förstår ju svenska bäst i Sverige. Jag började skriva när jag var

16-17, på svenska, och det är först i efterhand jag fått frågor om varför jag skriver på svenska.

MW: Jag började skriva på engelska. Jag spelade jazz innan jag började spela pop. Jag satt i timmar framför grammfonen och plankade olika saxsolon. Det hör till att man plankar, att man behöver lära sig, och då lär man sig av andra. För mig ingick att skriva låtar på engelska, det gjorde ju alla, för alla skulle låta som Beatles eller Rolling Stones. När bland annat Pugh började skriva på svenska, då tänkte jag att ”det är ju så mycket roligare”. Jag tycker att det är ett så himla kul språk, att man kan jobba med språket på ett helt annat sätt, för det är sånt man liksom *kan*. Man kan lattja med saker. Men om man lattjar med språket på engelska är man för det första aldrig riktigt säker om det verkligen blev kul eller bra. För det andra kan man göra något som man själv kanske tycker är nyskapande, och en del kanske tror att man gör det för att man inte kan, för att det är ”fel”. Men på svenska riskerar man ju inte att få omdömet ”jaså, du kan inte riktigt, det blev så istället”.

HH: Jag tycker det är den ultimata utmaningen att skriva något där man uttrycker sig i musik och text. Det är så totalt, du kan begripa vartenda ord. Man sätter allting på spel. Man kan inte gömma sig bakom någonting, man kan inte komma undan med en häftig fras eller något sånt. Saker *får* låta mesiga och töntiga, men man vinner ett totalt, ärligt uttryck. Det är den enda riktlinjen när jag gör musik, och därför är det helt otänkbart för mig att skriva på engelska.

Kan det vara det man är rädd för om man väljer att skriva på engelska som svensk artist, att det skulle låta för mesigt och töntigt. För utlämnande?

MW: Det finns ju nu helt andra möjligheter för ett svenskt band att slå igenom och bli spelade överallt och få en jättepublik än vad det fanns för 25 år sedan. Och det är klart att om man satsar på en publik någon annanstans, då är det ju naturligt. Världsspråket är ju engelska. Så jag tycker inte alls det är konstigt att en massa band sjunger på engelska när de har en jättepublik i Japan, USA eller Latinamerika eller var det rör sig om. Sedan kommer de hem och visar upp det, och det är OK. Men när ABBA började gjorde de sina låtar på både engelska och svenska.

HH: Att säga att något språk skulle vara det rätta att sjunga på känns också fel. Det råkar vara så att både Mikael och jag sjunger på svenska.

MW: En del handlar väl om man känner att det är viktigt det man säger...

HH: Det är nog inte alla som har ambitionen att bli förstadda...

MW: Att flytta till New York och skriva på engelska, att ha en publik någonstans... Jag känner inte att jag skulle behärska att skriva på engelska. Jag skulle i alla

fall själv inte tycka att jag behärskade det lika bra som jag tycker att jag behärskar svenskan.

Men skulle det inte gå att slå igenom för en utländsk publik fastän man sjöng på svenska?

MW: Jag har sjungit en del i Latinamerika, en del i Afrika och en del i Europa, på svenska. Svenska Kulturveckan i Tyskland. Och det blir lite grann som att ett tjeckiskt rockband kommer hit och sjunger på tjeckiska. Det är inte någon som fattar vad de sjunger.

HH: Jag vill gärna tro att det skulle gå, men det kanske inte funkar ändå.

MW: Alltså att komma och sjunga svensk folkmusik på svenska tror jag går bra. Men om man ska sjunga liksom, ge sig in i popsvängen och bli internationell, så får det nog bli på engelska, det tror jag.

Skulle inte Kent kunna funka på svenska?

HH: De kör ju sina parallellplattor. **Men behövs det en engelsk version av plattan?**

HH: Jo, men det är klart. Deras parallellplatta är ju ett sätt att nå ut med den så snabbt som möjligt. Det är klart att de ska skriva på engelska, det är ju det det handlar om på den nivån när det gäller att sälja plattor. Och det är klart, ska man släppa en skiva i utlandet, så vill man väl göra sig förstadd där också, så varför skulle man sjunga på svenska i utlandet? Det skulle vara oerhört märkligt. Det strider ju mot allting, om man vill göra sig förstadd. Det skulle vara någon slags trotsighet då, som jag inte riktigt vet vad det skulle betyda.

Vad ställer ni själva för krav på en text?

HH: Det viktigaste för mig är att jag själv blir berörd av den, av det jag sjunger. Att den är förankrad och att jag känner väldigt starkt för den. Det är det enda som betyder något.

MW: Jag tycker precis likadant. Det viktigaste är att texten uttrycker det som jag vill uttrycka. Sedan kan man ju skriva texter på andra sätt, det finns så otroligt många trick och tekniker och allt möjligt man kan använda för att få fram det som man gärna vill ha fram.

Vilken roll har proggen spelat för sångskrivande på svenska?

MW: Att sjunga på svenska var ju töntigt på sextiotalet, Hep Stars och Ola & The Janglers exempelvis... Och det ställdes en massa krav på texter. Det ställdes ju innehållsmässiga krav, jag vet inte hur många människor som ringt upp mig och bett mig skriva saker... ”Nu måste du skriva en sång om det här, wienerbröden är sega på Köpenhamnsbåten, det måste du skriva en sång om”. Men när man förstod vad folk sa, så gick det inte att dölja sig bakom något, utan oavsett vad sången handlade om förstod man, och det

gjorde att det ställdes mycket krav. Jag tycker att det finns en massa bra sångskrivare i den generationen som kom fram, jag menar Ulf Dageby, Eva Dahlgren, Joakim Thåström, Dan Hylander, Peps, etc. Sedan svängde det tillbaka, och man skulle göra internationell karriär, bli spelad på MTV och sjunga på engelska, och nu känns det som att det kommer rätt många som sjunger på svenska igen, som för traditionen vidare. Från Evert Taube och visdiktarna Olle Adolphson och Cornelis och dom. Så är det nu. Däremellan kommer inte fastan, men väl popen och proggen, eller snarare proggen och punken.

HH: Jag har lyssnat rätt mycket på Evert Taube, det är ju helt klart en stor favorit.

Fast jag har väl mer mina musikaliska rötter i punken, som väl är en fortsättning på proggen, med samma underton i alla fall. Samma uppercuts, fast lite senare. Jag kan väl inte påstå att punken är död, men man kan ju hitta den i extremt mycket grejor fortfarande, dansmusiken, till exempel Prodigy, och i nya punkband som ju dyker upp hela tiden. Men det är ju väldigt sällan det dyker upp nya proggband.

MW: Doktor Kosmos...

HH: Jag har inte hört så mycket av dem, men det är ett exempel. Men punken är en sån där oändlig kraft. Det känns som att den varit lika stark under, kanske inte 80-talet, men med grungen som kom på 90-talet och sedan hela vägen. Jag känner mig mest influerad av punken, och om man ska försöka se något släktskap med det vi gör så är det underifrån-perspektivet. Nu har jag inte hört så mycket av det nya som Mikael har gjort, men i de tidigare sakerna, med Hoola Bandoola och så, fanns ett underifrån-perspektiv, liksom ett politiskt perspektiv. Jag vet inte vad man kan säga att jag sjunger om, men inte är det om politik i alla fall. Alltså, en del säger ju att allting är politik, och jag ska inte försöka analysera det, men punken är ändå min grej.

MW: Jag tror att om proggen spelat någon roll, så är det att man betonar att skriva på svenska, snarare än det innehållsmässiga. Själv känner jag mig nästan inte alls påverkad av andra svenska textförfattare, även om jag tycker det finns väldigt många som är bra, utan jag tycker att jag fått alla mina influenser utifrån. Den här diskussionen om man ska skriva på engelska eller svenska; man kan ju inte låsa in sig i sitt eget språk eller sitt eget land, utan man måste ju vara en trätt, och ta emot jättemycket influenser där man nu hittar dem. Om det nu är folkmusik från Uruguay eller afrikansk dansmusik eller javanesisk tingel-tangel – man tar influenser där man hittar dem. Det som skiljer de som bara härmas från de som jag tycker är ”på riktigt”, det är de som bearbetar de här influenserna för att sedan uttrycka något som man själv tycker är viktigt. Då kan man ju bearbeta vad som helst, men det blir ju lite tråkigt om man tar någon annan, hela paketet, utan att man själv liksom inte finns med. ▶▶

”Tiden går vidare,
men man själv skiljs
från den. Man går in på
ett sidospår, medan de som
är unga hittar nya uttryck
i den tid som är nuet för
dem.”

Mikael Wiehe

HH: Jag har känslan att proggen har ett specifikt mål i sina texter, att man sjunger om specifika förhållanden i samhället, medan punken kan ha en sådan energi som måste ta vägen någonstans.

MW: Man kan faktiskt säga att proggen, om vi nu ska göra det *väldigt* fyrkantigt, att många utav den sortens texter som man förknippar med den progressiva musikrörelsen, som inte alls bara var textbaserad, handlar om vad man är arg på, medan punken handlar om att man är arg.

Finns det något som man inte kan skriva om i svenska sångtexter, något som är tabu?

HH: Absolut, det är jag helt övertygad om.

MW: Det finns ju vissa saker som är svåra att prata om. Döden är en sådan sak. Gör man en platta som bara handlar om döden, med svart omslag... När Ken snackade om att han skulle storma slottet blev det ju ett jävla liv, det gick ju inte... En platta om pedofili skulle nog inte heller vara gångbar.

HH: Skivbolag går ju ofta efter bestämda mallar som funkisar, de chansar ju väldigt sällan.

MW: Jag tror inte att det är så... Jag har suttit och lyssnat på så många kassetter i mina dagar, eftersom jag har suttit i skivbolagsstyrelse i Malmö. Och i början hade vi ju bestämda uppfattningar om att det skulle handla om någonting, det som på engelska kallas för "topic songs", det skulle finnas ett ämne. Men nu tänker jag att man kan skriva om precis vad som helst, på precis vilket sätt som helst med precis vilken musik som helst, och så är det somligt som är bra. Ibland hjälper det inte hur mycket fina synpunkter och hur duktigt spelat eller hur fint producerat det är, det är bara tråkigt i alla fall. Och så kommer det någon som inte kan sjunga och inte kan spela, och så gör han en låt som handlar om grodor, och så tycker man att "fy fan vad bra"!

HH: Jo visst, men jag vet inte. Jag är kanske för cynisk, och folk har alltid tänkt på det här sättet, men 20 år senare kan man fortfarande se en linje i allting som ges ut. Det finns säkert en trend, men man ser den inte eftersom man sitter i den. Men jag tänker på precis samma sätt som du, och jag hoppas att de som ger ut skivor också gör det. Jag tycker att min skiva är ett genuint tryck och för mig är det väldigt personligt och så, men jag blir inte förvånad om min skiva om tjugo år anses vara extremt tidstypisk.

MW: Jag har lirat i 37 år. Vi slog igenom med Hoola 1971, när jag var 25. Då var vi vår tid. Alltså, vi lyssnade på den musik som kom, om det var Neil Young, Dylan, Byrds eller Beatles, allt det som spelades lyssna-

de vi på, och så omformade vi det och så gjorde vi vår musik, och så blev det på svenska. Då var vi vår tid. Men sen förändras ju tiden, och så plötsligt kommer punken i slutet på sjuttioalet. Och den musiken som var häftig 1971, den är inte så häftig längre. Då försöker man ju ta in det nya som kommer, för man tycker själv att det är kul, och man vill gärna vara öppen och man vill ju gärna att folk ska komma och lyssna på en när man lirar och så. Jag menar inte att man är opportunistisk, utan man vill kommunicera och man tar in

det nya som kommer. Men plötsligt har det gått 25 år. Och så kommer Latin Kings, och så tänker man: "det här kan inte jag göra trovärdigt". Och då *är* man inte längre sin tid, och det har man kanske inte varit de senaste 20 åren, utan man *ser* tiden. De flesta författarna börjar skriva om sig själva, och så beskriver man tiden, och det kan man fortsätta att göra även när man är 50 eller 60 år, men man kan inte *vara* tiden För tiden är ungdomens tid, det är dom som präglar tiden. Det är inte gubbarna på 60 år som satte sin prägel på tjugotalet, utan det är de unga tjejerna i sin frisyra och korta klänningar och halsband. Det är inte proggen som präglar -78, utan det är de unga, det är punkarna. Nu är det hiphopparna. Nu är det inte åttiotalets Lustans Lakejer som bestämmer hur tiden är, utan det är de unga hiphopparna från en massa olika ställen som uttrycker sig. Tiden går vidare, men man själv skiljs från den. Man går in på ett sidospår, medan de som är unga hittar nya uttryck i den tid som är nuet för dem.

Kan ni nämna en bra svensk text och förklara varför den är bra?

MW: Jag tycker att det finns väldigt många bra texter, men en text som jag suttit och stortjuttit till är en som heter *Holberg Hotel* med Eldkvarn. Och jag minns inte ens vem som sjunger. Jag tror inte det är Plura, utan jag tror att det är någon av tjejerna i bandet. Den tycker jag är enormt bra. Jag vet inte varför, den bara berörde mig så. Det var väl någon olycklig kärlekshistoria och så sammanföll det. Jag tycker Ulf Lundell har skrivit bra texter, Eva Dahlgren, Joakim Thåström. Jag tycker Björn Afzelius har skrivit bra texter, Peps. Dan Hylander, en av mina favorittextförfattare, Totta Näslund. Jag menar, Ulf Dagebys *Barn av vår tid*, den var jävla in i helvete skitbra. Man kan hålla på hur länge som helst. Plura är absolut en av mina favorittextförfattare. Lars Winnerbäck skriver om en värld som inte är min, på ett språk som inte är mitt, tack och lov. Jag menar, han uttrycker mina döttrars värld. Skitbra, tycker jag. Och Stefan Sundström är ju en lysande textförfattare.

HH: Dogge. Jag får slå ett slag för honom. Jag känner att Dogge i slutet ändå är den som levererar hårdvaran. De andra rappar om vad de ska göra när de kommer upp på scenen, att de är bäst och att de dominerar hela scenen. Varenda låt handlar om det. Den ende som verkligen berättar någonting när det kommer till kritan, det är fanmig Dogge. Och sedan mår jag illa av att Latin Kings har glömts bort på något sätt. Det blåstes upp enormt när de dök upp och nu är det tydligen inte lika intressant längre. Jag slår ett slag för Latin Kings.

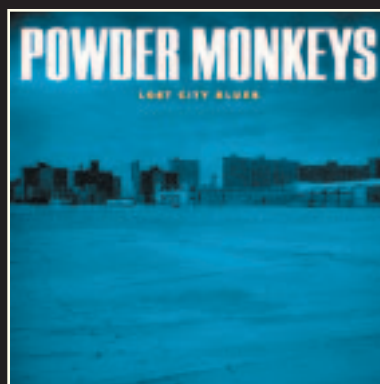
*Eliminate the unnecessary
and focus on the Substance*

PSYCHOPUNCH "BURSTING OUT OF CHUCKY'S TOWN"

Second full length from these scuzzy Swedish garage punkers, some wild'n'raw Ramones meets Dead Boys style garage spuzz!!
4/5 Kerrang

JAZZ 034CD / JAZZ 034LP

POWDER MONKEYS "LOST CITY BLUES"

Brand new album from this hard hitting Aussie power-trio, think early Motorhead, think the Saints, think punk rock and roll!!! 4/5 Kerrang

JAZZ 024CD / JAZZ 024LP

HELLRIDE "MAKING OUT WITH FIRE"

Debut full length from this new Norwegian nitro fueled garage punk trio, like Turbonegro on high speed meets the Ramones, no frills punk action!!!

JAZZ 033CD / JAZZ 033LP

THE YES MEN "PROSODY"

Debut full length from this guitar slinging Australian four piece who trade in some seriously dirty Detroit drenched yet totally melodic guitar rock and roll!!!

JAZZ 036CD / JAZZ 036LP

THE NOMADS "SHOWDOWN! (1981-1993)"

A retrospective of great importance!!! A 2CD set proving how important and legendary the Nomads are in the scheme of all things punk and garage!! Essential!!!

JAZZ 013CD

GLUECIFER "TENDER IS THE SAVAGE"

Latest album from Norway's saviours of hard rock, this time produced by Daniel Rey (White Zombie, Ramones etc) features the single "The General Says Hell Yeah"

JAZZ 029CD / JAZZ 029LP

Att överleva ett bandgräl

text: Jonas Elgemark • bildmanipulation: Henrik Strömberg

Tre bandmedlemmar sa tack och adjö efter inspelningen av senaste skivan. Ett klassiskt bandgräl, menar Knut Schreiner som mest av allt vill förmedla en skandinavisk rocktradition.

Med nya skivan *Getting Out of Nowhere* hamnar Euroboys i en gråzon, ett område där publik och journalister inte vet vad de ska ta sig till. Är de ett intelligent jazzrockband eller ett mer traditionellt rock'n'roll-band? Mainstream eller underground? Självklart spelar det ingen roll varken för Euroboys eller folk som gillar deras musik. Men den mest påfallande skillnaden från förr är att de numera har sång på i stort sett alla låtar. – När jag var yngre var jag väldigt fokuserad på genrer, säger sångaren och gitarristen Knut Schreiner. Jag har spelat i modsband, garageband och punkband. Sedan blev det Kåre and the Cavemen, eller Euroboys, som från början var ett surf- och filmmusikinfluerat band.

Knut spelade parallellt med glampunkarna Turbonegro och när de la ner verksamheten kändes det fel att fortsätta i den gamla stilen i Euroboys, det blev en tvångströja.

– När man spelar i ett instrumentalt rockband blir man mest sedd som en kuriositet, det blir förbandsmusik eller bakgrundsmusik. Vi har tenderat att bli lite väl sensationella i vårt uttryck tidigare.

Knut menar att han ville ha nya plattan mer intensiv, men i ett mellanläge. Influenserna från sin uppväxt

ville han kombinera med influenserna från idag. Garagerock blandat med detroitrock, Black Sabbath, Rolling Stones, Alice Cooper och all övrig typisk förortsmusik. Och jazz, funk och soul finns fortfarande med. Någonstans där landar Euroboys idag, ganska traditionell rock men med bandets speciella stämpel, gitarriff, långa instrumentalpartier, partyrefränger – resultatet blev deras modigaste platta hittills. Just för att de nu vågar skriva riktiga låtar.

Men allt var inte så enkelt. Ett storgräl strax innan inspelningen gjorde att studiotiden blev strulig. När plattan var färdig var bara Knut och slagverkaren Anders Möller kvar.

– Vi var tvungna att välja om vi skulle lägga ner bandet eller snabbt plocka in nya medlemmar, men jag och Anders var så entusiastiska över de nya låtarna att vi valde att plocka in folk från vår umgängeskrets, folk från Gluecifer, Turbonegro, syskon och vänner.

Knut menar att han vill se Euroboys som efterföljare till en skandinavisk rocktradition och en av anledningarna till att han spelar i band är svenska Union Carbide Productions.

– Det var ett helt enormt band som vi ofta reste till

storstan för att se när vi var runt 16 år. Och Anders är dessutom ett stort Leather Nun-fan. Vi vill gärna fortsätta att förmedla denna skandinaviska rock'n'roll.

Det är även i denna tradition som låten *Stockholm* från nya plattan följer. De har samplat dialogen med Kenta och hans polare från filmen *Dom kallar oss mods*. Knut menar att filmen har ett exotiskt drag. Många av texterna på nya plattan handlar, liksom filmen, om konflikterna mellan ungdoms- och vuxenvärlden.

– *Stockholm* handlar om Gluecifers gamle roddare som var en ganska hatisk och självdestruktiv figur. Efter ett gig i Stockholm blev han nekad att komma in på en kändisfest, då drack han sig skitfull och gick till en utkikspunkt och skrek: ”Stockholm I owe you nothing!” precis som i refrängen.

Dagens samhälle fokuserar väldigt mycket på en självcentrering som skapar unga förlorare, menar Knut och hävdar att det är en amerikansk grej som vi inte riktigt fixar i Skandinavien. Han spelar i band men många av hans bästa vänner är ”dödsbra människor” trots att de inte är DJ:s, redaktörer i citypapers, skådisar eller klubbägare.

– För mig har alltid guttegängskänslan varit viktig i ett bandsammanhang. Det var inte så att jag direkt började gå på Café Opera när vi blev kända, tvärtom. Vi är det enda bandet av vår sort i Norge, alla våra plattor har varit på topp tio, men jag menar att vi konkurrerar med bensinstationsmusik, typ Heart och Smokie. Norge är en dansbandsnation.

Tim Gibbons Schylings [GRCD 479]

Joe Pernice Big Tobacco [GRCD 488]

Midnight Choir Unsung Heroine [S2CD 010]

Rainer Alpaca Lips [GRCD 482]

Mark Olson & OHRCD Feat. Victoria Williams
My Own Jo Elkin [GRCD 512]

Frisco Mabel Joy Revisited
For Mickey Newbury [GRCD 511]

The Walkabouts
Train Leaves At Eight [GRCD 490]

www.glitterhouse.com

www.amigo.se

THE DONNAS TURN 21

OUT JANUARY 22, 2001

Dropkick
Murphys

THE NEW ALBUM

SING LOUD, SING PROUD

OUT
JANUARY
29th, 2001

P.O. BOX 1574 1001 EN AMSTERDAM THE NETHERLANDS WWW.HELL-CAT.COM

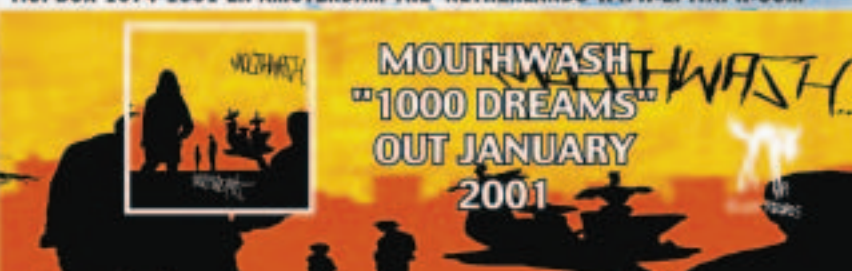
DEATH BY STEREO
DAY OF THE DEATH
COMING JANUARY 2001

P.O. BOX 1574 1001 EN AMSTERDAM THE NETHERLANDS WWW.EPITAPH.COM

MOUTHWASH
"1000 DREAMS"
OUT JANUARY
2001

Freddie
Wadling

Mitt liv som Freddie

text: Peter Sjöblom • bild: Johannes Giotas

Sveriges omfångsrikaste röst gör sig hörd även på 2000-talet. När Groove möter Freddie Wadling skojar han och är allvarlig om vartannat. Han är smickrad över visat intresse.

Att prata med Freddie Wadling är som att gå i en labyrint där alla gångar leder någonstans. Man skymtar nya prång, nya dörrar hela tiden. Trånga passager som leder till öppna rum. När han får berätta fritt, berättar han på bredden med associationer. Det är en annan sorts Freddie Wadling än som oftast syns i media. Man fortsätter att bemöta honom som den pappgubbe man gjort honom till. För det är enklare att visa upp en endimensionell karikatyr i en freakshow regisserad av media, än att försöka se en människa. Som när han intervjuades i ett underhållningsprogram för några år sedan och alkoholismen som han nu håller i schack spaltades upp i fördelar och nackdelar. En plusspalt och en minusspalt – som om det fanns fördelar med alkoholism!

– Freakshow, ja, det håller jag med om. Men det gör inte mig nåt, jag har ändå förlorat min värdighet för längesen. Det som sker det får ske. Jag orkar inte bry mig längre. Man får leka deras lekar. Om man ger sig in i leken får man ju ställa upp på det.

Men varför gör du det?

– Varför inte?

För att det är nedlåtande.

– Då ser ju du den biten, och kan bedöma vad media egentligen handlar om. Man måste ställa upp på människor ibland. Jag vill gärna vara till lags om jag kan, och om någon visar intresse för mig så blir man lite smickrad.

Freddie skrockar till. Han tittar på mig med sorgsna, snälla ögon som sett helvetet. Jag ser den ödmjukhet hos honom som fått honom att förlåta människor som han antyder har dragit fördel av honom. En ödmjukhet som dessvärre också vetter mot dåligt självförtroende, trots att han har större skäl än de flesta att vara stolt över sitt värv.

Skivmässigt började hans karriär med punkbandet Liket Lever. Singeln *Levande begravd* är lika

explosiv år 2000 som den var 1979. Sedan dess har karriären vindlat sig fram vid ett otal band och konstellationer. Band som Frog 2000, Koma Jesus och Straitjacket lämnade på sin höjd privatdistribuerade kassetter efter sig, medan Cortex, Blue For Two och Fläskkvartetten med ett antal skivor har en odiskutabel plats i den svenska rockhistorien. För att inte tala om den musik han givit ut i eget namn. Nu senast tolkade han ett stycke gruvlig svensk musikhistoria i form av *Skillingtryck och mordballader*.

– Det var faktiskt inte min idé. Jag fick förslag på olika alternativ både till *En skiva till kaffet* och den nya plattan. Det var producenten Johan Kugelbergs syster som kom på idén med skillingtryck. Jag tyckte det lät som en väldigt bra idé. Skillingtrycken är kul att lyssna på. Det är inte så kul att sjunga dom, därför att det är så jädrans mycket text. Det gäller att kunna tajma in alla grejer.

Mord och Emil i Lönneberga

Bland låtarna om dödlig kärlek, tuberkulosjuka barn och mördare finns det också sånger av nyare datum. *Alfredsvisan* ur Emil i Lönneberga och Tom Lehrers *En irländsk ballad* mättas stilsäkert in bland det övriga materialet. Tom Lehrer var en amerikansk mattelärare som under 60-talet roade publiken med spetsfundiga och/eller satiriska låtar som *We All Go Together When We Go*, *I Hold Your Hand in Mine*, *National Brotherhood Week* och just *The Irish Ballad*. Freddie har alltid haft ett gott öga till Lehrer och redan på 80-talet kunde man höra låten live med Blue For Two.

– Jag brukade göra den på engelska. Så tyckte jag att om vi ändå ska göra dom här andra texterna, då vill jag faktiskt plugga in Tom Lehrer. Jag har alltid velat göra det, och då ville dom givetvis att jag skulle göra det på svenska.

Cirkeln sluts där på nåt sätt.

– Det blir säkert fler såna där aha-grejer på nästa platta. Det blir lite covers som jag egentligen vill göra. Jag har bara en platta kvar förutom den här, sen är jag klar med kontraktet. Jag hoppas på ett nytt skivbolag.

Nästa platta avslutar också trilogin som började med *En skiva till kaffet*, där Freddie tillsammans med Esbjörn Svenssons Trio ger sin syn på Evert Taube, Hasseåtage och andra folkkära artister. Han fick till och med en Grammis för den skivan.

– Jag lär ju inte få nån mer sån, det tror jag inte. Jag har en känsla av att den Grammis som jag fick, fick jag mer för lång och trogen tjänst. Och plattan har inte sålt speciellt bra heller.

Och ändå heter det att du själv blivit folkkär.

– Verkligheten är ju helt annorlunda.

Jag är inte så förtjust i plattan, vad tycker du själv om den?

– Jo... Det var väldigt roligt att jobba med Esbjörn Svensson. Jag lärde mig nog mer på den plattan än vad jag kunde ge. Jag lärde mig till exempel att lyssna på hur man lägger upp ett arrangemang.

Lika lärorik var skivan där Freddie sjunger sånger av 1500-talskompositören John Dowland, *Flow My Teares*, till stråkkvintetten Forge Players.

Freddie medverkar bara på ett par låtar (liksom Bellman-tolkningarnas Peter Jöback, Mikael Samuelsson), men plattan är trots en besynnerlig produktion intressant. När någon som har mer Captain Beefheart i stämbanden än klassisk skoling sjunger den sortens sånger blottas sångernas blödande inre på ett ovanligt sätt.

– Det var Dowland-prylen som tog bort spärren från att göra andra saker. I och med att jag gjort den så tänkte jag att jag kan ju faktiskt göra sånt här som på de senaste plattorna. Jag trodde att jag var för dum för det. Man får ändra attityd lite. Det är ungefär som man byter spel på Playstation, hehe. Från *Beat 'Em Up* till *Razor Kill*.

Blev du nöjd med den sett till den insats som ändå måste ha krävts att göra den?

– Ja. Jag har väldigt låga förväntningar på vad jag kan åstadkomma egentligen, bara det kommer ut är jag nöjd. Bara det inte blir sådär *totalt* nersuget så att säga, så är jag väldigt stolt över att jag överhuvudtaget överlever från platta till platta. Det är ungefär som en groda som hoppar mellan näckrosblad. CD-plattorna är som näckrosblad.

Livet som en krigszon

Freddies fru Bella sitter bredvid och förklarar att det är mest hon som är känslig för vad som kommer ut och som ser vad som kan förbättras. Freddie kallar henne för "mitt självförtroende" och säger att han inte har något själv "för fem öre". Han berättar hur han blev mobbad i skolan, så till den milda grad att han idag inte kan fungera som en normal människa, med flera händelser förträngda för att han inte orkar med dem.

– Det har förstört hela mitt liv egentligen. Ibland är jag bara så jävla glad att jag lyckas överleva från dag till dag, att jag lyckas andas överhuvudtaget. Det känns som om man hela tiden befinner sig i en krigszon liksom.

– Ifall övriga elever vände sig mot en elev, då följde lärarna på och var emot den här lille stackarn, för det var meningen att han skulle härdas. Det skulle göra dom starkare. Istället blev dom ju knäckta. Den killen som var innan mig, han dog. Dom plågade ihjäl honom.

Freddie berättar att hans äldre släktingar till och med försökte få honom omhändertagen och inspär-rad. I Kirsi Nevantis filmbetraktelse över Freddie, *En släkting till älvorna*, berättar han att hans mor-mor läste in honom för att hon själv var paranoid och inte vågade släppa ut honom – "något hemskt kunde ju hända".

– Först stänger dom in en så att man inte får gå och leka med dom andra och sen ska man vara fullfjädrad och gå ut i det sociala livet och fungera. Jag förstår liksom inte vad dom tänker på... Vissa människor är så hooked up på sig själva att dom inte

Aron Aronsson, gitarrist i Straitjacket och Lädernunnan:

– Freddie "The witchdoctor" är en stor del av mitt och Gert Claessons liv, vi spelade ihop i tio år drygt. Så bra Freddie var då har jag inte hört honom efteråt, synd att vi inte fick fortsätta, men världen är full av Bert Karlssons.

Uno Wall, trummis i Liket Lever och Cortex:

– Han var entusiasmerande, han hade en sån glöd och energi. Det var väldigt lätt att spela med honom, för han krånglade inte till saker. Han sa aldrig att "det går inte", utan såg möjligheter istället. Ibland var det besvärligt att få upp honom på scen på grund av scenskräcken, eller ens få iväg honom till en spelning. Men när han väl kom igång var det till hundra procent.

Jonas Almquist, sångare i Lädernunnan:

– Jag tror att Freddie är mer intuitiv än planerande i sitt konstnärsskap. Det har känts som att andra föreslagit skivprojekt och velat kapitalisera på hans begåvning, snarare än att han själv initierat dem. Och resultaten har blivit därefter – begåvat men ofärdigt. Jag tror att medias ensidiga hyllning av hans begåvning hämmat hans karriär. Idag verkar man bara vara intresserad av hans röst och glömmet bort hans kreativa kapacitet som låtskrivare.

Henryk Lipp, keyboardist i Blue For Two:

– Han har en mörk sida, och hos de där ovanliga artisterna smälter personen och rösten samman. Freddie är en av de få i landet som har blueskänsla. Han är ingen arbetsnarkoman utan behöver en och annan piska för att komma till skott, men han har haft många begåvade personer omkring sig som fått saker att hända.

Sebastian Öberg, cellist i Fläskkvartetten:

– Det har varit lätt att jobba med Freddie eftersom han är en sån nu-människa. Vi har ofta gått igenom låtarna i logen först precis innan en spelning och sen har han ändå satt dom på scenen. Han har aldrig visat sin scenskräck utåt. Det har varit en ynnest att få åka runt i världen med Sveriges bästa sångare!

kan känna empati. Och jag själv var på väg att bli lite smittad av det. Befinner man sig i en sån värld... befinner man sig i vatten så blir man vatten. Nu när dom snackar så mycket om mobbing, tänk om man hade kunnat få nån sorts retroaktiv ersättning för ett förstört liv.

Du måste ha varit jävligt arg under många år.

– Ja, suckar Freddie, så fort man blev arg fick man stryk. Så fort man gjorde ett försök till att ta sig upp, så fort man försökte vara lite glad... man fick inte vara glad, man fick inte vara lessen. Man fick inte vara nånting.

Kände du dig nånsin älskad när du var barn?

– Jag försökte ju intala mig det, men ju äldre jag blev, desto mer insåg jag att jag inte betydde nånting för dom. Bara en sån sak att de hade fixat en familjegrav och jag var inte med...

Jag vet inte vad jag ska säga... det är ju... ofattbart!

– Det är roligt att höra nån säga det efter så många år. Alla säger att man alltid får skylla sig själv. Men vadå, det är ju så, livet är ingen trygg lunk. Titta på världen i övrigt därute, gatubarnen i Rumänien, eller Mellanöstern. Folk har det jävligare än vad jag har det om man säger så.

Världen får färg

En dag tystnade Freddie. Han slutade prata någon gång i barndomen och var mutist i sju år, ända upp i tonåren när han plötsligt började spela och sjunga. Han säger att allting faktiskt började i samband med att han började ta droger.

– Det öppnade portarna. Det var ju fantastiskt! Det var nånting som jag inte nånsin trodde skulle hända. Det var som, "Wooooow! *The world's got colour!*"

Det kan ju vara både skrämmande och underbart på samma gång. Var det skrämmande?

– Icke! Det som var skrämmande var att aldrig komma ur samma plats, att alltid stå på samma ställe... *Allting* var bättre än det som var innan.

Började du göra musik då genast?

– Ja, fast det började genom att man oftast försökte spela andras låtar fast man kom inte ihåg hur dom gick, så man gjorde egna versioner av dom. Och det är egentligen det som jag hållit på med i alla år. Göra egna versioner av andra låtar. Man kan säga att det är nån slags sampling.

Freddie skrattar hest igen. Han skrattar rätt ofta.

Punken kom och slog in möjligheternas stängda dörrar. Plötsligt blev det tillåtet att spela utan att man var "en sån där nörd" som "kunde spela exakta konstellationer av toner". Effekten av Ramones var fördröjd hos Freddie, men när den väl kom "så var det med impact". Tillsammans med Gert Claesson, Aron Aronsson och Gerth

Svensson startade han Straitjacket som utvecklades till å ena sidan Liket Lever, å andra sidan Läder-nunnan.

Freddie berättar ymnigt om punktiden, och om otaliga projekt och korsbefruktningar mellan banden – och att han till och med spelade trummor i ett tjejband som hette Gustav E Död vars bästa låt hette *Jag vill inte dammsuga mattan inne på chefens kontor* (Hur det lät? "Hemskt!"). Och så kom ett par andra viktiga milstolpar.

– Jag hade ett par vänner som jag brukade åka till Roskilde med. En dag dök dom upp hemma hos mig, det måste ha vart -77. "Kom, nu sticker vi ner till Växjö och tittar på Sex Pistols." Dom slet med

mig in i bilen och vi såg spelningen. Det var en sån där grej som bara... puuuh! Det var en religiös upplevelse! Jag stod två meter från Sid Vicious. Han tittade in i ögonen på mig! Han var faktiskt en väldigt bra basist, i alla fall då.

– Industrimusik var vi också inne på ett tag. Vi träffade Genesis P-Orridge och Monte Cazzazza. Jag var på en konsert med Mark Paulin och Monte Cazzazza i en industrihamn i Köpenhamn på 80-talet. Det var också en öppning. De hade maskiner som kåkade upp varandra och en massa såna grejer och det var det *bästa* jag sett *i hela mitt liv*. Jag har haft en väldigt stark dröm om franska revolutionen

i en jättelik cirkusmanege, med mycket fyrverkerier och en sån där *Apocalypse Now*-känsla. Det kan liknas vid den där konserten.

Freddies första någorlunda stabila band var Cortex. Cortex spelade regelbundet och fick en hel del uppmärksamhet, inte minst när de debuterade med *Spinal Injuries* 1981, en platta som förenar ett Hawkwindskt malande med melodier som kittar sig fast i minnet. En låt som *The Freaks* är en klassiker. Man kunde hoppas att berömmet skulle ha fyllt igen några av de känslomässiga hålrum som barndomen gröpt ur, men...

– Tyvärr så gick mindet över på droger så jag tänkte bara i droger. Alltings slutsumma var liksom drugs and booze. Det var det som var målet hela tiden.

Ondskans blommor

– Jag gjorde misstaget att testa spikklubba [giftig hallucinogen växt] en gång när jag var lite full. Jag tog tre gånger en dödlig dos. Jag har kvar en sorts konstig ångest som jag inte blir av med och som jag är rädd för att jag får dras med hela livet. Jag hade ingen styrsel i kroppen. Jag befann mig överallt och det var fullt av folk överallt, jag befann mig i nån jävla väntsal nånstans, men det fanns ju inte en mänska där egentligen... Stora tjocka hårstrån började växa ut ur väggarna, de såg ut som hud liksom... och så rann det längs väggarna. Konstiga ansikten och gummikycklingar kom ut ur väggarna... Det var det mest fruktansvärda jag har varit med om.

– Han betedde sig som en autistisk ungdom, totalt onåbar, han var helt i en annan värld, fyller Bella i.

– Den där hungern efter frihet, fortsätter Freddie, gjorde att jag kastade mig in i drogerna mer och mer och letade efter nånting, typ...

Gud?

– Näj, det var det inte, för det vet jag vad det är, hehe. Gud har jag aldrig tvivlat på faktiskt. Jag tror det handlade mer om vägen dit i så fall, eller att försöka nå en sorts gemenskap med Gud. Fast jag är inte religiös på det sättet, men jag har en stark gudstro, det har alltid funnits där och det är ingenting som jag har ifrågasatt nånsin. Man kan se Gud – lyssna på Bach! Bach går inte att komma ifrån. Han finns där som nån sorts guds kod. En av mina absoluta favoritplattor är *Goldberg-variationerna* med Glenn Gould, den sena inspelningen. Det är som en port som sakta öppnas. Det är som en hinna som sitter ovanpå ögat och som lyfts av.

Freddie illustrerar med handen.

Lyssnar du mycket på klassiskt?

– Ja, jag lyssnar på all musik. Ravels *Bolero* var väl det första klassiska stycke jag hörde. Jag gillade den här uppreningen. Det tyckte jag var *fantastiskt!* Morsan och dom gillade inte saker som upprepades och jag *älskade* det!

Sina egna skivor lyssnar han däremot inte gärna på, om nu inte Bella tvingar honom för att hindra honom från att upprepa något han redan gjort.

– Annars lyssnar jag aldrig på mig själv. Jag får ju göra det hela tiden ändå! Fast det finns faktiskt en låt som jag gillar att lyssna på ibland, och det är *Like An Egyptian* på *Search & Enjoy*. Det var själva toppen på Blue for Two. Då var det som allra roligast. Den låten blev så jävla bra, den blev precis som man ville ha den och det händer aldrig annars!

Och du som just sa att du har dåligt självförtroende!
– Haha, ja men vadå, det är ju faktiskt inte min förtjänst att det blev bra, det var ju för att Henryk lyckades göra rätt, haha!

Henryk Lipp var Freddie's sparringpartner i Blue for Two. Numer är duon sannolikt nedlagd efter fem fullängdare och ett antal singlar av digniteten *Someone Like You*, *Madman* och *Into the Dawn*. För närvarande ligger dessutom samarbetet med Fläskkvartetten på is. Han är inte med på deras senaste platta *Love Go* som han säger låter "som Fläskkvartetten ska låta".

– Jag har klängt på deras nacke liksom... Dom har nog inte alltid älskat mig, det tror jag inte. Jag har varit rätt så besvärlig...

Frankenstein och Åsa-Nisse

Jämte musiken har Freddie Wadling fortfarande sitt stora filmintresse i behåll, även om videosamlingen är lite mindre nu än för några år sedan. Han refererar ofta till film och diskuterar entusiastiskt undergroundregissörer som Kenneth Anger. Och skräckintresset sitter fortfarande i. Han säger att han absolut kan identifiera sig med monstren i deras utanförskap.

– Frankensteins monster har alltid varit en idol.

Då måste det ha varit en dröm som gick i uppfyllelse när du fick spela *Frankenstein* på Stadsteatern i Göteborg.

– Ja, fast på ett väldigt weird sätt. I barndomen trodde man att man skulle vara ett riktigt monster, hehe, så var man tvungen att *spela* ett! Men det var det roligaste och bästa som hänt mig i hela mitt liv. Det är första gången i livet som jag haft en månads-

lön under ett års tid och det var helt *fantastiskt!* Jag kunde köpa spel och grejer. Jag trodde inte det kunde kännas så bra att jobba, hahaha!

Freddie tackade till och med ja till en liten roll i såpan *Vita lögner* – mest för att stilla sin inneboende nyfikenhet.

– Jag fick göra en skummis, och i och med att man alltid känner sig skum så var det inte så svårt. Jag vaktade den här Mårten i en skogsstuga nånstans och gav honom svampstuvning gjord på psykedeliska svampar.

Redan som riktigt liten, innan han blev söndermobbad, var Freddie något av en teaterapa som gillade att sjunga. Hans morfar arbetade på Lorensbergs cirkus, och lille Freddie sprang ofta omkring backstage på Karl Gerhard-revyernas tid. Han fick träffa flera av dåtidens underhållningsgiganter: Karl Gerhard själv, Zarah Leander, Git Gay, Douglas Håge. Fast favoriten blev den barnkäre Åsa-Nisse.

Kåt på leksaker

Senare i livet fick en annan scenartist en speciell betydelse för Freddie.

– När jag mädde lite dåligt brukade jag gå och titta på Carl-Einar Häckner för att han ställde sig ensam på en scen och vågade öppna sig på ett sätt som jag inte kunde göra. Det fanns *inte en chans* att jag skulle kunna göra det där! Så jag studerade Carl-Einar ganska noga. Han hade den där punkgrejen som jag kände själv, en vilja som kunde förgrena sig till en massa olika uttryck. För min del tog jag väl kål på det ganska mycket själv med droger och sånt där. Det var naturligtvis det dummaste... den största boven i allting.

Har du lyckats erövra nånting i vuxen ålder av det som du aldrig fick ha när du var barn?

– Ja, leksaker. Jag hade inga som barn så därför är jag så fruktansvärt kåt på leksaker. Det är mycket därför som jag har kastat mig in i Playstation-världen. Men det är också för att jag inte ska dricka.

Freddie är idag vad man kan kalla nykter alkoholist. Och han ser så mycket friskare ut nu än för några år sedan. Han tar Bella i handen och så ler de bägge två sådär soligt förälskat. Det är underbart att se. För man vill ju att människor ska må bra. Få vara lyckliga.

För en rejäl Freddie-diskografi, gå in på www.groove.stlwardling.html

TYPE O NEGATIVE

EN AV ÅRETS TYNGSTA SAMLINGAR

THE LEAST WORST OF

KÖP NU!

Roadrunner Arcade Music

Frank
Black

Alternativrockens fader vill han inte kallas. Istället tar han sånglektioner och siktar på 50-talet. I krittstrecksrandigt.

En rundlagd man i kostym stannar vid ett bord i lobbyn på Grand Hôtel i Stockholm. Som på en given signal ställer sig en Groovereporter och en Groovefotograf upp i givakt och hälsar. Det är inte statsministern. Det är inte ens en högt uppsatt direktör. Det är Frank Black. En av alternativrockens mest beundrade banbrytare, men slående orockig i sin välskräddade kostym och sin Kaliforniensolbränna.

På darriga fötter följer vi honom längs hotellets slingriga korridorer till Spegelsalen. Jag funderar på vad jag ska kalla honom om jag måste tilltala honom med namn. Frank? För konstigt, det heter han inte egentligen. Charles? För personligt.

Frank Black, eller vad han nu heter, stryker ut vecken på sina byxor och tar plats vid ett bord med plyschklädda stolar. Han har gjort en ny skiva, *Frank*, den sjätte i ordningen som soloartist. Man gissar att fansen börjar dregla redan nu trots att den inte dyker upp på skivdiskarna förrän i januari.

– Som vanligt är vi extremt stolta över den nya skivan. Stoltare än någonsin faktiskt. Det beror på att vi har gjort produktionen större och mer sofistikerad. Vi spelar fortfarande in live på 2-track, men vi har fler musiker i studion, sex-sju stycken i stället för de vanliga fyra. Det är mer utmanande, säger han.

Musiken, eller soundet, på den nya skivan låter liksom varmare jämfört med ditt tidigare material.

– Min musik har alltid varit influerad av country, och de influenserna är tydligare. Den där Stones-aktiga Americana-känslan är lite mer närvarande nu.

Vad beror det på?

– När sex-sju personer spelar live tillsammans, spelar alla lite mindre, vilket får en

skön, lugnande effekt. Musiken flyter omkring mer när alla spelar lite mer återhållsamt. Och när vi spelar in använder vi bara analoga instrument. **Du låter själv mycket som Mick Jagger på skivans andra låt *I've Seen Your Picture*.**

– Ja, jag antar det. Vi började varje dag på förra turnén med att lyssna på *Exile on Main Street*, så det är väl oundvikligt att man låter som Mick Jagger till slut. Kanske försöker jag köra på lite av hans avslappnade sätt att sjunga.

Frank Black lutar sig tillbaka lite i stolen och tystnar. Men så lyser han upp:

– Innan vi spelade in den nya skivan tog jag sånglektioner i ett år hos en opera-snobbe!

Han sätter handen mot bröstet i en opera-pose och tar några brösttoner som fortplantar sig ut i salen. **Varför?**

– För att få tillbaka lite av mina toppnoter som jag förlorat sedan jag blivit äldre. Det var frustrerande att inte kunna ta de höga tonerna när vi var ute och turnerade sist, säger han.

Röstträningen tycks ha gett resultat. Skivan är faktiskt lite av en uppvisning i olika skepnader. Ibland låter han som en klassisk rocksångare, ibland känslig

Att sikta efter de höga tonerna

text: Anna Hedlund • bild: Mattias Elgemark

singer/songwriter, spretig och kompromisslös alternativrockare, eller cool rock-snobbe från 50-talet. 50-talssoundet representeras på nya skivan av låten *Stupid Me*.

– Den är en liten hint mot något vi skulle vilja göra i framtiden – en 50-talsplatta. Men det blir svårt att genomföra. Det är så mycket som måste bli rätt; tekniken, grammatiken och vokabulären. Att genomföra det utan att det blir något anakronistiskt av det.

Återigen tystnar han ett ögonblick – tillräckligt länge för att man ska hinna dra efter andan för att fyra av en ny fråga, och tillräckligt kort stund för att han ska hinna börja prata innan man själv gör det.

– 50-talet var rock'n'rollens början. Jag är väldigt intresserad av människor som befann sig nära själva rockexplosionen, säger han.

Trots ambitionerna känner jag igen den "vanlige" Frank Black i det nya materialet. Eller som han själv beskriver det:

– Min musik är liksom lite kultig, arty och independent. Den är naiv och oskyldig, men är samtidigt aggressiv ibland. Den är pretentiös på ett rart sätt.

Mannen som av många anses vara ett geni, och för att uttrycka sig starkt, till och med lite av en sorts gudfader av alternativ rock, fnysar bara åt sådana jämförelser.

– Jag är bara 35 år gammal! Jag är inte gudfader av någonting! Jag uppfann det där! (alternativt musik, reds anm), fräser han från sin sida av bordet.

Sen lugnar han sig.

– Det är svårt att svara på det utan att låta egoistisk. That's for other people to say and for me to find out.

Tiden rinner ut, Frank Black reser sig och tackar artigt leende för intervjun. Mannen som mer liknar en internationell affärsman försvinner iväg till sitt. Och nej, jag vet fortfarande inte vad jag ska kalla honom.

Drum'n'bass är död

text: Henrik Strömberg • bild: Miriam Kruishoop

Rupert Parkes börjar plötsligt göra house. Den brittiska musikpressen är i uppror. Och de amerikanska kidsen fattar ingenting.

Under mitten av 90-talet blev Photek hyllad som en av de mest innovativa drum'n'bass-producenterna, och tolvor som *UFO*, *Hidden Camera* och *Ni-Ten-Ishi-Ryu* cementerade snabbt den åsikten. Därför blev många förvånade när hans nya album *Solaris* visade sig innehålla väldigt lite drum'n'bass, och i stället bland annat två regelrätta house-låtar.

– Den engelska rave-scenen fick mig att börja göra musik. Jag gjorde all sorts musik samtidigt, faktiskt. Jag tror det första jag försökte göra var instrumental hiphop. Sedan blev det house och breakbeat, och med tiden blev drum'n'bass den mest utmanande sortens musik att göra, så därför gjorde jag det. Men allt är housemusik, i grund och botten.

Solaris är en väldigt varierad skiva, går du tillbaka till dina rötter?

– Ja, lite. Man måste komma ihåg grunderna. Jag tror att det är väldigt lätt att bli en total drum'n'bass-fanatiker, det finns folk därute som bara lyssnar på drum'n'bass. Speciellt i Amerika finns det kids som säger "Vi hatar housemusik". Men allt kommer från housemusik och jag tycker det är en bra idé att ta några steg bakåt en stund. Jag strävar inte alltid efter att göra något revolutionärt. Poängen är att se till att det är bra. Jag gör hellre något old-school som är riktigt bra, än någonting som aldrig hörts förut som ingen vill lyssna på.

Vad sa kritikerna?

– Den stora majoriteten var positiv, men jag fick för första gången i min karriär några dåliga recensioner. Innan det här albumet tror jag att jag sett tre dåliga recensioner totalt. Det är otroligt. Med det här albumet har en hel del människor sagt saker som "Men vad gör han, housemusik?" och "Det finns ju bara ett drum'n'bass-spår på skivan!" Och det är från folk jag inte hade väntat mig. Jag såg det i en liten kolumn i *MixMag*, och sedan har *MixMag* kört en större artikel som sagt "fantastiskt!" Och *Muzik* har kört tre olika saker på plattan, en sa "jättebra" och en sa "riktigt dåligt". Det är riktigt vackert att få sådana reaktioner.

Senaste året tycker jag drum'n'bass har varit död.

– Jag håller helt med. Det har varit skit, faktiskt, senaste ett och ett halvt året. Det har gått från att ha varit spännande musik jag älskat till headbanger-oljud, och för mig var det dött. Jag kallar det gabberdrum'n'bass, utan känsla, utan funk, utan själ. Och är det det som är drum'n'bass, då är det dött.

Men på ditt eget skivbolag Photek Productions släpper du drum'n'bass?

– Japp. Jag släpper nåt nästa månad, faktiskt.

Vilken stil är det, då?

– Det är drum'n'bass. Mitt skivbolag är *min* version av drum'n'bass, hur jag ser det. Jag tar några steg tillbaka, för jag tycker alla har valt fel väg.

Du gjorde en turné i USA nyss?

– Ja, det gick väldigt bra.

Spelar du live eller dj:ar du?

– Det var bara en dj-turné. Jag har aldrig varit intresserad av att spela live. Musiken var aldrig live, inget band har gjort musiken, och om jag skulle gå upp på scen och spela upp min musik på datorn, det funkar inte. Jag skulle kunna ta dit några dansare, en basist och ett trumset, men det var inte så musiken skapades. Jag vägrar inte spela live, jag kan bara inte komma på ett sätt att göra det intressant.

Sista spåret på skivan kommer från din frus film *Under the Palms*. Ska du göra mer filmmusik?

– Jag hoppas det, ja. Jag jobbar med något för ett produktionsbolag i Hollywood just nu, men jag får inte säga vad det är förän de börjar filma. Ett riktigt spännande projekt.

Du gör musiken till hela filmen?

– Ja. Jag har redan börjat göra skisser, jag kan knappt bärga mig. Det är vad jag vill göra på heltid om några år.

***Ni-Ten-Ishi-Ryu* har en av världen bästa musikvideor, tycker jag.**

– Ja, den är rätt extrem. Det är producentens favorit också.

Hur mycket hade du med videon att göra?

– Det är min story. Jag skrev videons storyboard, vilket sedan den japanske regissören förbättrade. Han tog idén och fick den att faktiskt fungera. Jag var där och skissade på hur scenerna skulle vara, och han fyllde i tomrummen.

Var det vad du tänkte på när du skrev låten?

– Ja. Det är ända gången jag haft ett koncept som påverkade musiken. Vanligtvis hittar jag på ett koncept när låten är nästan färdig, men med *Ni-Ten* tänkte jag "Och så här ska videon se ut" innan jag skrev låten. Det är enda gången jag gjort verkligen konceptuell musik. Min musik handlar inte om att uttrycka någonting, vanligen handlar den bara om vad som känns bra. Men den låten är en direkt översättning av kampsporten jag tänkte på, om två svärd mot ett svärd. Taktiken är bokstavligen talat ljudet av svärds klingorna som möts.

Kommer du göra mer sådant?

– Jag tror det, ja. *Ni-Ten*-perioden är nästan Photek-soundet. Jag tror det är det folk verkligen gillar och får igång dom. Jag kommer nog alltid komma tillbaka till det.

Bad Cash
Quartet

Ungdomarna väljer rock'n'roll

text: Ebba von Sydow • bild: Johannes Giotas

För ett tag sedan hörde jag Bad Cash Quartets nya demolåtar för första gången. Trots trasslig produktion öppnade deras raka poppunk en helt ny värld för mig. Igen.

Trummisen Jonas Lundqvist kommer gående längs Vasagatan i gul t-shirt, jeans och gympasskor, bärandes på en papperspåse från Bogö fylld med ren tvätt och det slår mig att han jämt ser glad ut. Han har flyttat in i ny lägenhet och är nöjd, men det är skönt att åka hem och tvätta.

Han har varit med förut. 1998 släppte kvartetten sin självbetitlade debut. Den kastades högt i luften av kvällstidningar och musikskrif- ter. Men den sålde uselt. Och, taktiskt eller inte, bad de skivbolaget dra åt helvete. Singeln *Amuse You* är fortfarande, tillsammans med Broder Daniels *No Time For Us*, en av 90-talets bästa popsinglar. Men tonåriga Bad Cash Quartet blev med en fantastisk skiva i handen ett sorgligt bevis på att det inte finns någon rättvisa i musikvärlden.

Nu är de här med låtar som inte kan gå fel. Igen.

– Det är klart att det känns läskigt. Förra gången var det konstigt, plötsligt åkte vi limousine i Stockholm liksom. Det var helt sjukt allting och sedan sket det sig.

Jonas skrattar och blir tveksam när jag frågar honom om det kan gå åt skogen igen.

– Ja, vem vet egentligen? Jag vet inte exakt vad vi lärt oss men allt känns så himla bra just nu. Vi är unga, vi repar massor, har massor med grymma, nya låtar och vi är ett gäng, vi vet vad vi vill göra. Vi har lärt oss massor sedan sist men mest att inte ta skit. Jag tror att vi är så säkra på oss själva och vår musik. Unga människor i Sverige idag behöver något sänt här.

Jonas lyser och berättar om de nya låtarna de skriver tillsammans. På honom låter det som de har hur många som helst. Men alla är fruktansvärt starka låtar som känns, och det hörs att blixtrande *I Don't Care* kom till efter att Jonas fått kicken från City Mail.

– Jag brydde mig inte ett skit om dom, det enda jag var irriterad över var att jag inte sa upp mig. De fick sparka mig... så vi skrev *I Don't Care*.

Sedan sist har Jonas, Martin Elisson, Kalle von Hall och Kalle Stephanson fått tillskott i form av gitarristen Adam Bolmeus som går sista året i gymnasiet.

– Adam var nästan redan med i vårt gäng, det var inget konstigt alls.

Det är något mer som hänt sedan sist – de har lärt sig spela. Men Martin sjunger precis lika perfekt desperat som förut.

Det är svårt att skriva om Bad Cash Quartet utan att nämna Håkan Hellström. Han hör också hit, precis som Broder Daniel. Någonstans har de samma blandning av energi, vilja, desperation, tragik och lycka. De gör musik för sin skull och när du lyssnar blir det även för din skull. Det är därför Håkan åkte ner i hela Sveriges ficka, och han var värd vartenda litet tacksamt leende i sin flackiga, snubblande jakt på meningsfullheten. Det är Bad Cash Quartets tur nu.

Än så länge är det oklart när bandets nya material kommer att släppas

på skiva. Det talas om limiterade singlar och splitsinglar men det vore onödigt. Bad Cash Quartet har större potential än så.

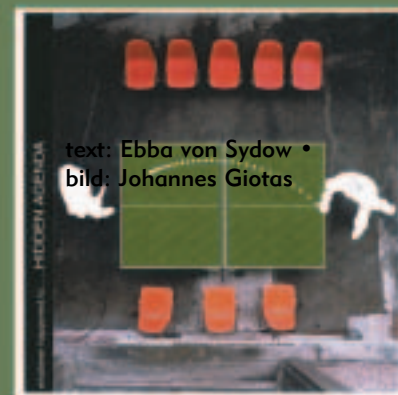
– Vi var tvungna att välja sida – skulle vi bli ett akademiskt jävla skitband, eller skulle vi ta diskjobb, förklarade Jonas i en dagstidning.

För Bad Cash Quartet var valet enkelt. De valde rock'n'rollslitet.

”There’s a big day coming for us/
And it won’t be long...”

från *Big Day*

Den 22 december spelar Bad Cash Quartet på Kägelbanan i Stockholm och i januari på Kinski Bar i Göteborg.

Hidden Agenda : whatever happened to

Hidden Agenda består av Mark & Jason som har ett antal releaser bakom sig. Detta är en grym dansplatta med hårda funkbeats och souliga melodier.

Man With No Name : teleportation

En legend inom progressive trance. En best-of-platta från Dragonfly Records.

Order Odonata : vol 5

Label Compilation från Dragonfly! Innehåller det absolut bästa inom progressive trance just nu!

göteborg enligt groove....

Andra Långgatan Skivhandel
Armadillo
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Blenda
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Svea
Bönor och bagels
Café Espresso
Café Hängmattan
Café Napoleon
Café Sprängkullen
Café Systrarna Mozart
Café Vasa
Caféstugan
Cafeva
CD-specialisten
Country Rock Specialisten
Dirty Records
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarns Haga
Freddans Secondhand
Gillestugan
Hagabion
Humanisten
Italienska skafferiet
It-palatset Viktoriagatan
Jacob's café
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Johan Skoglund
Jord
Journalisthögskolan
Kaffemoster
Kafé Japan
Kafé Krokodilen
Kafé Lyckan
Kafé Publik
Kafé Zenith
Karltext Clothes
Karltext Shoes
Klara Kök och Bar

Klåfinger
Krasnapolsky
Kåren
Le petit café
Lime-light Records
Madhouse
Marilyn video Karl Johansgatan
Marilyn video Linnéplatsen
Marilyn video Vasagatan
Marilyn video
Vågmästarplatsen
Meeths Unga Salonger
Moms
MUG
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Rocks Fredsgatan
Rocks Nordstan
Satisfaction
Skivhugget
Skivfyndet Avenyn
Skivfyndet Backaplan
Skivfyndet Olskroken
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Smula
Stadsbiblioteket
Sticky Fingers
Studs
Sweet Coffeebar
Tapas
Tre små rum
Videohuset Vasagatan
Weird Sounds
World Music

Lund

Ariman Café
Blekingska Nationen
Folk & Rock
Doolittle
Graffiti Café
Gräddhyllan
Livin' in the past

Love Your Records
Lunds Nation
Mejeriet
Palladium
Repeat Records
Smålands Nation
Teatercaféet
UFF

Malmö

Barbarella
Basement
Cosmic One Records
Deli House
Flying A
Folk & rock
Fredmans
Gecko Wear
Graffiti Café
Huvudbiblioteket
Inkonst
Interpool
Impala Streetwear
Jukebox
Kajplats 305
Konsthallen
Malmö Högskola
Musik och konst
Möllan
OneOff
Panora
Pelles Café
Retro
SMF
Skivhuset
Rocks
Surfers Paradise
Tempo
UFF
Yell

stockholm

Andreas skivor
Atlas CD-börs
Beckmans skola
Bordertown
Boutique Sportif

Café Blåbär
Café Sirap
Café Soda
Café String
Café Tabac
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Core
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Got To Hurry Records
Gåsgränd 4
Haga Skivakademi
Halkan's Rockhouse/Old
Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hysj Hysj
Jam
Jeriko
Jus Design
Kafé 44
Kanel
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Mellotronen
Mickes serier CD & vinyl
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Gallerian
Mix Skivor Globen
Mix Skivor Haninge
Mix Skivor Jakobsberg
Mix Skivor Skärholmen
Mix Skivor Solna
Mix Skivor Sollentuna
Mix Skivor Vällingby
Nalen
Nitty Gritty
NollÅtta

Norrlandskantin
Nostalgalpalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Hunter
Record Palace
Restaurang East
Roberts Coffee
Sjögräs Restaurang
Skivbörsen St Eriksgatan
Skivhuset
Sneakers'n'stuff
Svart kaffe
Tantogården
Tranan
Trix
Trosättragården
Ungdomsmottagningen
Vilse i Garderoben
We

sverige

Banana moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
Lava/Kulturhuset
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten, Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & rock, Helsingborg
Folk & rock, Luleå
Garageland, Umeå
Get Back, Linköping
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad

Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Linköping
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutik, Gävle
Skivbutik, Sundsvall
Skivbutik, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhuset, Halmstad
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Halmstad
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Static Age, Halmstad
Söder CD, Helsingborg
Tower music, Kungälv
Troij's, Norrköping
Trapez, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik, Örnsköldsvik

Från december finns vi även på Kungsgatan 6!

Ball closure ring i guld med blå agatkula

Ball closure ring i guld med guldfilusskula

Ball closure ring i guld med grön agatkula

Blackline symbol flourobell

Navelhjärta

UV-Spaceball bananabell

M O M S

**NYHETER FRÅN:
Shanka, Lady Soul,
Encore, Paul Frank,
Lee, Rude, Pro250
Jenny Hellström,
Utvald Second hand....**

VASAGATAN 15 GÖTEBORG TEL: 031-711 32 80

Medborgarskolan Stockholm

Utbildningar 2001

stockholms
discjockeyskola

Kursstart 21 februari

Beställ vårt utbildningsprogram

Alla kurser du kan tänka dig. Och några till.

Tag kontakt med oss!

tfn 08-457 57 00

www.medborgarskolan.se/stockholm

info@sthl.m.medborgarskolan.se

**Ljudtekniker
utbildning**

2 terminer
i samarbete med
Musikhögskolan Göteborg

www.hisvux.se/aktuellt
eller ring 031-731 72 00
för ansökan

**HISINGENS
VUXENGYMNASIUM**

GÖTEBORGS STAD
UTBILDNING

PASSI "Genèse" Den franska hip-hop revolutionen 2000!

PASSI
GENÈSE

Köp albumet idag!

www.v2music.com

Album

**Albumrecensioner
på följande sidor...**

GÖR DIG SJÄLV

**U
N
I
K**

UFF

www.dustyrecords.se

**DUSTY
RECORDS** .se

"... bland det
bästa svenska jag
hört i altcountry-
genren."

Göteborgs Posten

"... träffar på
pricken rätt ..."

*Norrköpings
Tidningar*

"... rapp country-
rock ..."

Groove

"... jordnära och
bra ..."

Östgöta-Corren

"Stundom helt ige-
nom strålande."

Arbetsbladet, Gävle

THE MOLE TRAIN

Leftover Lullabies

129:-/st

Country Rock Specialisten

Box 4171 • 400 40 Göteborg
Karl Johansg 22A • 031-240331

www.countryrockspecialisten.se

Gratis katalog!!!

Stor sortering independent

Dubbel-CD med Kents alla b-sidor. 25 låtar varav två helt nya –
singeln CHANS och SPÖKSTAD.

CD 1

Chans
Spökstad
Längtan skala 3:1
Om gyllene år
Noll
Önskar att någon...
Bas riff
Din skugga
Elever
Längesen vi sågs
December
Utan dina andetag
På nära håll

CD 2

Livrädd med stil
Verkligen
Gummiband
Att presentera ett svin
En helt ny karriär
Rödljus
Pojken med hålet i handen
(Hotbilds version)
Kallt kaffe
Den osynlige mannen
(Kazoo version)
Slutsats
Rödljus II
En helt ny karriär II

UTE NU!

BILL LASWELL
"Lo. Def Pressure"
Quartermass/Amigo

Den förra Laswell-plattan var ingen höjda- med en sömning och ointressant tolkning av irländsk musik. Men nu blir det bättre upp. Den gamle veteranen sneglar åt Storbritannien, Indien och Jamaica – mot breakbeats, tablatrummande och dub – och skapar faktiskt en innovativ fusion mellan stilarna. Tempot är långsamt, stämningen drömsk och rytmerna snärtiga. Skivan består bara av två spår men har en speltid på drygt 48 minuter.

Robert Lagerström

ARTFUL DODGER
"It's All About the Stragglers"
Warner

Nu är den här, plattan som en gång för alla kommer att slå den sista spiken i kistan för årets plåga, 2step. Mark och Pete i Artful Dodger har tidigare lyckats plocka fram ett antal riktigt bra housemix- ar. Men den här skivan är som en enda stor manifestation över den dumhet som drabbar folk när de ohämmat börjar hylla en ny genre. Vad som hänt är att man på rekord- tid skapat en ny förpackningsmall åt ett antal ganska smaklösa r'n'b-vokalister och upptäckt att det verkligen går att tjäna pengar på det. Personligen har jag svårt för en sångare som Craig David, men idén är förstås oemotståndlig – för vem vill inte kunna göra ett konceptalbum som alla kommer att köpa? Att ingen vill kännas vid det om sex månader spelar ingen roll.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER
"Really Heavy Soul"
Ocho/Goldhead

Really Heavy Soul koncentrerar sig på 70- talet där det parallellt med den rådande discotrenden fanns en experimentell scen som blandade rock, funk, soul, psykedelia och hela skiten. Legender som James Brown och Curtis Mayfield blandas med obskyra artister som The El Dorados och Mandrill och det var kanske inte bättre förr, men det här toksvänget finns det få som når upp till idag. *Really Heavy Soul* är lika mycket en hyllning till alla svarta musiker som en utmärkt soul/funk-samling. De musiker som medverkar är tillsammans så fonky att de skulle kunna bota halta och lytta bara med sin blotta närvaro. Nu är tillvaron för de allra flesta av dessa musiker förmodligen begränsad till jobb på sjas- kiga syltor, men under 70-talet var de onekligen de hetaste katterna i stan. Som tur är finns det numera entusiaster som gräver djupt i skivbackar och lägger ner stor möda för att lösa alla rättigheter till att ge ut låtarna, och låt oss också hoppas att en och annan dollar hamnar i musiker- nas ficka.

Björn Magnusson

THE BEVIS FROND
"Valedictory Songs"
Woronzow/import

Nick Saloman har inte bara tagit hjälp av sina två medmusikanter Adrian Shaw och Andy Ward, han har också spelat in i en riktig studio. Detta hände senast 1995 på albumet *Superseeder*, men det här är ingen ny *Superseeder*. Det är främst Nicks känsla för låtskrivande och hans karaktäristiska gitarrspel som kommer fram på *Valedictory Songs*. Minst ett långt psyke- deliskt utbrott brukar alltid finnas på varje skiva, men inte här, och det känns inte hel- ler nödvändigt.

Låtarna andas något väldigt engelskt, mycket beroende på Nicks londonaccent som han tack och lov inte släpper. Men Dinosaur Jr- och Teenage Fanclub-vibratio- nerna finns där också. "Bättre än så här har han aldrig varit", tänker man för varje ny platta och musikvärldens största myste-

rium är fortfarande varför inte låtskrivaren nummer ett sedan Lennon/McCartney får ett större erkännande. Hans eget ointresse av att synas är så klart det något otillfreds- ställande svaret.

Texterna pendlar denna gång mellan nakna beskrivningar av hans innersta, London-iakttagelser, bitska och ironiska kommentarer, ofta riktade mot musikin- dustrin. Om det fortfarande finns några stackare som inte upptäckt Bevis Frond är detta en ny chans. Missa den inte.

Jonas Elgemark

SNOOP DOGG
"The Last Meal"
No Limit/Virgin

Snoop är om inte den styggaste doberman- nen i hundgården så i alla fall fortfarande den coolaste. Med sin rökindränkta sil- kesstämna förför han tikarna och förleder de uppstudsiga ungdomarna. Han sippar Hennessy medan andra MC:s häver blas- kigt öl, han puffar på en Havanna när dönickar sölar med Grovsnus – kort sagt: Snoop har regelbunden puls när andra flat- linar.

Nya plattan *The Last Meal* är bättre än hans andra hastverk till plattor på Master P:s bolag No Limit, här finns fler fullödiga låtidéer genomförda. Men höjder- na från *Doggystyle* och *The Doggfather* är i dagsläget utom räckhåll. Och det är synd för jag har fått för mig att Snoop inte pea- kat ännu. *Snoop (What's My Name Pt. 2)*, *Stacey Adams*, skönt souliga *Loosen' Control* och sexiga *Brake Fluid* ger mig fortsatt hopp. Om han bara får mer än ett år på sig att släppa nästa platta så intar han västkusttronen igen med Dre vid sina fötter och Eminem som uppappare. Så stor borde ju Snoop vara.

Gary Andersson

LLOYD COLE
"The Negatives"
Xiii Bis/Universal

Det är någonting med Lloyd Cole som all- tid är bra. Något stabilt och solitt. Och så har han rösten. *The Negatives* är en bandp- latta (inte akustisk som senaste turnén), och visserligen inte fantastisk som *Don't Get Weird on Me, Babe* – men bra. Rent sound, schyssta låtar, både *Impossible Girl* och *I'm Gone* utmärker sig redan tidigt. *The Negatives* är, ja, stabil och solid helt enkelt.

Peter Sjöblom

MEGADETH
"Capitol Punishment: The Megadeth Years"
Capitol/EMI

Capitol Punishment ger en klart rättvis bild av Megadeths 15-åriga existens. De personliga favoriterna *Holy Wars* och *Hangar 18* från *Rust in Peace* håller fort- farande. Och när de, som nu, sätts i direkt jämförelse med övrig produktion, känns de som höjdpunkten i karriären. Detta säger en del om 90-talet, där kvaliteten varit skiftande. Samlingens bonusspår *Kill the King* och *Dread & the Fugitive Mind* utlo- var heller ingen framtida bätring. Men förutom att jag saknar tidiga *Killing is My Business* känns det som en klart hygglig samling, om än för de mest trogna.

Niklas Simonsson

THE FALL
"The Unutterable"
Eagle Records/Playground

Efter säkert 35 skivor och minst lika många sättningar försätter Mark E. Smith att driva The Fall vidare mot evigheten. Ibland är en Fall-skiva trist och oinspirerad och ibland alldeles lysande. Nuförtiden har man tur om en skiva i den senare kategorin dyker upp. En timmes odyssey i obegriplig- heter och allt stämmer. Mark E Smiths pratsång och obegripliga accent, det stän- kiga kompet, de skeva riffen, infallen av

collageartat ljudpusslande, alla ingrediens- er står sig från skiva till skiva. Tiden har varit ikapp och förbi, men The Fall rör sig i en parallell tidsrymd. Det spelar ingen roll hur mycket ny teknik eller dansrytmer de använder, fortfarande är de någonstans i postpunkens 80-tal, och John Peel öser ur sig hyllningar. Imponerande.

Fredrik Eriksson

CATHERINE WHEEL
"Wishville"
Crysalis/EMI

Tillsammans med shoegazing-band som Slowdive och Chapterhouse kom Catherine Wheel fram i början av 90-talet. Bandet spelade gitarrbaserad indie-rock men slog aldrig igenom. Men nu ätta år efter debu- ten, och fyra plattor senare, konstaterar jag att *Wishville* är riktigt trivsamt. Nya plattans sound hamnar någonstans mellan Mercury Rev och Flaming Lips, en aning Radiohead och tidiga Buffalo Tom. Drömskt, vackert och trollbindande. Plattan känns som en dricka-te-lyssna-och- mysa-platta när regnet smattrar mot fönsterblecket. Sångaren Rob Dickinsons röst är speciell och varken kraftig eller stark men passar ändå bra. Arrangemangen är lågmälda och kompet sparsamt.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER
"Winterchill 2"
Hed Kandi/Amigo

Två skivor med massor av kända namn – från Moby, LTJ Bukem och Hefner till Terranova, Paul van Dyk och Thievery Corporation. Ändå vill det sig inte riktigt. Medan inledningsplattan bjuder på ett popigt och lättflyktigt sväng står andraski- van för en något större portion uppfin- ningsrikedom. Bäst är Tosca, 45 Dip och Handsome Boy Modeling School. Trots allt kan albumet vara ett trevligt alternativ till den blöta svenska årstiden vi kallar vinter.

Robert Lagerström

NINE INCH NAILS
"Things Falling Apart"
Nothing/Universal

Sin vana trogen följer Trent Reznor obliga- toriskt upp sitt senaste album, *The Fragile*, med en skiva bestående av manipulerade versioner av utvalda låtar. Den här gången står dock cirkeln kring bandet för den största delen av remixmaterialet. Med få undantag blir resultatet inte heller lika utyglat och utmanande som föregångarna, utan speglar snarare den mer återhållsam- ma karaktär som återfinns på *The Fragile*. *Things Falling Apart* känns relativt väl sammanhållen och varierad, fast tre halv- mediokra versioner av *Starfuckers Inc.* känns som två för många (de har trots allt haft material från en dubbelskiva att välja på). Det finns dock höjdpunkter, som covern av Gary Numan's låt *Metal* och en strå- kversion av vemodiga *The Frail*, även om de på den sistnämnda glömde trycka på mute-knappen till den psykotiska ljudkana- len.

Johannes Giotas

BRIAN AND CHRIS
"Vectors"
Megalon/Border

Nya trevliga postrockbekantskaper står väl inte som spön i backen, men här är faktiskt en. Stillfällhet och känslighet verkar vara Brian Fraser och Chris Palmatiers mål. De hanterar trummaskinerna, gitarrerna och elpianoet med stor varsamhet, varje låt är en egen utflykt som slutar någon helt annanstans än den började. Väl maskerade inslag av indisk folkmusik gör också att det bli ännu mer spännande – *Vectors* är en riktigt behaglig kittling mellan städet och stigbygel.

Pigge Larsson

OUTKAST "Stankonia" LeFace/BMG

När jag hörde *B.O.B.* (första singeln från plattan) för någon månad sedan kände jag mig klugen. Låten var fantastisk men med sina drum'n'bass-influenser och hysteriska rap grusade den mina förhoppningar om att Outkast efter misslyckade *Aquemini* skulle återgå till soundet på världens kanske bästa platta *ATLiens*. Näja, jag blev inte direkt förvånad och *Stankonia* är ändå ett väldigt bra album. Andra singeln *Ms. Jackson* komplett med årets svängigaste basgång är bland det bästa de gjort och ett bevis på att Outkast fortfarande kan leverera en klassisk funkstänkare om de vill.

Skivan är mestadels producerad av Earthtone III och Organized Noize Productions och den är som vanligt mycket varierad och samplingsbefriad. Det är hip-hop för 2000-talet och det märks att man kan göra mycket med trummaskiner, keyboards och en och annan livemusiker. Vad som i mina ögon drar ner skivan lite är de många "interludes" varav bara *D.F.* är kul när André 3000 och Big Boi rabblar upp alla sina A.K.A.-namn och den senare säger att de fortfarande är "cooler than a polarbear's toenail".

Dessutom är det alldeles för mycket gästrappare som alla verkar vara med för att de är polare och inte för att de tillför något. Extra bonus är dock att texterna medföljer i CD-häftet, och det är kul att André 3000 (*The Prophet*) och Big Boi (*The Pimp*) återtagit sina roller på ett tydligt sätt.

Daniel Severinsson

NEIL YOUNG "Road Rock"

Reprise/Warner

Med *Live Rust* från 1979 satte Neil Young standarden för sina egna liveplattor, men ingen av de efterföljande når upp i dess klass. Allra minst den här, med "friends + relatives" istället för *Crazy Horse*. Styltiga eller såsiga versioner av *Walk On*, *Words* och *Motorcycle Mama* kokas ihop med en vimsig, överdimensionerad *Cowgirl in the Sand* till en inspirationslös soppa. Neil Young har tappat självkritiken igen.

Peter Sjöblom

KARATE "Unsolved"

Southern/Border

Karate från Massachusetts har tagit ännu ett steg mot sofistikerade jazzrock. Låter det tråkigt? Men inte, det som om möjligt är intelligent och sofistikerat har en befriande nerv mycket tack vare Geoff Farimas ödsligt sorgsna sång och den hårdsvängande trion. Förmodligen väldigt arrangerad musik som ändå låter underbart fri. Högsta poäng för att de har lyckas med det. Inga ljudmattor utan luftiga arrangemang där varje instrument får sitt utrymme. Karate förtjänar ett rejält följefans och det här är en av årets bästa plattor.

Jonas Elgemark

FINGATHING "The Main Event"

Grand Central/Goldhead

Fingathing handlar om bas och scratch – en sannerligen funkig och spännande kombination. Peter Parker scratchar och Sneaky örfilar basen och mer erbjuds egentligen inte. Visst garneras det bland annat med vokala inslag ibland men det är bara gräddpa på moset, upptäcktsresan blir i alla fall aldrig trist. Dessutom spelar humor en stor roll på *The Main Event*, lyssna bara på bruksanvisningen *Just Practice*. Opretentiöst är ett ord som känns passande. Inspirerande ett annat. Lite nördigt är det självklart, men jag tror inte det stör någon nämnvärt.

Gary Andersson

ERYKAH BADU "Mama's Gun"

Motown/Universal

Liksom D'Angelo, som Erykah Badu alltmot framstår som kvinnliga motsvarigheten till, började det dra ut på tiden innan uppföljaren till succédebuten blev klar. Långa turnéer och barnafödande har gjort att vi som däckades av debuten *Baduizm* fått vänta i tre år. Hon släppte visserligen en liveskiva men den räknar jag inte. Fler likheter med D'Angelo är att stora delar av *Mama's Gun* är inspelad i legendariska Electric Lady Studios där D'Angelo färdigställde mästerverket *Voodoo*.

Den stora skillnaden mellan *Baduizm* och *Mama's Gun* är den organiska funkighet som Badu hittat. Ekon av soul och funk är alltid närvarande. Badu gör trollbindande musik där inga regler finns och hon tänjer på gränsen till det symfoniska med ihopusslade sjok som egentligen inte passar, men i slutändan får ändå Badu det att låta logiskt eller svängigt. Lika logiskt som att använda sig av melodislingan i Dr Dres *Xxplosive* i *Bag Lady* och med knicksiga vändningar göra det till en stor ballad.

Jag blir ändå lite fundersam när jag hör blåsarrangemanget på *Booty* som är en ren stöld från Johnny Hammonds *Gambler's Life*. Nu är det i och för sig en gammal bortglömd fusionjazz-platta från 1974 som distribuerades av Motown men det känns inte som någon slump. Men det är bara ett litet grått hårstrå i en funkig, experimentell och livsnödvändig kalufs som bara börjat sin bana uppåt. *Mama's Gun* är kanske årets mest nödvändiga skiva.

Björn Magnusson

SUBZONE

"Paranoid Landscape"

Badman/Border

Ibland tycker jag att Chrome är det bästa som finns. Den amerikanska duon spelade en ofiltrerad form av experimentell maskinrock som fortfarande känns angelägen. När så den forne Chrome-medlemmen Helios Creed agerar medproducent till Subzone blir resultatet inte oävet. Duons ande svävar över materialet som med dova melodier, ekande röster, malande syntljud och sprakande energi skapar en skön desperat stämning. Men för den som missat Chrome – lyssna hellre på mästerverket *Red Exposure* eller *Blood on the Moon*.

Robert Lagerström

GOATSLAKE

"Flower of Disease"

RiseAbove/MNW

Med ett förflutet i doomveteranerna The Obsessed startade basisten Guy Pinhas och trummisen Greg Rogers bandet Goatsnake 1996. Lee Dorianns skivbolag RiseAbove fastnade direkt för deras släpigt, nedstämda doom metal och släppte förra året en ojämn debutplatta. Hur tunga cement-riff gitarristen Greg Anderson än fick fram kändes helheten ostrukturerad och fantasilös. *Flower of Disease* känns det som ett steg i rätt riktning, låtarna är mer utkristalliserade och bildar boggierocks-gung i sina bästa stunder då band som Cathedral, lite Candlemass och The Obsessed flimmar förbi. Sångaren Pete Stahl (Wool, Scream) sjunger ut mer och soundet är tightare även om de allra långsammaste låtarna fortfarande bär amatörstämpel. Plattans höjdpunkt är Kyuss-stänkaren *El Coyote* där allt faller på plats. Ursäktat Vino (före detta sångare i Obsessed), men dina före detta kollegor slår ditt nya band Spirit Caravan med hästlängder.

Thomas Olsson

PRO-PAIN

"Round 6"

Nuclear Blast/MNW

Lite hetsig hardcore har alltid varit ett

säkert kort och även detta har ju sin lilla charm. Man får en oemotståndlig lust att röja och headbanga tills huvudet flyger av... i ungefär sju minuter. Sedan börjar det kännas lite smätt tradigt. Allt går liksom om och om igen. Det känns lite gammalt och luddigt. Det är ju så bra den där första stunden, trumvirvlarna gör att det känns som om man hade en hel kaninfarm nere i knäskålarna. Allt skulle hålla så mycket bättre och bli så mycket roligare om bara fantasin fick ta sin lilla plats. Har Pro-Pain aldrig fått gå på dagis? Länge leve sago-tanterna!

Tove Pålsson

OASIS

"Familiar to Millions"

Sony

Fook! It's the fookin' Oasis fookin' live album! Vi visste att det skulle hända. En liveplatta med publikvrål, handklapp och allsång. Oasis har aldrig försökt vara originella och den här upptagningen från Wembley i somras visar med all tydlighet vilket ordinärt band det här är när skandalerna har lagt sig. Bandets främsta tillgångar har alltid varit broder Noels låtmakeri och broder Liams sånginsatser, men hitlåtarna låter sämre live och Liam rosslar på i någon slags halvmetalröst. Det tristaste är dock att under nya låtar som *Go Let it Out* och *Who Feels Love?* står det klart att det här är ett pubrockband i dödsryckningar. När Noel ger sig på covers som Neil Youngs *Hey Hey, My My* och Beatles *Helter Skelter* inser vi hur förbannat slätstrukna hans oundvikliga soloplatta kommer att låta. *Familiar to Millions* är en fullkomligt umbärlig liveplatta. Fookin' crap, man!

Niclas Ekström

IMMOLATION

"Close to a World Below"

Metal Blade/MNW

Om man inte orkar vänta på att Meshuggah ska klämma ur sig en platta då är Immolation rätt val. Kanske inte lika komplext som Meshuggah men lika jävla hårt. Teknisk metal. Hård metal. Perfekt om man behöver rensa bort slaggprodukter som MTV och kommersiell radiomörja ur huvudet. Här måste man lyssna koncentrerat så att man hör alla nyanser i produktionen. Vid en första lyssning kan det verka som en kakafoni av bröl. Men ge det tid och du är såld för alltid.

Per Lundberg G.B.

SOLAROID

"First Wave"

Superstudio

Krister Linder är tillbaka, under ännu ett alias. Borta är Dive, Yeti, Tupilaq, Godking-priest. Namnet för dagen är Solaroid, och på agendan står obskyra New Age-teorier, typ. Musiken känns mer svävande än tidigare, med en god portion akustiska instrument bland de elektroniska. Influenser från arabisk musik gör att delar av skivan påminner om tidiga Banco de Gaia, medan andra delar, i synnerhet låten *Avatar*, låter som Future Sound of Londons album *Lifeforms*. I centrum står fortfarande Kristers svävande, processade röst, som i likhet med Elizabeth Frazers inte säger någonting förställeligt, utan används som ett instrument. *First Wave* är inte ett dåligt album, men det flummar iväg alldeles för mycket, bra ambient musik behöver inte vara flummig. Krister Linders två fullängdare som Tupilaq och Yeti är båda betydligt bättre.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Shanti Project Collection 2"

Badman/Border

Sju kvinnliga artister med exklusiva låtar på en CD för AIDS-välgörenhetsorganisationen Shanti. Kristin Hersh, Edith Frost,

Tarnations Paula Frazer och Julie Doiron – Eric's Trip-medlemmen som får tre låtar där de andra får två – hör till de prominenta bidragsgivarna. För att vara en samling är den ovanligt enhetligt i både stil, stämning och kvalitet.

Peter Sjöblom

SWEARING AT MOTORISTS

"Number Seven Uptown" Secretly Canadian/Border

Dave Doughman, sångare och gitarrist och ena halvan av duon Swearing At Motorists, vaknar en morgon. Det är på dagen tio år sedan han slutade high school. Han går upp ur sängen, har det sista gräl han någonsin tänker ha med sin flickvän och gör slut. Därefter går han till studion där han och trummisen Don Thrasher de senaste veckorna har spelat in vad som ska bli bandets kommande album, *Number Seven Uptown*. De har bara en dag till på sig, sen måste allt vara klart. Egentligen har de bara tid att mixa låtarna, ställa alla nivåer och volymer rätt. Men det blir inte så. Istället satsar de tiden på att spela in Daves sång på alla låtar som handlar om hans före detta flickvän.

Den här gången är tonen annorlunda.

En ny låt, *One More Next Time*, kommer också till, som ett sista bittert avsked. "The race was lost before the run", sjunger Dave. "Always thought I'd be around but not this time/And I don't want to talk about what I don't want to talk about".

Number Seven Uptown är Dave och Dons andra fullängdsskiva för Secretly Canadian på mindre än ett år. Den är desutom fylld av hjärtskärande banaliteter och obehagligt självutlämnande musik som, utan att kunna uppfattas som "riktig" country, tvekslutan har sitt ursprung i mycket av vad verkligt stor country handlar om. Ändå, och det måste påpekas, är det på inget sätt country. Det är bara rock. Ibland är det tillräckligt.

Dan Andersson

HFOS

"R'n'R Blitzkrieg E.P."

Wrench/import

Henry Fiats Open Sore är kanske det tuffaste vi har i Sverige. Live uppträder stockholmarna som mumier. Inlindade i gasbindor. Musiken är kompromisslös rock-'n'-roll i 220 km/h. Denna EP innehåller sex spår. Skivans längd är lite över sex minuter. Titlarna luktar knogjärn och asfalt. *Dee Dee Ramone*, *Screamin Green Devil* och *Mother of Vader*. HFOS gör sig allra bäst på maxvolym eller live.

Per Lundberg G.B.

SADE

"Lovers Rock"

Epic/Sony

Första gången jag hörde Sade – som faktiskt är en grupp där kvartetten lånat sångerskans förnamn – var under den direktsända Live Aid-galan 1985. Jag hade aldrig hört något liknande och drunknade både i Sade Adus djuriska skönhet och bandets odefinierbara och lyxiga urmusik. Deras femte album *Lovers Rock* inleds med den blivande klassikern *By Your Side* som lånar sådär lagom av Procol Harums *A Whiter Shade of Pale* och är så vacker att huden blir till läskpapper. Sades röst ligger medlemmarna dekorerar utan en onödig ton. Det slår mig när jag lyssnar på *Lovers Rock* att Sades musik fortfarande är lika odefinierbar som första gången men också lika andäktigt vacker. *Lovers Rock* är både klassisk och modern i en tid när alla strävar efter nya sound. Sade tar dessutom på sig våra spruckna relationer, svikna löften. Det känns skönt att luta sig mot Sade som med subtila gester visar en annan sida av kvinnlighet än Madonnas tant-juck.

Björn Magnusson

ACID ROCKERS

"Mindset"

Blue Room Released/Border

Det här är den första plattan från Blue Room jag hört som jag tycker är bra. Jag vet inte om det säger mest om mig eller Blue Room. I alla fall, istället för den vanliga platta goatrancen är *Mindset* en hybrid av mörk drum'n'bass, techno och trance (givetvis). Acid Rockers är inte rädda för att klämma i med riktigt djupa och elaka basgångar, och det är inga som helst problem att dansa till skivan, att fixa sitt eget mini-rave i vardagsrummet. Inte världens mest nyskapande skiva, men skit samma, det svänger ju fett.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Suomi Hip hop – Kokoelma 2"

Open/Goldhead

Hiphop straight out of Helsinki låter inte så exotisk, förutom att man inte fattar vad de rappar förstär. Takten tuggar på och skivnuggningarna är universala, men just språket lämpar sig riktigt bra för rap, det skapar en latinokänsla å la Cypress Hill som funk ar grymt bra. Denna utmärkta samling innehåller mycket att upptäcka, 18 spår där många rappare kontrollerar micken på ett imponerande sätt. Och beatsen växer också. Och Fellaz åstadkommer bra saker på engelska också. Och *Mun mankka* med Juhani är alldeles lysande.

Murmurecordings och Jus Aname i gruvjazziga *Ihmemies* också. Imponerande.

Gary Andersson

THE 69 EYES

"Blessed Be"

Roadrunner/Arcade

Med sleaze, glam och garagerock i grunden kunde man förr lita på dessa rockiga finnar. Bandets tredje platta *Wrap Your Troubles In Dreams* från 1997 var inte direkt busbra men ändå helt okej rock-'n'-roll. Men att flörta med den gotiska rocken, som de ägnade sig åt på förra plattan, kändes allt annat än äkta. Tyvärr har denna flört numera övergått till skenäktenskapet mellan Pete Steele (Type O Negative) och Andrew Eldritch (Sisters of Mercy) med Glenn Danzig som brudnäbb i låten *Angel of My Shoulder*. Låter det spännande? Visst kunde det, om bara låtarna funnits och de åtminstone hade försökt utveckla soundet. Nu framstår denna stillastående och ibland hurtiga discogoth som somnig, ointressant och lättuggad. Undrar vad de hittar på nästa gång? Ett tips grabbar! Det är ganska inne med neo metal, varför inte prova?

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER

"Pop-Shopping"

"Shake Sauvage"

Crippled/Border

Tyska Crippled Dick Hot Wax har bland annat givit ut material med Funky Porcini, nu lanserar man gammal bortglömd TV-musik på två temasamlingar. *Shake Sauvage* utgörs av ett tjugotal halvporriga franska soundtrack från perioden 1968-1973, idén är god men tyvärr har man inte hittat något riktigt sväng.

Då är det annat med *Pop-Shopping* – den fullständiga guiden till tysk reklamfilmsmusik från 60- och 70-talen. Ford Taunus, Opel Commodore, Nescafé, BASF och Ellen Betrix radas upp, blandningen är total och man vet inte ifall man ska skratta eller gråta. Christian Bruhn står för några av de musikaliska höjdpunkterna med sitt decksång, medan trion Baden-Brenk-Petri har lyckats komponera något av det mest smaklösa jag hört. Det här är en riktigt festplatta!

Pigge Larsson

RATOS DE PORAO

"Guerra Civil Canibal"

Munster/MNW

Häll två deciliter spansk hardcore och en deciliter punk i en mixer. Kör på högsta fart, skaka väl och njut. Känn hur adrenalinet pumpar genom kroppen och får nackhåren att resa sig. Här har du Ratos De Poroa med en skiva som inte lämnar någon riktigt oberörd. Antingen hatar man det eller så älskar man det. Det är något av det mest provocerande, underbaraste jag hört och varje sekund är en stund av lycka.

Tove Pålsson

VAN DER GRAAF GENERATOR

"The Box"

Virgin

Till skillnad från många av 70-talets progressiva band förlorade engelska Van der Graaf Generator sig aldrig i taktartsonani för sakens egen skull. Visst kan man kalla deras musik "invecklad" och "svår", men den brann som magnesium av innerlighet och passion mer än av självviktigt ekvibrism. Den kommunicerade.

Gruppens nav var den visionäre Peter Hammill och hans exorcistiska sång. I kombination med bland annat David Jackson som gärna blåste i två saxofoner på en gång som en avgrundens Roland Kirk, och Hugh Banton bakom sina modifierade orgelekipage, gjorde de gitarrlös musik med en ömsom dånande kraft, ömsom nästan romantisk mjukhet. Dynamik var gruppens adelsmärke.

Peter Hammill har själv noggrant remastrat stora delar av VdGG:s låtarkiv till *The Box* fyra väldisponerade CD-skivor. Faktum är att inspelningarna aldrig låtit bättre. Plötsligt tar musiken ett steg ut i rummet och blir närvarande på ett vis som den faktiskt aldrig varit på LP. Här får musiken plats på ett annat sätt än på de tättgraverade originalskivorna.

Boxen spänner över praktiskt taget hela gruppens karriär, även om debut-LP:n *The Aerosol Grey Machine* enbart och endast representeras av tidigare utgivna BBC-inspelningar (komplettera gärna med Hammills egen utgåva av plattan på Fie! Records). Jag hade också gärna sett fler singelspår i låtlistan, men det man faktiskt får är oklanderligt. Den klassiska tidiga 70-talsperioden med skivor som *Pawn Hearts* och *H to He Who Am the Only One* täcks självklart in. Så ock den underskattade comeback-eran från bara några år senare med till exempel *Still Life* och *Godbluff*. Att ett par låtar är nerkortade förvävar först, men faktum är att särskilt *Meurglys III (The Songwriter's Guild)* vinner på att mista mycket av den utdragna avslutningen. Det tidigare utgivna materialet är likaledes suveränt.

Också om man väger in det torftiga häftet med sitt gyttar av pyttesmå bilder och en fragmentarisk karriärs genomgång så är VdGG:s *The Box* essentiell. Det finns ingen anledning att bry sig om enkel-CD:n *An Introduction* som släpps samtidigt med ett knapphändigt urval ur boxen. Det är lika bra att gå på med storsläggen på en gång.

Och jag önskedrömmer redan om en motsvarande utgåva med Peter Hammills underbara, rikliga solomaterial!

Peter Sjöblom

MUDHONEY

"March to Fuzz"

Sub Pop/MNW

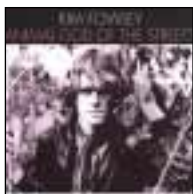
Okej, denna dubbel-CD-samling hits och b-side innehåller 52 spår, vilket i en session är övermåttigt vilken fuzzaficionado som helst. Men Mudhoney, ett av många slackerbänd från Seattle i slutet av 80-talet, rockade tufft även om sista plattan *Tomorrow Hit Today* från 1998 inte var så grym. Men exploderande rocklåtar som

Suck You Dry, wah-wah-hymnen *Here Comes Sickness* och punkiga *Let it Slide* har en krispighet och direktitet som kommer att göra dem hållbara lång tid framöver. Av de charmiga och ibland sjuka rariteterna på *March to Fuzz* är många covers: Adolescents *Who is Who*, Damned's *Stab Your Back*, Spacemen 3's *Revolution* och Elvis Costellos *Pump it Up* ger mig tårar i ögonvrån. Även instrumentalspären svänger på fett. Dessutom låter det oslipat som ett riktigt garageband ska göra. Att jag sedan saknar Mudhoney-klassiker som *Let Me Let You Down* och *No End In Sight* från underbara plattan *Piece of Cake* är bara ett litet minus i kanten.

Gary Andersson

SCOOB ROCK "As The World Turns"

360 Degrees Entertainment

Scoob-to-the-fuckin-Rock (Fredrik Thobias), som tidigare släppt några tolvor, fullängdsdebuterar på eget bolag med 18 spår långa *As The World Turns*. På första spåret *Ace Is Back* påminner hans flow lite om Big Pun, och hela skivan är ganska hård. Trots gedigen produktion av exempelvis Freddie Cruger, Tito Pencheff och Lasse Märten och gäster som Promoe och Ison förmår plattan dock inte riktigt lyfta. Scoob Rock är en bra MC men plattan är lång och efter en stund sitter man och längtar efter överraskningar som aldrig kommer. Betyget får bli godkänt med hopp om bättre grejer i framtiden. Det är hur som helst jättekul att det börjar komma lite svenska oberoende album och som Timbuktu sa för ett tag sedan: "Hellre en dålig svensk hip hop-platta än en välproducerad Westlife-låt".

Daniel Severinsson

NOMA "Navigator"

Spiral Trax/Border

Det blir mer mörkt och minimalistiskt när Magnus Andersson nu fortsätter med sitt Noma. När progressive trance är så här sparsmakad och full av skönt hotfulla stämningar fungerar den som bäst. Samtidigt innebär genren funktionell musik som nästan hela tiden går i samma tempo. Hemma i vardagsrumsoffan känns skivan naturligt nog ganska tröttsam efter några spår.

Robert Lagerström

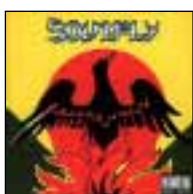

KIM FOWLEY "Animal God of the Streets"

Munster/MNW

Kim Fowley är mest känd för att vara Runaways diktatoriska manager men han har också varit medlem i The Mothers of Invention och Jayhawks och producerat grupper som Soft Machine, The Byrds och Leather Nun. På 80-talet inledde han oförklarligt nog ett samarbete med den kvinnliga trash metal-kvintetten IceAge från Göteborg. Han ville göra om dem till ett nytt Runaways men det sket sig, tjejerna var för självständiga för Fowleys påhitt. Här är nu en samling med mer eller mindre utgivnet från åren 69-70. *Ain't Got no Transportation* som han skrev åt Iggy and the Stooges 1969 är en höjdare och desperata *Dangerous Visions* är Fowley på högvarv. Underbart! Trots att karriären varit ojämn så finns det en distinkt närvaro och rock'n'roll-känsla i allt han gör. Så också här, även om låtarna inte alltid håller.

Jonas Elgemark

FIZZARUM "Monochrome Plural"

Domino/MNW

När jag först hörde *Monochrome Plural* tänkte jag på bandet Isan. Sedan tänkte jag på Styrofoam och Phonem. Sedan tänkte jag på (shh...) Autechre. Men sedan tänkte jag näe – Fizzarum har något eget. Nio låtar fyllda med väldigt elektroniska

ljud, ihopsatta på ett mycket attraktivt sätt. Skivan har en bra bredd, med både varma, introspektiva låtar och mer lekfulla, tv-spelsliknande inslag. Trots det känns albumet allt annat än splittrat. *Monochrome Plural* är en av årets bästa skivor.

Ryska Fizzarum har gjort musik ett tag, men det är först nu deras musik går att hitta på ett inte alltför obskyrt skivbolag. Förhoppningsvis blir bandets skivor ännu lättare att få tag på i framtiden.

Henrik Strömberg

TOSCA "Suzuki in Dub"

G-stone/Border

Richard Dorfmeister, ena halvan av Tosca, känner väl de flesta såsom Peter Kruders kompanjon. Här är han dock tillsammans med Rupert Huber, även om det inte går att ta miste på att Dorfmeister är inblandad. Vi snackar ambient batteristmusik med kraftigt dubkänsla, välgjort men inte akademiskt, svängigt med ändå sparsmakat. Det mesta i ljudbilden känns igen från *K&D Sessions*, men Tosca har haft hjälp av andra remixare på över hälften av spåren, och kanske är det just det som räddar plattan från att vara förutsägbar. *Suzuki in Dub* är en bra platta, men att ta ut svängarna lite mer hade inte skadat.

Pigge Larsson

CHAPPAQUIDDICK "Skyline"

Sub Pop/MNW

När Joe Pernice låter Chappaquiddick albumdebutera händer det grejor! Mannen från Pernice Brothers och Scud Mountain Boys har skrivit massor av högklassiga låtar som han sjunger med sin lite viskande, ljusa och lätt hesa stämma.

Melodikänslan är fulländad och ibland går tanken till David Bowie, Elvis Costello och Paul McCartney. Men det här är kristallklar depp-pop med genomtänkta texter och en god portion egensinne som lyser upp vilken regnig dag som helst. Bästa på länge!

Robert Lagerström

BACKSTREET BOYS "Black&Blue"

Jive/Zomba

Likt Rodney Jerkins är idag var Nile Rodgers och Bernard Edwards för sisådär tjugo år sedan, de mest briljanta och nyskapande producenterna som fick planeten att dansa ur omlopp. Tyvärr varade inte festen så länge. Deras originalitet gick snabbt förlorad bland utslätade produktionser för Duran Duran och andra kommersiellt stora 80-talsreliker. Jag vågar nästan sätta min *If You Had My Love*-singel på att det kommer gå ännu snabbare utför med Rodney Jerkins. Efter några hopplöst trista samarbeten med Britney och Spice Girls har killen producerat en jävla skitlåt åt Backstreet Boys. Skäms och gör bums något fantastiskt igen. För övrigt är Max Martins *Shape of My Heart* en lysande poplåt medan resten är väldigt umbärligt.

Thomas Nilson

SOULFLY "Primitive"

Roadrunner/Arcade

Max Cavalera – trash-gitarrist, dreadlocks-bärare, brasilianare, karismatisk frontman, ja listan kan göras lång. Efter uppbrottet med kollegorna och brodern i Sepultura samlade Max ihop ett gäng udda musiker och spelade för två år sedan in debutplattan. Ilskan, gunget och tribal-rytmerna kändes igen från Sepultura-tiden. Men plattan som helhet kändes för mycket attityd och för lite låtar. Uppföljaren följer samma spår men känns ännu mer *Roots* och döljer knappast sin tribaltrash. Låtmaterialiet känns genomarbetat och håller högre klass, de brasilianska rytmerna är mer påtagliga och gunget fullkomligt sväm-

mar över av dynamik. Mycket av snacket runt plattan har handlat om vilka gästmusiker Max bjudit in: Tom Araya (Slayer), Chino Moreno (Deftones) och Sean Lennon är väl i och för sig intressanta även om de knappast behövs. Favoritlåtar som *Boom* eller *Back to the Primitive* bevisar mer än väl Max ställning som framtidens man.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER "Frisco Mabel Joy Revisited – For Mickey Newbury"

Glitterhouse/Amigo

Det är lite av en "all-star line-up" som samlats kring Mickey Newburys *Frisco Mabel Joy* från 1971. Walkabouts gör en underbar *How Many Times (Must the Piper Be Paid for His Song)* och Midnight Choirs *An American Trilogy* är hjärtnippande vackert. Gary Heffern, Dave Alvin, Chuck Prophet, ja faktiskt de flesta medverkande har lyckats hitta låtar på originalplattan som passar dem alldeles utmärkt. Mest oväntad är Bill Frisells medverkan, men hans stilla inpass på gitarer länkar snyggt ihop flera av låtarna. Covers på hela plattor har gjorts förr, men det här är ett av de mer lyckade exemplen.

Peter Sjöblom

BADFINGER "Head First"

Snapper Music/Playground

Brittiska Badfinger var under det tidiga 70-talet intimt förknippade med Beatles, dels för att före detta Beatlesmedlemmar på olika sätt medverkade i bandets förehavanden, dels för att mycket av Badfingers musik harmoniskt kan förknippas med Beatles. Efter sju plattor påbörjade bandet 1974 inspelningen av *Head First*, men diverse omständigheter, bland annat bolagsbråk och att managern själv tog hand om förskottet för plattan, gjorde att den aldrig gavs ut. Rykten säger att detta också var en av de bidragande orsakerna till att sångaren Pete Ham tog sitt liv. Masterbanden har trots vara försvunna, men keyboardisten Bob Jackson hittade en kopia, vilket möjliggör att denna tidigare outgivna platta kan nå dagens ljus.

Hur låter det då? Ja, de snällpopiga sängharmonierna finns här, fast med ett lite tuffare sound än det som kanske var förknippat med Badfinger. Här finns också saker som tyder på nya stigar bandet var på väg att beträda, främst den progressiva *Turn Around*. Ett par låtar, *Hey Mr. Manager* och *Rock'n'Roll Contract*, speglar också vad bandet förmodligen tyckte om de omständigheter albumet spelades in kring. Naturligtvis märks det att *Head First* är en sjuttiotalsprodukt i soundet. Men ibland märks det också att det förmodligen är baserat på en råmix av masterbandet, eftersom ljudbilden känns lite hafsig. Elva demospår medföljer också vilket ytterligare stärker intrycket att detta främst är för redan initierade och hängivna Badfingerlyssnare. Och som sådan platta är *Head First* mycket bra.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER "Future World Funk"

Ocho/Goldhead

Musik ska fortfarande byggas utav glädje (om du nänsin tvivlat). Av glädje och känslor bygger man musik. Russ Jones och Cliffy heter de ansvariga för att denna andra samling av moderna världsrytmer när dansgolv och myshörnor i västvärlden. Blandningen av livsbejakande genrer från varmare breddgrader gör *Future World Funk* till en klar vinnare. Inga självklara dansrökare som på den förra, fantastiska, plattan – mjukare och kramigare verkar istället vara melodin. Och jag älskar det fortfarande. Tur att detta är framtidens musik.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Badlands – A Tribute to Bruce Springsteen's Nebraska"
Sub Pop/Warner

Hyllningsplattor till artister brukar ofta vara en brokig röra, där de medverkande försöker stöpa den hyllade artistens sånger i deras egna musikaliska form. När det, som här, handlar om att göra samma sak med en artists platta, blir det ännu brokigare och svårare. Springsteens *Nebraska* är i mitt tycke snarare en helhet än en samling enskilda sånger, och det gör att fragmenteringen som olika artister ofrånkomligen medför blir störande. Dessutom går mycket av den lantlighet originalet präglas av förlorad. I en del fall finns den kvar, men i annan form, och det är just då som låtarna fungerar – när originalets anda finns kvar, som i exempelvis Deana Carters version av *State Trooper*. Ofta känns dock *Badlands* som ett axelryckningsframkallande sammelsurium av egen vilja och respekt för originalet i konflikt. Ett intressant inslag på albumet är de tre bonusspårerna som består av kända Springsteensånger som spelades in under *Nebraska*-sessionerna, men fick dyka upp på andra album. Bland annat *I'm on Fire*, som görs i en näsvig version av Johnny Cash. En intressant idé på papperet, som dock inte fungerar i verkligheten.

Magnus Sjöberg

SPARKS**"Balls"****Strange Ways/Border**

Som glad nioåring var jag rätt förtjust i Sparks. Och fortfarande kan det hända att jag slänger på *Indecreet* eller *Kimono My House*. Men *Balls* kommer jag aldrig mer att lyssna på. Ron och Russell Mael har för länge sedan tappat greppet och gjort ännu ett trött och syntetiskt album som lånar från techno och disco, från Pet Shop Boys och Giorgio Moroder. Brödraduons storhetstid var absolut under 70-talets första hälft. Om det nu var någon som tvekade om det.

Robert Lagerström

AALY TRIO with KEN VANDERMARK**"I Wonder if I Was Screaming"****LSB****"Walk, Stop, Look and Walk (Live)"****Crazy Wisdom/Universal**

Crazy Wisdom är troligtvis det intressantaste skivbolaget i Sverige just nu. Redan tidigare i år släppte de en av årets bästa plattor, *The Thing*, med bland annat fenomenale saxofonisten Mats Gustafsson. Nu är han tillbaka igen, som en del i AALY Trio vars fjärde platta *I Wonder if I Was Screaming* blåser som en tromb genom skallen. Saxofonerna skäller och gläfsar som upphetsade pitbullterrier, musiken exploderar rakt in i hjärnan och slungas ut i resten av kroppen, det är en total genomkörare på varje nivå. Extas!

Trion LSB:s dödsföraktande frijazz är lika lysande den. Den vrider sig och vränger sig in och ut och in i paroxysmer som om energin var för stor. Bakom den brutala eldigheten finns en ren och rå poesi som ger märm och hjärtlighet åt musiken. Att välja mellan AALY Trio och LSB är som att välja mellan kaka och bulle. Bägge banden spelar en jazz som jag var rädd hade marginaliserats till döds i vårt land, men bägge visar att den sällan har existerat lika härligt livsrusigt som nu.

Peter Sjöblom

MANISHEVITZ**"Rollover"****Jagjaguwar/Border**

En gång i tiden innebar det något positivt om man skrev att en artist mognat. Artisten kunde uppvisa en större musikalisk bredd än tidigare, och att man kunde vänta sig mer av varje ny skiva. Numera

verkar det vara en allmän uppfattning att musikalisk mognad innebär stagnation och, i förlängningen, början till slutet för en lovande karriär. Men ändå, främst i brist på ett bättre och mer positivt laddat ord, måste jag säga att Adam Busch och hans Manishevitz mognat sedan debuten, förra årets utmärkte *Grammar Bell and the All Fall Down*.

Vad har då förändrats sedan förra skivans lätt ostämnda indie-vinkel på gamla storband och sedan länge utdöda blues-sångare? Utgångspunkten är egentligen densamma. Även *Rollover* är en skiva fylld av Buschs anakronistiska melodier och Lou Reed-influerade, men ändå högst personliga, talsång. Egentligen har inget nytt tillkommit. De har mognat lite, förfinat idéerna och löftena från förra plattan och gör det lite bättre. Talsången närmar sig sång lite mer än tal, låtarna är bättre och produktionen, signerad Jagjaguwar-veteranen Michael Krassner, och arrangemangen är utsökta. En blåsesektion har lagts till bandets gitarrbaserade sättning och bandet vågar svänga mer otvunget än tidigare. *Rollover* är en alldeles utmärkt skiva. Mogen, och alldeles utmärkt.

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Bip-hop Generation v. 1"****Bip-hop/import**

Bip-hop är ett nytt franskt bolag som planerar en hel serie samlingar med internationell elektronisk lyssningsmusik. Första volymen samlar musik från USA, Tyskland, Italien, Holland, Frankrike och Storbritannien. Här finns några riktigt bra spår: Marumaris *A Girl I Met at the Rest Stop*, Goems *Comp negen* och Phonems *Don't Vote for Your Enemies*. Massimo bidrar med två intressanta och väldigt sparsamma spår, uppbyggda av hack, knäpanden och rena oscillator-toner, bra men svårlyssnat om man har problem med tinnitus och högfrekventa toner. Låtarna från Schneider TM och Ultra Milkmaids känns däremot mest som utfyllnad, och Phonems *Data Control* är rätt irriterande i sin platta frenesi. *Bip-hop Generation v. 1* är ett kompetent tidsdokument över var den okommerciella elektroniska musiken är idag. Kolla in www.bip-hop.com.

Henrik Strömberg

SPARKLE**"Told You So"****Motown/Universal**

25-åriga Sparkle började sjunga i kyrkan när hon var fyra men det var långt senare när en av hennes kompisar som kände R Kelly föreslog att hon skulle gå till hans studio med lunch åt Kelly som det började hända saker. Sparkle gjorde sina första sånginsatser på Aaliyahs debut 1994 och för två år sedan släppte hennes självbetitlade debut där R Kelly gjorde rubbet och Sparkle i princip var ett verktyg. Hiten *Be Careful* med just Kelly cementerades på de amerikanska listorna.

På uppföljaren *Told You So* jobbar Sparkle med producenten Steve Huff. *Told You So* är en skiva som växer, den innehåller egentligen alla komponenter som gör dussin-r'n'b så urbota tråkig, men Sparkle har ett tillbakahållet och årligt uttryck som tilltalar mig. Ghetto-betraktelser och ballader blandas med bumpiga spår och hela tiden förnimms en lyxig känsla. Sparkle har en sällsynt förmåga att använda sin begränsade röst som gör att jag kommer att få väldigt svårt att sluta spela *Told You So*.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER**"Pieces Increase"****Digital Structures**

Det är alltid roligt med nya svenska skivbolag. Digital Structures första samling visar

upp deras stora bredd: trance, trance och goatrance. Vi kan säga så här: jag har hört *sämre* goatrance. För de som gillar musikstilen kan *Pieces Increase* vara värd att kolla upp. Vi andra kan med fördel ägna oss åt någonting mer innovativt.

Henrik Strömberg

LANDIS MCKELLAR AND THE DIATRIBES**"Romance of Love"****Dilettante**

Född i New York men bosatt i Wien gör Landis McKellar ett intryck som liknar Roy Harper och Lou Reed blandat med någon slags pop. Mest sticker *Perfect Time* ut, så omgiven av ljuvlig dimma att man slutar andas för en stund. Avslutande *Solo* är otäck i sin ödslighet med sista textraden "Girls like you don't need guys anymore, what would you need them for?".

Jonas Elgemark

MARILYN MANSON**"Holy Wood (In the Shadow of the Valley of Death)"****Interscope/Universal**

Efter superplattan *Mechanical Animals* hade jag höga förväntningar. Men istället gick Marilyn tillbaka mot andra plattan *Antichrist Superstar*. Många gamla Manson-fans anser den nya var bland det bästa han gjort, industrisoundet, de destruktiva låtarna, ångesten och känslan av obehag, allt dyker upp igen. Borta är de kända glam- och rock-vibbarna, Mr Omega är glömd och ersatt med en svartklädd ranglig gestalt med sorgeflor.

Hånden och beskylld för att ha orsakat massakern i Columbine (två svartklädda killar som öppnade eld i en skola) flydde Marilyn omvärlden för att visa upp ett album fullt av referenser till dagens samhälle. Singelspåret *Disposable Teens* är ett bra val men representerar inte resten av plattan där vissa låtar tenderar att låta som *Beautiful People* eller bara kommer smygande längs golvet. Mystiska, lömska och insmickrande glider de upp längst din ryggrad, upp till nacken och slutligen fram till din nakna och lena hals där hugget inte låter vänta på sig. Själens lösgör sig från din kropp och stiger långsamt mot taket. Ljuset i fjärran blir allt starkare och siluett av liemannen träder fram. Han tar dig i handen och ber dig stiga upp i vagnen, du vet vart färden går: *In the Shadow of the Valley of Death* kan ingen höra dig skrika...

Thomas Olsson

ONEIDA**"Come On Everybody Let's Rock"****Jagjaguwar/Border**

Oneida menar allvar. De heter saker som Papa Crazy och Fat Bobby och kallar verkligen varandra för det i dagligt tal för att skapa en enhetlig bandimage – men de menar allvar. De ser ut som en kombination av hippien i *The Young Ones* och medlemmarna i Spinal Tap, eller möjligen Träd, gräs och stenar, men de menar allvar. De gillar band som Blue Cheer, Humble Pie och Foghat, men de menar allvar. De döper sina fet-rockande låtar till saker som *Power Animals*, *Major Havoc* och *I Love Rock*, men de menar allvar.

Come On Everybody Let's Rock är New York-bandets tredje skiva, den första på Bloomington-etiketten Jagjaguwar, och som säkert redan framgått är det ibland lite svårt att ta dem på allvar. Inte för att de skulle vara dåliga på något sätt. Det är de inte. Faktum är att de gjort en av årets mest intressanta skivor. Man måste beundra människor som sin skiva, så distanslöst, uttrycker sin till synes gränslösa kärlek för allt det sämsta inom vad som under 70-talet lanserades som heavy metal. Det är bara det att det är väldigt svårt att tänka sig att någon på fullt allvar skulle ge sig in

i en sån bespottad och ofta ironiserad genre. Ännu underligare blir det när resultatet rockar så otvunget som låtarna på *Come On Everybody Let's Rock*. Men våga inte tvivla: Oneida menar allvar.

Dan Andersson

GAMMA

"Permanament"

Big Dada Recordings/Playground

Det här är brittisk hip hop vilket för mig ofta är synonymt med jobbiga beats och dålig rap. Gruppen består av Blackitude, Lord Redeem och Aleem Juice, varav den sistnämnda väl är mest känd efter sina tolvor tillsammans med Partz och sin egen crew The Drunken Immortals. Dessa grejer har hållit hög klass och det gör glädjande nog *Permanament* också. Gamma bjuder på raggainfluerad hip hop, och man får mer lust att hoppa från det ena benet till det andra än gunga med huvudet när man lyssnar. Vissa spår som *Don't Send a Bwoy* är riktigt bra och det hörs tydligt att alla rapparna har sina rötter i Jamaica med omnejd. Detta är tyvärr också ett minus eftersom det är svårt att höra vad de säger ibland. Det är i alla fall mer socialrealism än gangstarap vilket passar bra till de mörka och nästan klaustrofobiska beatsen som producenten Mister Mitchell levererar. Extra plus delas ut för att plattan är under 50 minuter lång och inte innehåller massa fåniga skits.

Daniel Severinsson

KING CRIMSON

"Heavy ConstruKction"

Discipline Global Mobile/Virgin

Det har varit illa ställt med King Crimson de senaste åren, med några rent erbarmberliga skivor på rad. Därför är trippeln *Heavy ConstruKction* välkommen. Den är inspelad under årets Europa-turné, och på de två första CD-skivorna tänder musiken verkligen till flera gånger. Sämst är tredje plattan med improvisationer, men så har jag heller aldrig tyckt att Crimson varit särskilt bra som improvisatörer. Låt oss nu bara hoppas att Robert Fripp och hans manna håller stilen.

Peter Sjöblom

CAPONE-N-NOREAGA

"The Reunion"

Tommy Boy/Playground

För tre år sedan släppte Queens-duon CNN *The War Report*. Noreaga hann sedan göra två soloplattdar och bli "stor" medan Capone gjorde sin senaste resa till det stora huset där man inte vill tappa tvålen i duschen. Nu återförenas de igen på en rejält tung och noggrant ihopsnickrad platta som lutar mer åt underjorden än Billboard. Spår som klassiska *Straight Like That*, snirkliga *Phonetime* och Primo-producerade *Invincible* med självkritik och en del tuffa scratchningar klappar mig mest medhärs. Mörka *Queens Finest* är också hållbar. Precis som *You Can't Kill Me*. Och några spår till.

Gary Andersson

LUCIANO

"Live"

VP/MNW

Detta är Lucianos första liveskiva och den innehåller låtar från hans tre senaste skivor, alla producerade av Phillip "Fattis" Burrell för Xterminator. En producent som i Sverige är mest känd för att ha jobbat med Sizzla. Skivan är inspelad på Brixton Academy i London där även just Sizzlas senaste liveupptagningar är gjorda.

Det är med sin fantastiska röst och stora känsla för harmonier som Luciano utmärker sig, något som märks extra tydligt på detta album, här uppbackad av körstjerna i The Singing Daffodils. Liveskivor betraktas ofta lite som överkurs, något som inte är sant i detta fall. Live fångas det drivna och medryckande i Lucianos scen-

framträdanden och det är en av de bästa liveskivor jag hört på länge. Framst beroende på att man lyckats fånga den sköna stämningen mellan publik och artist, men även för att det är en ypperlig samling låtar. På skivan finns en blandning av covers och lösräckta takter från klassiker som *Crazy Baldheads* (Bob Marley) och *Can't By Love* (Johnny Osbourne), en självklar fullträff.

Josefin Claesson

THE ALCHEMYSTS

"Zero Zen"

Woronzow/import

På fjärde albumet med Alchemyst är det utbrott som gäller, fuzzrock, stoogeshård rock. Paul Simmons är inte bara en skicklig gitarrist, de tjutande, manglande och skrapande gitarrerna bär upp låtarna och Alchemysts egen Keith Moon heter Mat Love. Det känns äkta in i ryggmärgen. Istället för att kopiera förebilder som Elevators, MC5 och Sabbath så influeras de och där finns en skillnad. Den 15 minuter långa *DMT Blues* utvecklas från ett rykande inferno till en psykig feedback-indrånkt resa och sätter därmed sin prägel på en mördande bra platta.

Jonas Elgemark

OPM

"Menace to Sobriety"

Atlantic/Warner

Trion OPM har kalifornisk skatmentalitet och gör mysig strandraggmusik i samma taterade anda som Sugar Ray, Sublime och Everlast. Jag tänker också på Fun Lovin' Criminals när jag hör spår som *El Capitan*. Som tur är spelar de inte på samma planhalva som mer ytliga band som Blink 182.

Grundstenarna i de flesta låtarna är akustiska gitarrer, loopade beats och skapande basgångar. Sången är habil och körerna kan vara riktigt sköna vilket får mig att längta till den svenska sommaren. Bara ett halvår kvar...

Gary Andersson

KID606

"PS I Love You"

Mille Plateaux/Border

Är det här mannen Kit Claytons ohängde halvbrorsa? Det skulle det nästan kunna vara. Kid606 arbetar med samma slags dynamiskt släpiga elektronicauppsättningar men har en förkärlek för störiiga toner, vassa ljud och uppbrutna rytmer även om det hela går lugnt och varsamt till. Musiken är ibland både svår och lätt irriterande men jag kan ändå inte låta bli att tycka om 606:ans finessrikt främmande ljudlandskap.

Robert Lagerström

MARK OLSON & THE ORIGINAL

HARMONY CREEKDIPPERS

"My Own Jo Ellen"

Glitterhouse/Amigo

Tredje gången giltigt för dessa Creek Dippers med Olson och Victoria Williams, och ännu en gång presterar de en mer gedigen americana än flertalet av deras kollegor. Tänk er anakronismen Dan Stuart från Green On Red tillsammans med The Band där nere i källaren med enstaka välavvägd inhopp från Neil Young. Spelglatt med liv och lust utan att bli årtigt. Och dessutom bra låtar.

Peter Sjöblom

ATB

"Two Worlds"

Edel

Tyskland har avlat fram flertalet elektroniska skapelser genom tiderna. Hur mycket André Tanneberger, alias ATB, har påverkats av giganterna Kraftwerk, låter jag dock vara osagt. På en dubbelskiva, där den första startar pulserande genom svettiga dansgolv och man landar med den andra på en grön äng i stilla vibrationer,

har ATB funderat och producerat fram en välgjord dansplatta med undertoner av Underworld och Prodigy. Även om nästan en timme och fyrtio minuters bultande, svävande och blippande techno kan bli lite väl monotont så finns det faktiskt variation mellan låtarna. Till viss del hjälpt av bland andra Heather Nova och Enigma, där särskilt den förstnämnda gör strålande skönsång i *Love Will Find You* och *Feel You Like a River*. För alla som vill dansa drömmandes barfota på sommarängar genom den outhärliga vintern.

Martin Mansfeld

WARRIOR SOUL

"Classics"

Dream Catcher/Playground

Pratar man om hjältar som lever rock-'n'-roll-livet fullt ut kan man inte bortse från rebellen Kory Clarke. Med ett otal plattor bakom sig i Warrior Soul splittrades bandet och han bildade Space Age Playboys som hann släppa en platta, för att nu fem år senare återbildade Warrior Soul. Med samhällskritiska texter och punk i själen har Kory genom åren gjort uppror mot allt och alla mest hela tiden. Skivbolagsbråk, stökigt leverne och droger borde alla satt sina spår. Men Kory verkar vara outtröttligt energisk. Låtskrivare som behärskare catchiga rock-dängor med hookar utan att bli patetisk är det inte gott om, men här är undantaget. Punk, glam, sleaze, och rock, allt finns där. Kort och gott, denna samlingsplatta är en given partykompis och borde finnas i alla rockers hem.

Thomas Olsson

JU JU SPACEJAZZ

"Intersound"

Plusquam/Border

Intersound är en sån där platta som är svår att kommentera men som känns självklar när den väl strömmar ur högtalarna. Det är dansant, snyggt och rätt så infallrikt. Lagom galet utan att vara i närheten av att spåra ur när fioler och blåsinstrument tar plats ovanpå på percussionmatorna. Låtarna är sexiga med eller utan vokalist och tempot dras ofta ner för att skapa intimitet. *Intersound* framstår faktiskt som utmanare till titeln "årets julklapp till flick- eller pojkvännen".

Gary Andersson

HELLACOPTERS

"High Visibility"

Polar/Universal

Nu skulle det ske – efter tre plattor på litet bolag var det dags att ta det stora klivet. Soundet har åter putsats, disten tonats ner, adrenalinnet slutat koka och naglarna rengjorts från motorolja. Numera tar det faktiskt några veckor att spela in en platta och inte 26 timmar som debuten! Influenserna från punk- och garage-scenen fick på förra plattan främst samsas med inspiration från Kiss och en lite undanskymd känsla av sydadsrock. Den här gången blandar sig Stones, Black Crowes och Bob Seger även med i leken och till och med en liten flört med soul-musiken presenteras. Precis som *Grande Rock* tar det några gånger att komma in i nya plattan, men när förra växte efter antalet lysningar känns nya mer stillastående. Chips (Sator) produktion lämnar mycket övrigt åt önska. Arrangemangen är bra och spännande men stupar på poprock-soundet. Vare sig gitarrljudet eller helheten får chansen att blomma ut, tro nu inte att jag längtar tillbaka till Skogsberg-soundet (allt har sin tid), men jag saknar kraften, smutsen och rockenergin som jag vet bandet har. Låtarna är bra, Nickes röst blir allt bättre och gitarristen Stringen har kommit tillräta i bandet, varför då hålla tillbaka soundet?

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER

"Lyricist Lounge 2"

Rawkus/Playground

Årets julklapp är här! Efter mer än två års väntan kommer andra delen i *Lyricist Lounge*-serien. Här samsas de bästa producenterna (DJ Premier, Jay Dee, The Alchemist, Erick Sermon) och de grymmaste rapparena (Q-tip, Redman) om utrymmet, ofta i intressanta samarbeten. Till skivans höjdpunkter hör Kool G Rap & M.O.P. i gapiga *Legendary Street Team* och Talib Kweli & Dead Prez i *Sharp Shooters* komplett med skönt politiskt inkorrekt refräng: "I'm one with my gun/I love it like my first son/it protects me"... Hårda bandage! Andra spår som höjer sig över mängden är grymt svängiga *Oh No* med Mos Def & Pharoahe Monch feat. Nate Dogg och blytungta *The Grimy Way* med Big Noyd & Prodigy. Bottennappen är få men dit måste räknas trista Hi Tek-produktionen *Still Here* med Big L feat. C-Town. Jag hoppas innerligt att Lamont Coleman får vila i frid i fortsättningen. Det skulle också ha varit kul om fler okända MC:s fått chansen. Nu är det bara Saukrates och Master Fuol som jag inte hört tidigare av de som har med egna låtar. Sammantaget är dock det här utan tvivel den bästa hiphopsamlingen på väldigt länge.

Daniel Severinsson

THE PILOT SHIPS

"The Limits of Painting and Poetry"

BlueSanct/Border

För ett par veckor sedan plockade jag fram Codeines första skiva. Det som slog mig var att det inte alls var lika kärvt och svår musik jag tyckte att det var för sju år sedan. Mycket har hänt inom den långsamma amerikanska alternativrocken. Den blir ännu mer långsam, ödslig och vag i konturerna. The Pilot Ships är just det, ett långsamt alternativrockband. Labradford, Low, Fuck och just Codeine är givna referenser. Vackra instrumentalspår med ödsliga pianon, orglar och försiktiga gitarrer. Viskande sång med antydningar åt det mindre glada hållet. Extremt tilltalande så här i regntider, men knappast någon milstolpe i genren.

Fredrik Eriksson

NÅID

"Waking Up"

Beverage/Stockholm

Martin Landquist, hjärnan bakom Nåid, inriktar sig på nya plattan mer på att göra låtar än tidigare. Ambientkänslan och housebeatet är kvar, men *Waking Up* är mycket mindre etno och mer euro. Ibland låter det som ett deppat Erasure. Ganska professionellt, och tämligen uttråkigt.

Pigge Larsson

KENT

"B-sidor 95-00"

RCA/BMG

Hade inte riktigt förstått storheten med Kent. Visste att Jocke Berg var en textförfattare av rang. Gillade första skivan. Då kändes det stort. Då kändes det angeläget. Sen blev det stort och kladdigt av kommersialism. Så uppfattade jag Kent. På väg hem från jobbet en dag satt jag bredvid en tjej som just varit och köpt nya skivan. Hon höll i den som om den vore helig. Hennes bibel. Det var då jag insåg hur stora och betydelsefulla Kent är. En del vill kalla dem för Sveriges bästa band. Jag skriver inte under på det. Hellre då ett av Sveriges bättre band på senare tid. Det här är en ren hyllning till fansen. Två nya spår och tjugo baksidor, det utgör ett starkt dubbelalbum. Glöm inte det "gömda" spåret efter låt 20. Finsk musik när den är som bäst.

Per Lundberg G.B.

THE DONNAS

"Turn 21"

Epitaph/MNW

AC/DC, frigörelse och rock, vad mer kan

man säga? The Donnas är tillbaka, inte riktigt så sura och tykna som förut, vilket är synd. Nu får ju pensionärerna rätt, det var bättre förr. Men ändå, en hormonstinn pubertal sängerska är ändå allt man önskar sig. Raggarradarn slås på max, 40 Boys in 40 Nights kanske inte vore helt fel.

Tove Pålsson

GALACTIC

"Coolin' Off"

"Crazyhorse Mongoose"

Capricorn/?

Bägge dessa plattor svämmar över av funktigt New Orleans-sväng där saxofonerna blåser en bris rakt igenom den sveltiga rytmssektionen. Den svala keyboarden och den flinka gitarren fläktar också, men pannan är ändå blank. Galactic besitter ett enormt driv samtidigt som de klarar av att coola ner sig i balladliknande saker som *Witch Doctor*. Sångaren Theryl deClouet bringar också tyngd och erfarenhet till anläggningen som är vänlig mot hela kroppen. Så här musik får mig att vilja digga.

Gary Andersson

LUDACRIS

"Back for the First Time"

Def Jam/Universal

Här kommer mer stenhård hiphop från den amerikanska södern. Energiske Ludacris känns som en framtidsman, han är snabb i käften om så behövs och musiken är tajt som en kroppsstrumpa. Det jag inte gillar på *Back for the First Time* är det ofta återkommande läktarskrälet som blir tröttsamt rätt så omgående. Kanske kan Ludicrus ändå konkurrera med DMX och de stora grabbarna om nåt år eller två.

Gary Andersson

TOO \$HORT

"You Nasty"

Jive/Zomba

Rappens största kåtbock Too \$hort gillar två saker: brudar och feta sedelbuntar. Därför har han rappat sen 80-talet, och om man ska tolka bookletens explicita bilder är han stenhårt lycklig. Vad gäller *You Nasty* är beatsen James Brown-bumpiga och rappen skönt slirig. I texterna behandlar han sina intressen ingående, men inte förrän i r'n'b-iga *Call Me Daddy* växer mitt intresse. *She Know* är nästa ständaktiga musikstycke. Souliga *Be My Dirty Love* står ändå ut mest, refrängen är nästan magisk. Den går rätt in på denna månads bland-CD.

Gary Andersson

28 DAYS

"Here We Go"

Mushroom/?

Denna femspårs-EP innehåller bland annat rapmetal (*Sucker*), elektroniskt stomp (*Kool*) och indierock kryddad med Offsping-punk (*Goodbye*) från dessa aussies. Musik som försöker ha attityd. Och som inte lyckas så bra. Men avslutande suggestiva mixen av *Never Give Up* är väldigt lockande.

Gary Andersson

DIES IRAE

"Immolated"

Metal Blade/MNW

Första gången jag hörde talas om polsk metal skrattade jag inombords. Sen kom Vader och skrattet sattes i halsen. Dies Irae håller inte samma världsklass som Vader. Men de gör bra death metal. Varken mer eller mindre. Känns som det lilla extra som behövs för att göra dem till ett stort band saknas. Kanske kommer det med nästa platta.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Blattered"

Twenty Stone Blatt/Border

Smuts-rock'n'roll funkare alltid som partyförhögare. Här är det en jämn nivå. Ingen som utmärker sig mer än någon annan. Av

25 artister borde väl ändå nån göra jättebra ifrån sig? Nerve, Gaza Strippers, Spitfires och Electric Frankenstein rockar lite mer än de andra. Bra platta att ha som bakgrund till grabbfeften med folköl, pizza och tv-spel.

Per Lundberg G.B.

BRUJERIA

"Brujerizmo"

Kool Arrow/Arcade

Hardcore på spanska måste vara hårdare än hardcore på engelska. Dels för att *puta* låter "fräckare" än *bitch* och dels för att mexikanska Brujeria spelar för vad strängarna håller. Inte så tajt men desto mer energi. Musikaliskt håller det division två-klass. Men det är mer exotiskt att komma från Tijuana än från New York.

Per Lundberg G.B.

SUICIDE COMMANDO

"Mindstrip"

SPV/Playground

Allt tyskt är bra. Det är ett skämt som hängt med ett tag i mitt medvetande. Suicide Commando spelar body metal å la Rammstein utan någon som helst rim och reson. *Förbjud allt tyskt utom Blixa, Kraftwerk, Kölntechno och stretchjeans* får bli mitt nästa skämt istället.

Per Lundberg G.B.

MARTIN

"Lyxproblem och moderna störningar"

Universal

Ska inte försöka göra mig lustig över Varberg-sonens patetiska lågstadiepop. Inledande *Mitt namn är Claustro* är lånade från Niels Jensen och avslutande *Solglasögon* är stulen av Docent Död. Resten verkar vara "eget" material. Ingen av låtarna håller hög klass. Vare sig musik- eller textmässigt. Jag hoppas verkligen att *Lyxproblem och moderna störningar* drunknar i glömskans bottenlösa brunn.

Per Lundberg G.B.

BLINK 182

"The Mark, Tom and Travis Show"

Universal

Tokroliga band har det alltid funnits och kommer alltid att finnas. Minns själv att jag log lite åt skojpunarna Toy Dolls. Ler är vad jag definitivt inte gör åt Blink182:s liveskiva *The Mark, Tom and Travis Show*. Dagishumor, förskolepunk och gubbsjuka. Blink 182 känns bara väldigt fjantiga.

Per Lundberg G.B.

SWELL

"Feed"

Beggars Banquet/Playground

Lättlyssnad halv-flippad pseudo-specifik pop med lo-fi karaktär, starka melodier och snygga arrangemang av ett obskyrt kaliforniskt band med en tio-årig historia. Ganska egensinnigt emellanåt, trots att de har en sångare som ger en del alltför tydliga associationer till Beck, en association som även dyker upp i musiken med jämna mellanrum. Synd, för de hade klarat sig bra på sin egen originalitet annars.

Johannes Giotas

CLAIRE VOYANT

"Time and the Maiden"

Accession/EFA

80-talet ligger som en trostlös dimma över denna plattan. Dessutom blir jag alldeles matt när jag lyssnar på Claire Voyants sångerskas nedstämda och melankoliska röst. Med de evigt malande gitarrerna och den slöa trumgången för det tankarna till Siouxsies and the Banshees och Cocteau Twins mixat med lite Portishead. Det känns plastigt, men visst, första låten *Love the Giver* är rätt okej, men därefter är det nedförbacke. Nej, 80-talsmusik kommer från 1980 och inte 2000.

Martin Mansfeld

WESTLIFE
"Coast to Coast"
RCA/BMG

Westlife har redan nio ettor i England. Om ett par år kan de förmodligen göra sin egen 1 – en samlingskiva med bara förstaplaceringar. Beatles är naturligtvis överskattade men jag gissar ändå att deras 1 är lite bättre än Westlifes.

Thomas Nilson

NEO
"Neo"

Neo Göteborgstrion NEO debuterar med detta självbetitlade album. Och debuten sker med gott betyg. Musiken är ofta lågmäld, rent av meditativ och kontemplativ, och här och var kan man nästan känna en touch av modern folkmusik. Det hela byggs upp till en trivsam samling pyjamaspoplåtar, mjuka, lena och trygga. Och det är väl den enda invändningen som kan framföras, att det ibland blir lite väl mysigt och fluffigt. Men som helhet är ändå NEO värt att låna sitt öra till. Eller softa.

Magnus Sjöberg

COURTNEY PINE
"Back in the Day"

Blue Thumb Records

Jag har alltid sett Courtney Pine som en artist som försöker stå med ena benet i genrebunden, reglerad jazzmusik och det andra i samtida musikalisk utveckling. En saxofonist som inte är främmande för att prova nya vägar, även om det för det mesta hamnar i någon slags ingenmansland i mittfåran. Ur det perspektivet känns faktiskt *Back in the Day* som ett steg mot en fullbordad fusion av ovanstående, även om kanske nutidsperspektivet dominerar. Det är så att säga mer soul och hiphop än Coltrane. Det finns dock tyvärr en gemensam stelhet, en avsaknad av spontanitet, för att det ska kännas riktigt fräscht. Och med denna stelbenthet blir också plattan för lång för att engagera.

Magnus Sjöberg

BIG COUNTRY
"Come Up Screaming"
SPV/?

Jag tillhör dem som tyckte att Big Country en gång i tiden hade en viss charm, men i längden blev rätt tråkiga. När jag så lyssnar till dubbelliven *Come Up Screaming* inser jag att den där charmen också var rätt tidsbunden. De där folkliknande gitar-slingorna var spännande just därför att det inte fanns mycket i samma stil i mitten av åttiotalet. Musiken, liksom bandmedlemmarna, har obönhörligen åldrats och hela konceptet utstrålar trötthet, som trots maskeringsförsök klart skiner igenom. Big Country hade kanske en storhetstid för femtontalet år sedan, men som liveband är 2000 känt de helt irrelevanta.

Magnus Sjöberg

SISTER2SISTER
"One"

Mushroom/Edel

Sister2sister, bestående av sjungande systarna Chris och Sharon Muscat, är förmodligen mest kända för att de var förband åt Britney Spears härförleden. Och just förbandsmediet känns ganska rätt, eftersom *One* aldrig riktigt kommer igång, utan mest känns som en puttrande uppvärming. På albumet finns dock ingen utomstående huvudakt, utan systerarna får försöka övertyga mig själva, vilket de dock inte lyckas med. Bäst blir det i stunderna de nästan tangerar Alisha's Attic, men det är så pass sällan att det inte räcker tillräckligt långt.

Magnus Sjöberg

FIRST FLOOR POWER
"Time, Time"

Silence

I januari 2000 kom första EP:n *We Are*

the People. Nu ger First Floor Power världen den nya *Time, Time* som en liten smakbit tills debutalbumet kommer i februari. Första låten, *Time, Time* beskriver gruppen som sin egen lilla hatlåt till stressen, eller en kärlekslåt till dagarna då man inte behöver någon klocka. En ganska korrekt beskrivning. För allt man vill göra när man hör den är att gå på kalas och dansa. Klaviaturen klingar och klirrar och Jenny Wilsons lite gälla, coola röst kan pigga upp vem som helst. "Stop working! Start dancing!" spelade de in medan Karl-Jonas Winqvist var hemma och vilade upp sig hos sin morfar efter en operation. Sångpåläggningen fick han därför göra per telefon, hundra mil från studion i Värmland. Det ger ett skönt kvävt sound som passar bra ihop med de små ooande halloweenspökljuden i bakgrunden. Anslaget på låten liknar det hos bob hund – det där lite kluriga och småtökiga.

First Floor Power har överhuvudtaget en väldigt skön hemgjord känsla över sin musik. Som om de rotat runt lite i köket och hittat några kastruller att slå på och sedan tagit närmsta bandspelare att spela in alstren på. Sånt ger mersmak. Tyvärr blir det lite väl hemgjort ibland.

Sista låten, *A Medley for You*, är mycket riktigt ett medley som består av små idéer till låtar som eventuellt kommer att bli riktiga låtar i framtiden. Det känns sådär. Mer indie än kul om man säger så. Det är faktiskt ganska ointressant att lyssna till ett hopkok av brottstycken till något som bara kanske ska bli något. Men bortser man från den är det en lysande liten EP-juvel.

Anna Hedlund

RARO
"Terminal Café"
Cynoscope/Slask

Emilie Sigelius har en underbar röst som hon använder utan att kokettera med sin skolning. Sången stiger och sjunker som lätta snöflingor mot syntbakgrunderna som hjälper till att skapa en sakral, vinterkrispig atmosfär. Jag har dock en invändning, och det är att materialet blir lite ensidigt. Mer eller mindre hela *Terminal Café* har samma stämningsslag. Det finns dock inget annat som låter riktigt såhär, och jag är verkligen spänd på utvecklingen.

Peter Sjöblom

HOODOO GURUS
"Ampology"

Arcadia/Universal

Ampology är en fyrtilolätars återblick på australiensarnas karriär, komplett med frontfiguren Dave Faulkners egna kommentarer i häftet. Och översikten bekräftar det man vetat hela tiden, att Hoodoo Gurus började som ett briljant popband med underbara låtar som *Tojo*. *I Want You Back* och *Death-Defying*, men urartade till en rätt idéfattig och ospänstig combo som i förvirrade stunder flörtade med stilerad hårdrock. De verkliga pärlorna ryms allihop på första plattan i dubbeln, som tyvärr saknar den ljuvliga countrypastischen *Hayride to Hell*.

Peter Sjöblom

PER TJERNBERG
"Universal Riddim"

Rub-a-Dub/MNW

Titeln är talande, för hos slagverksveteranen Per Tjernberg möts hela världen i en reggaerytm. En arabisk oud plockar melodier över baktakten, indiska tablas bubblar ut i ett dubeko. Scratchen får plötsligt tokspel. Rytterna sitter stenhårt – Bosse Skoglund är som alltid en klippa! – och dubeffekterna rikoschetterar mellan kanalerna. Kul med både bra och spännande svensk reggae.

Peter Sjöblom

BABA BLUES
"Excavations: Blues is a Rainbow"

Rub-a-Dub/MNW

Richard Danielsson och Clas Gustavsson är kärnan i Baba Blues, men får här hjälp av bland annat Brynn Settels och Roland Keijser. Tillsammans gör de *Excavations* till en ovanligt originell bluesplatta. Luftig men med uppfordrande, ångande riff, avlägsen kvarterhaket ölstomp men rätt nära Dr. John, John Lee Hooker och Mississippi. Och hur många bluesplattor innehåller en Motörhead-cover?

Peter Sjöblom

DWIGHT YOAKAM
"Tomorrow's Sounds Today"

Reprise/Warner

Den akustiska *dwrightyoakamacoustic.net* var en lyckosam parentes – med *Tomorrow's Sounds Today* är Yoakam tillbaka med ett helt band, och dessutom med ett par inhopp från Buck Owens. Det är egentligen inget märkvärdigt som Yoakam gör, men det svänger. Det är bra låtar och han sjunger sedvanligt utmärkt.

Peter Sjöblom

SONGS OF SOIL
"The Painted Trees of Ghostwood"

Startracks/MNW

Bröderna Kjellvander slår ihop sina påsar när Christians Loosegoats tar en paus och Gustafs Sideshow Bob har lagt av. Resultatet blir en lågmäld platta som väl kan kallas alternativcountry. Det är mer Wilco än Hank Williams om man säger. Problemet är att vi redan hört en hel del sådant. Genren är nött, och sååå nyskapande är inte Songs of Soil. Men det hindrar inte att de får till ett par riktigt bra låtar. Hör bara *Heather Bend* eller *Seventeen* som plockar poäng på sin nordiskt sorgsna melodi och sitt sköra piano jämte en knastrande brasa.

Peter Sjöblom

WILLIE NELSON/WAYLON JENNINGS/KRIS KRISTOFFERSON/BILLY JOE SHAVER

"Honky Tonk Heroes"
SPV/Playground

Det är ett vanligt fenomen inom countryn att berömdheter går samman och gör skivor ihop. Oftast är det också det enda egentliga försäljningsargumentet, för resultatet blir sällan bättre än lite småcharmigt. Det gäller *Honky Tonk Heroes* också. Billy Joe Shaver har skrivit alla låtar, och de fyra sjunger en vers här, någon rad där, lite om vartannat. Det blir hattigt och musikaliskt växlar det mellan det sömniga och det lite struttiga. Säkert kul för de inblandande, för gamla människens skull. Men inte nödvändigtvis för lyssnaren.

Peter Sjöblom

LILIUM
"Transmission of All the Good-byes"
Glitterhouse/Amigo

Lilium är en udda Glitterhouse-satsning som skiljer ut sig från bolagets övriga, mer retrockiga artiststall. Deras musik påminner lite smått om The Friends of Dean Martinez, alltså är den instrumental och har fantasieggande, filmiska kvaliteter. Den skulle mycket väl kunna vara soundtracket till vidsträckta ytor och övergivna gator. Men styrkan är också dess svaghet – precis som lösryckt filmmusik bär *Transmission of All the Good-byes* inte riktigt. Men håll för all del ögonen på Lilium i framtiden.

Peter Sjöblom

KEVIN COYNE
"Room Full of Fools"

Ruf/?

Särilingen Kevin Coynes karriär sträcker sig över ett antal decennier, och han är fortfarande fullt aktiv efter att bland annat ha kämpat framgångsrikt mot sin alkoholism under 80-talet. Musikaliskt är han väl inte fullt så brännande idag som på 70-talet,

men rösten är fortfarande intensiv och uppfodrande med en personlig touch av blues. Bäst är de låtar han vrider runt, bänder isär och fogar ihop igen i en mer experimentell anda.

Peter Sjöblom

ESBJÖRN SVENSSON TRIO

"Good Morning Susie Soho"

Superstudio/Diesel

Trots att det är det stilla och lyriska som är EST:s egentliga adelsmärke, är det när de höjer intensiteten som *Good Morning Susie Soho* blir som bäst. Hör bara plattans enda cover, *The Face of Love*, med sina tablas och melodiska orientalismer, eller min favorit, den organiska *The Wraith*. Det är helt enkelt de mer sprittande låtarna som greppar bäst.

Peter Sjöblom

THE RESIDENTS

"God in Three Persons"

Euro Ralph/Border?

Nyutgåva av skivversionen av en teateruppsättning Residents gjorde 1988, utökad med en CD med enbart instrumentalmusiken. Det är faktiskt den jag gillar bäst, utan originallets berättarröst som snarast stör utan den sceniska framställningen. Annars är det med *God in Three Persons* som det mesta av sena Residents, det låter som mycket annat de gjort sedan 80-talet. Det krävs en stor hängivenhet till gruppen för att deras sena verk ska vara särskilt intressanta.

Peter Sjöblom

MATTHEW SWEET

"Time Capsule: The Best of Matthew Sweet 90/00"

Zomba

Girlfriend slog ner som en riktig popbomb när den kom 1991 med tindrande melodier och sin snygga touch av Beatles *Revolver*. Sedan dess har det inte hänt så mycket. Jo, Matthew har ju fortsatt att ge ut plattor med bra låtar, men de har mer eller mindre låtit likadana allihop. Det märks på *Time Capsule* också. Det är inte stor skillnad på första låten och den nyinspelade sista. Enda skillnaden är väl att gitarrerna inte är lika spetsande som förr. Snacka om att fastna i en form.

Peter Sjöblom

NADINE

"Lit Up from the Inside"

Glitterhouse/Amigo

Nadine hör till de många band som är förknippade med alternativcountry, men som egentligen inte är annat än vanlig trist genomsnittsrock, som bäst utrustad med redan välbegagnade Neil Young-gitarrer. Låtarna är ordinära, sången är medioker, arrangemangen fantasilösa. Nadine är ett av alla de band som är ett för mycket.

Peter Sjöblom

JO DEE MESSINA

"Burn"

Curb/?

Jaha, ännu en stereotyp radiatorockbrutta som tror att hon spelar country. Men för att spela, för att verkligen vara country krävs det fan så mycket mer än att posera som någon jävla Playboy-kanin i CD-häftet, även om örönen är utbytta mot en leopardmönstrad cowboyhatt. Stäm skivbolaget för falsk marknadsföring, för titeln *Burn* kunde inte vara mer vilseledande. Här finns ingenting som brinner, här finns ingen glöd, inte ens en tafatt liten gnista som ur en slutkörd gammal cigarettändare.

Peter Sjöblom

THREE STUDS AND A STONE

"Ain't No Blues on My Radio"

Skåneton/IPM

Stelbent shufflig blues med en sångare som har alldeles för mycket fejkad attityd. Tar man bort tusen av alla de tråliga bluesband som finns i Sverige, står det tusen åter som låter såhär.

Peter Sjöblom

JANNE SCHAFFER

"På andra sidan månen"

Earmeal/Warner

Bortsett från den icke föraktliga barnaskara som gillar Electric Banana Band, vem lyssnar på Janne Schaffer? Vem har överhuvudtaget ett behov av en sådan utslätning och nollställdhet som finns på en skiva som *På andra sidan månen*? Av en jazzrock som inte ens riktigt vågar vara jazzrock, eller en softat slapp fejketro med tin whistle? Vem behöver en elgitarrrens Gheorghe Zamfir? Nå, ungarna har rätt. Electric Banana Band är bättre.

Peter Sjöblom

ULF LUNDELL

"I ett vinterland"

EMI

Man vet hur en Lundell-låt låter numer, för den har låtit så de senaste åren. Glidit omkring lite svårbestämbart mellan prat och sång. Skillnaden ligger mest i inramningen. Michael Ilbert och Christoffer Lundqvist har producerat *I ett vinterland*, och stråkar, blås och delar ur Ale Möllers instrumentsamling hjälper till att skapa ett luftigt sound. Produktionen är helt enkelt mer klädsam än på den hopplöst klumpofade *Fanzine*. Men ändå, i allt väsentligt låter det som en Lundell-platta brukar låta.

Peter Sjöblom

TOMMIE SEWON

"Nästan som gudar"

Slingshot/Border

"Jaaa!" Radioproducenterna jublar! I alla fall de radioproducenter som tycker att Patrik Isaksson är för kaxig, Uno Svenningsson för hårdrockig och Tomas Andersson Wij alldeles för deprimerande. Helt enkelt de radioproducenter som tycker att musik inte ska vara annat än en anonym fond till disken eller blomvattnandet. Att det sedan finns någon som för egen del och i likhet med Tommie Sewón, alls ids göra något så intetsägande övergår mitt förstånd.

Peter Sjöblom

GUTBUCKET

"Skyrider"

Silverhead

Tyskproducerad tungrock med stoner-vibb, och det är väl rätt okej i små mängder. I längre stunder blir det alldeles för förutsägbart – Gutbucket är knappast varken förnyelsens eller nyansernas mästare.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Born to Raise Head – A Tribute to GG Allin"

Feedback Boogie/Deaf & Dumb

Förvånande nog en svenskproducerad tribut till GG Allin, och följdriktigt är det mest svenska band som hyllar honom. Men när låtarna inte har huvudpersonen själv vid mikrofonen reduceras de till ganska ordinär rock'n'roll och medioker punk. För säga vad man vill om Allin och hans ökänt avsmakliga scenframträdanden och brutalt självdestruktiva leverne, det var han själv som gav låtarna en obehagligt förtärande men nödvändig energi. Och en sådan kan varken Mobile Mob Freakshow, Trash Brats, Antiseen eller de andra uppåda.

Peter Sjöblom

ACTION SPECTACULAR

"From Here on in It's A Riot"

Curveball/MNW

Skivan har den lite egendomliga extratiteln *The Fourth Action Spectacular* fast det egentligen är briterernas debut. Musikaliskt är det lite puttrig pop med hintar åt både Manchester och Badly Drawn Boy. Brittiskt ut i stämskruvorna och inte så spännande som de försöker göra det.

Peter Sjöblom

LUKA BLOOM

"Keeper of the Flame"

Evangeline/Universal

Luka Bloom är tillräckligt gammal i gamet för att det skulle kunna vara intressant när han gör en coverplatta, Men det blir lite småsäsigt när han filtrerar låtarna genom det folksångaridiom han bland annat delar med medverkande Christy Moore. Roligast är bredden på låtmaterialet, med en udda Dylan-låt, Cure, en Joni Mitchell-baksida, Bob Marley och Abba.

Peter Sjöblom

ALAN JACKSON

"When Somebody Loves You"

Arista/BMG

Multisäljande Alan Jackson siktar kanske mot Merle Haggard men ramlar ner i famnen på Dr. Hook. Insmickrande countrysirap för en cornflakesfinansierad amerikansk radio. Undan!

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Volym #3 – Den bästa svenska musiken 80-tal"

MNW

Temat för tredje volymen med kärleksfullt dokumenterad svensk rockmusik är "slynglar". Slynglar som definierade den svenska 80-talsmusiken med bland annat *Vad skall du bli?*, *Kom till mej* och alldeles självklart *Solglasögon*. Slynglar som hette eller heter Tant Strul, Jakob Hellman, Camouflage, KSMB och Thåström. Och jag vill bara påpeka att vad man än tycker om Wilmer X idag så var de kungar 1983 när de gjorde *Blod eller guld*. Hitarna radas upp, också de som inte var hitar egentligen men som var det i alla fall. Och som på något sätt alltid kommer att vara det.

Peter Sjöblom

LOU FORD

"Alan Freed's Radio"

Glitterhouse/Amigo

Lou Ford – som är ett band och inte en soloartist – fortsätter göra countryrock som varken är särskilt bra eller särskilt dålig. Låtarna utmärker sig inte nämnvärt och engerar därmed inte tillräckligt för att fastna i minnet.

Peter Sjöblom

P. KRUSE

"I dag Göteborg i morgon Malibu"

Last Buzz/Border

Patrik Kruse, som förr var en duo tillsammans med Joel Andersson, hör till de moderna svenska punktrubadurerna. Med detta följer ett antal formstereotyper, och Kruse gör inte mycket för att särskilja sig. Det ska i så fall vara att den hessa rösten får honom att låta mer som Ulf Lundell än vad de flesta av hans genrekollegor gör. Nja, lite mer originalitet krävs ändå för att jag ska höja på ögonbrynet.

Peter Sjöblom

DALE WATSON

"Christmas Time in Texas"

Continental Song City/Playground

Inte en chans att jag tänker låta min julefrid spoliaras av inställsam gubbcountry! Vill jag ha en crooner till snöflingorna tar jag tusen gånger hellre Bing Crosby. Så stora mängder för att det ska bli lyssningsbart kan man rimligtvis inte få i sig under hela högtiden. Huvva!

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Beirut Café"

Goldhead

Emilio Ingrassio har sammanställt denna skiva som är ett slags soundtrack till restaurangen Beirut Café i Stockholm. Ambienta, aningen orientalistiska tongångar som till viss del faktiskt komponerats speciellt för restaurangen. Medverkar gör bland andra Stonebridge och Cari Lekebusch, men plattan när tyvärr inga högre höjder. Däremot kan jag absolut

tänka mig att ha det i bakgrunden när jag äter.

Pigge Larsson

SCARED "New Songs"

Destination

Världens sämsta bandnamn och skivtitel omgärdar dessa tre ganska ointressanta låtar från svenska hardcore/emocore-killarna Scared. De kan sin skola, men aktare va trist... Hyfsat snyggt papper runt vinylen dock.

Pigge Larsson

MIDTOWN

"Save the World, Loose the Girl"

Burning Heart

Det är svårt att beskriva. Vad är det för något? Stämsång i Millencolinstil blandat med pop-rock. Midtown beskrivs som ett punkband. Punk och punk. Smaken är som baken. Detta betyder inte att det är dåligt, nej men det är en slags tonårsrock med ett lite snabbare trumspel än vanligt i genren. Ja, ibland kommer deras argare sida fram även i musiken och det gör det hela lite roligare. Att de är djurrättskämpar hela högen gör det hela MYCKET roligare. Något bakom pannbenet behövs även i denna tids intelligensbefriade musikindustri, ännu finns det hopp för våra små vardagshjältar...

Tove Pålsson

DEMONS

"Riot Salvation"

Gearhead

Vi har just åkt tillbaka cirka 30 år i tiden och punken är här. Det är gammalt nu och ingen tycker längre att det är särskilt hårt. Men lik förbannat har det hållit sig kvar ända tills nu. För en del är det en gåta, för andra naturligt. Demons kör en slags 2000-variant av den "snälla" och klassiska punken. Inte riktigt så falskspelande som Sex Pistols, utan mer som Johnny Rotten utan rökhosta. Jo det är alldeles sant, så låter det. Klassisk punk, nu med en lite mer modern touch.

Tove Pålsson

PORNCREEP

Eject Too Late

Silverhead?

Punkigt med influenser från 50-tals piano och med grungeaktig sång. Även A-ha kommer med på ett hörn när Porncreep gör en cover på *Take On Me*, som ger betydligt mer fartränder i kalsongen än originalet. Skivan är som en dag av många. Lite yrvaken i början, piggnar till för att till slut däckta av. En allroundskiva helt enkelt. Mer än så är det inte, men en bra (ljud)bild är det i alla fall.

Tove Pålsson

DAVE HOLLISTER

"Chicago '85... The Movie"

Dreamworks/Universal

"Konceptskiva! Bort! Kriminalisera!". Med reservationer för att konceptskivor egentligen inte borde få vara tillåtna så är det här en stundtals briljant soulskiva. *Don't Take My Girl Away, We've Come Too Far* och *Destiny* är så jävla vackra ballader. Vackrare än nästan allt på R Kellys *TP-2.COM*.

Thomas Nilson

JIMI HENDRIX with CURTIS KNIGHT & THE SQUIRES

"Knock Yourself Out"

Jungle?

Det fanns en tid då Hendrix var relativt okänd, en tid då han ofta sålde eller pantsatte sina gitarrer. Curtis Knight var en av de som var schysst och lånade honom en gitarr. Resultatet kan höras här. Hendrix höll under denna tid på att hitta sin stil. Han har inte riktigt kommit underfund med vad han ville göra med sin gitarr men tendenserna är klara. Största delen av plattan är hämtad från två studioinspelningar från

december 1965. Det mesta skrivet av Curtis Knight och keyboardspelaren Ed Dantes. Höjdpunkterna är många den tunga *Knock Yourself Out*, driviga *Hornets Nest* och klassikern *I Can't Help Myself*. En perfekt julklapp till farsan.

Jonas Elgemark

SANCHEZ

"Simply Beeing Me"

VP/MNW

Sanchez har alltid förknippats med smörig reggae och är kvinnornas favorit på Jamaica. *Simply Beeing Me* bjuder på få överraskningar, här finns så mycket vuxenmys-musik att ingen behöver frysa denna långa vinter. Coverversioner är en av Jamaicas specialiteter, något som Sanchez verkligen tagit fasta på. Det var med *Lady In Red* han fick sitt stora genombrott, och på skivan *Loneliness* är sju av tio spår versioner av amerikanska r'n'b-hits. Självfallet finns detta obligatoriska inslag också med på *Simply Beeing Me* och det är även denna gång en R Kelly-låt (1998 gjordes *I Believe I Can Fly*) som märks mest. *Turn Back the Hands of Time*. Ibland känns det dock som om man helt tappat förmågan att göra fusionen av stilar spännande, det har blivit något som inte alls har med reggae att göra längre. Detta är defenitivt ingen skiva som kommer att bli ihågkommen som banbrytande. Trots det känns den på det stora hela mer för- enklad och rak, utan trimmade saxofoner och syntar, än många andra i denna reggaens slisk/r'n'b-genre.

Josefin Claesson

DIVERSE ARTISTER

"World Shall See"

VP/MNW

Producenten Phillip "Fattis" Burrell har nu samlat ett axplock låtar han gjort för sin label Xterminator på albumet *World Shall See*. Skivan är fullmatad med stora artister från den klassiskt melodiosa reggaen men även från den mer moderna righteous-scenen. Titelspåret är en mäktig Sizzla-låt som på hans senaste skiva hette *The World*, här har man dock valt singelversionen som inte är lika bra men ändå samlingens absoluta höjdpunkt. Just Sizzla och Capleton är de artister som bäst lyckas förvalta arvet från rootsreggaen och samtidigt kombinera den med ny ragga. De två stilarna möts på svängiga *The Vibes* och det är duetter som denna och *Jah Kingdom*, även den med Capleton, nu tillsammans med Luciano som det tänder till ordentligt på skivan.

En överraskning är Turbulence som på låten *Think of Peace* gör en fullkomligt fenomenal insats – energi och skön melodi. Defenitivt en artist att hålla ögonen öppna för i framtiden. Tyvärr är det just de aggressiva tongångarna kombinerat med politiska texter som saknas på många av spåren. Skivan känns helt enkelt för slätstruken vilket förvånar mig en aning eftersom det är från detta produktionsstall man kunnat höra de mest spännade släppen den senast tiden.

Josefin Claesson

DIVERSE ARTISTER

"Come on Beautiful – The Songs of American Music Club"

BigNight/Glitterhouse/import

Initiativtagare till den här hyllningen till Mark Eitzel och American Music Club är Paul Austin från Willard Grant Conspiracy. Att samtliga medverkande är stora beundrare av Eitzel hörs, bidragen är varma av kärlek. Flera av bidragsgivarna överträffar sig själva (Lambchop, Calexico) och sådana som Chris & Carla och Willard Grant själva gör sedvanligt bra ifrån sig. Men det är frågan om inte Steve Wynn ändå slår dem alla på fingrarna med *Highway Five*. I alla händelser är *Come on Beautiful* en tri-

butplatta som verkligen fungerar. Synd att skivan bara går att få tag i mailordervägen (www.glitterhouse.com).

Peter Sjöblom

EL MUSICO

"Themes from the Dusty Roads"

All Tomorrow's Recordings

Göteborgska El Musico blir allt bättre och deras musik alltmer sammansatt. På denna fullängdsdebut hörs fortfarande Tom Waits smyga i korridorerna och viska till Bertolt Brecht, men deras kabareaktiga musik tar numer också intryck av bättre americana och kärva folksånger i moll. (*While Waiting for*) *The Real Cupids* är med sin slide och sin beslutsamma lunk särskilt värd att nämnas. Förbättringar kan fortfarande göras på sångavdelningen, men El Musico är absolut på väg mot någonting riktigt bra. Kanske när de dit om ett par plattor. Kanske redan nästa gång.

Peter Sjöblom

UNION KID

"Candy Falls Here"

Pias International/Playground

Muskelstark poprock som lämnat college och pluggat Pixies på fritiden, men som skulle tjäna på lite mer variation. Varannan låt snabb, varannan långsam – grovt räknat – räcker inte. Melodierna rör sig kring samma fixpunkt plattan igenom, och en timme med dessa briter är mer än tillräckligt.

Peter Sjöblom

FRAFF

"Resist the Call to Rock"

Rainbow Quartz/Playground

Det är inte konstigt att paralleller har dragits mellan Fraff och sådana som Wire, XTC, Television och Captain Beefheart. Man skulle kunna lägga Soft Boys till listan också. I grunden spattiga låtar som främst kyls ner av den avsmäta sången – lite synd. Fraff hade gärna fått ta ut svängarna ännu mer. Men så är det ju bara deras debut, så de har gott om tid på sig att utvecklas och lära sig väga mer.

Peter Sjöblom

HARALD HEDNING

"Harald Hedning"

Garageland

Harald Hedning fick aldrig ge ut någon platta när det begav sig i mitten av 70-talet, men det spelades in lite här och där, under konsert, vid repetitioner och i Sveriges Radios studio. Tack vare att Garageland jobbar hårt med arkeologin får man till sist höra hur det låt. Det är absolut lovvärt av Garageland, men det betyder inte automatiskt att musiken de hittar är i toppklass. Harald Hednings musik påminner både om nutida Grovjobb och dåtida Samla Mamma's Manna och var som bäst när den flöt ut i improvisation. När den rörde sig inom en mer strikt form blev musiken torftigare. Låtiderna var lite för utvecklade, och de körde ibland fast i den svenska instrumentalproppens klichéer.

Peter Sjöblom

TURN

"Antosocial"

Infectious?

Man tar några snubbar som spelat i hundra andra band tidigare, ett tjugonisslande gitarrer samt några lånade riff från x antal kända indie-ikoner, och vips har man ett identitetslöst rockband som försöker vinna mängas gunst, men attraherar få. En grupp som både vill vara Radiohead och Elliot Smith samtidigt, fast med en släng av heavy metal. Ta bort. Och nej, det hjälper inte att de försöker låtsas som om de har en image, med sina kostymer och slipsar.

Sångaren och gitarristen Ollie Cole (före detta Swampshack), skadades för några år sedan allvarligt då en mikrofon blev strömförande. Händelsen ska ha givit honom perspektiv på livet och energi att

skriva en bunt nya låtar. Tyvärr har han inte lyckats överföra något av elektricitet han drabbades av den dagen, till sina låtar.

Anna Hedlund

IDLEWILD
"100 Broken Windows"
Food/EMI

Det kommer så mycket fantastisk popmusik från Skottland; BMX Bandits, Pastels, Teenage Fanclub, Speedboat, Vaselines, Orange Juice och Eugenius. Listan över band kan göras hur lång som helst. Ja, och så Jesus & Mary Chain. Och Primal Scream. Alla är de ansvariga för en stor mängd fantastiskt smittsamma poplåtar under de senaste 20 åren, och inget pekar på att varken produktiviteten eller kvaliteten ska komma att avta under de kommande 20 åren.

Inget, det vill säga, förrän Idlewild. De spelar inte pop. De är inte roliga. Och de har inga medryckande låtar. Istället för poplåtar har skottarna gett sig in i samma snår av tröttsam post-grunge och andefattig arena-indie, som band som Bush och Compulsion fastnade i för flera år sedan. Och som de sedan dess inte klarat av att ta sig ur.

Hoppas att Idlewild klarar sig bättre.

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Glücklich – A Collection of Brazilian Flavours from the Past and the Present"
Compost/Border

Resultatet blir ganska ointressant när Rainer Trübby fortsätter serien *Glücklich*. I fokus står förstas musik influerad av brasilianska tongångar som dock utmynnar i ett slags hopkok av samba, house, jazz och bossanova. Sval lightmusik som befinner sig ljusår från svettigt kokande sambrarytmer. Den som uppskattar originalet har med andra ord inte särskilt mycket att hämta här.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Hôtel Costes, Etage 3"
Pschent/MNW

Den franska skivsuccén fortsätter. På den tredje utgåvan i serien har Stéphane Pompougnac valt ut 15 låtar som binds samman av en pumpande housegrund som ornamenteras ut av element från techno, jazz och bossanova. En sval och lite väl smart loungekänsla vilar över skivan som innehåller namn som Shirley Bassey, Coco Steel och Gotan Project.

Robert Lagerström

THE WACO BROTHERS
"Electric Waco Chair"
Bloodshot/MNW

Jag erkänner direkt. The Waco Brothers har aldrig tilltalat mig trots att gruppen anses som en av den alternativa countrys förgrundsgestalter. Här fortsätter grabbarna att göra energisk countryrock samtidigt som bandet känns mer sammanhållet än någonsin. Dean Schlabowske och Tracy Dear står för en större del av låtskrivandet samtidigt som förgrundsgestalten Jon Langford får till det i *Jamaican Radio Obituary*. Men jag faller fortfarande inte pladask och tycker bara att plattan känns sådär. Kanske är det mig det är fel på.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Nirvana Lounge by Claude Challe & Ravin"

Jetset-diskjockeyn Challe frångår skivserien *Buddha Bar* och satsar på *Nirvana Lounge*. Ett dubbelaalbum där första plattan är en försiktigt svängande utflykt i new age, techno och world music, bitvis en trevlig bekantskap som dock försämrar av några alltför sockersöta spår vilka nästan drar åt Enya-hållet. På platta nummer två dras tempot upp och musiken utmynnar i

en sval och blasé loungekänsla på house- och technogrund. Med andra ord inget att springa benen av sig för.

Robert Lagerström

PASSI
"Genèse"
V2

Franske rapparen Passi säljer högar med skivor i hemlandet, han är arg och rappar om rättvisa och värnar om sina afrikanska rötter. Det låter ju jättefint, men produktiven och beatsen känns mindre angelägna. Passi spanar alldeles för mycket på sina amerikanska förebilder och det är svårt att på *Genèse* hitta någon anledning till att MC Soalaar inte längre skulle vara kung av fransk rap.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

"Looking Back"
Good Looking/Goldhead

Denna samling lägger sig som en bekväm filt över en utan att direkt stickas eller bli för varm. Good Looking står fortfarande för den atmosfäriska drum'n'bassen och utvecklingen känns minimal – på både gott och ont.

Björn Magnusson

PAUL OAKENFOLD

"Travelling"
Edel

Paul Oakenfold är kanske mest känd för sina remixar av U2, The Shamen och Massive Attack men han låg även bakom Happy Mondays hårt svängande *Pills, Thrills and Bellyaches*. Han har också sedan några år tillbaka sin egen etikett Perfecto som ger hårt bumpande dansmusik. På *Travelling* visar han upp en hel rad av dessa artister och det mesta doftar festival, illegala substanser och svett. Dansant men kanske inte lika god lyssningsmusik.

Björn Magnusson

DENNIS BROWN

"Let Me Be the One"
VP/MNW

Dennis Brown är känd som en av reggae-världens absoluta giganter och efter hans död 1999 har de postuma skivorna blivit många. Materialet till denna skiva var det sista som spelades in, men det känns inte som detta är en värdig final. På *Let Me Be the One* finns inte mycket bra musik. Det är en skiva som innehåller ylande saxofoner och taffligt ihopsatta syntlingor, så sötsliskigt att självaste Michael Bolton skulle få håll i tänderna. Det finns bara en låt på skivan som det går att lyssna på med behållning, *Keep Your Love A Coming*. Ett spår som känns mer modernt och avskalat än de övriga. Avfärda dock inte Dennis Brown på grund av denna skiva, lyssna istället på *Words of Wisdom*, *Visions* eller klassikern *Brown Sugar*.

Josefin Claesson

BEACHWOOD SPARKS

"Beachwood Sparks"
Sub Pop/MNW

Albumdebuten från Beachwood Sparks låter som om den vore inspelad i Kalifornien runt 1970. Och det är menat som beröm. Låtarna är klockrena och bär eko av artister som Buffalo Springfield, The Mamas and the Papas och Gram Parsons (grabben som knappt sålde en skiva medan han levde men numera blir helgonförklarad i parti och minut) samt en väl avvägd dos psykedelia. Låt vara att kvartetten knappast kan beskylldas för att vara nyskapande – men vem bryr sig när resultatet blir så här glädjefyllt och kul.

Robert Lagerström

MULTIBALL
"Multiball"

Creative Vibes/?

Musiker-musik kan det heta när studiomusiker får för sig att ge ut en platta, musiker som är tekniskt skickliga, men som egentli-

gen inte kan skriva låtar. Jag vet inte om de tre killarna i Multiball faktiskt är studiomusiker i vanliga fall, men nog låter det så. De gör musik i gränslanden kring akustisk drum'n'bass, triphop, chill out... Ja, det är lika oformligt som det låter. Visst kan det stundtals bli okej bakgrundsmusik, men i slutändan kan Multiballs skiva sammanfattas med det engelska ordet "wanking". För så är det. Multiball är ett gäng killar som står och runkar i studion.

Henrik Strömberg

BANCO DE GAIA

"Igzeh"

Six Degrees/?

Banco de Gaia har alltid haft en förkärlek för "etniska" ljud och det har bara blivit värre med åren. Redan på de första publicerade spåren (på *Ambient Dub*-samlingarna) märkte man en tendens till bombastiska ljudbilder, och det är inte längre en tendens utan ett faktum. Låtarna byggs upp, och upp, och upp. Arabiska, indiska och asiatiska instrument åker alla in i Banco de Gaias sampler och infogas i linjära stukturer som bygger luftslott stora som berg. Den återhållsamhet och finkänslighet som ändå fanns någonstans i albumet *Last Train to Lhasa* är på *Igzeh* helt borta.

Henrik Strömberg

BOB SINCLAIR

"Champs Elysées"

Edel

Charmen med fransk house har för länge sedan gått förlorad. Eller vad säger jag? *Champs Elysées* innehåller endast små mängder house. Det är en discoplatta. Bob Sinclair emulerar framgångsrikt 70-talets discovåg, från smörigt till funkigt. Man behöver bara läsa några låttitlar för att inse hur ytterligt ytlig skivan är: *I Feel for You*, *You Are Beautiful*, *Striptease*, *Got to Be Free*, *My Only Love*. Disco? Tack, jag står helst över.

Henrik Strömberg

TENEBRE

"Mark of the Beast"

Regain/MNW

När Flegma och gothrockarna Funhouse splittrades föddes mörker, ursäkt mig, Tenebre (mörker på franska), som bildat den ultimata mixen av Danzigs boggierock, svartrock, sex, gotisk spökromantik, ockultism, b-skräckisar och ord bränd öst. Från debuten *XIII* stack Charles Manson-covern *No Wrong* ut mest och var riktigt bra när resten bildade en gotisk metalsoppa. Uppföljaren bjöd på jämnare låtmaterial, tyngre produktion, ruffigare gitarrer och ett mer vidsträckt helhetsound.

Kombinationen metalgitarrer å la Entombed till Fields Of The Nephilim-dof-tande arrangemang gav mersmak. På nya plattan har både trummisen och en gitarrist bytts ut men förutom detta bjuds inte på några direkta överraskningar. Titellåten känns som låten Danzig ännu inte skrivit, tyvärr havererar Kalle Metz (69 Hard) försök att härra honom, lämna det åt Tony Jelencovich i Glanzig istället. Efter några genomlyssningar märkar man att Tenebres nya platta saknar låtar och nyanser, möjligtvis glimtar det till på *Gone with the Wind* men det är också allt.

Thomas Olsson

THIN LIZZY & PHIL LYNOTT

"The Boys are Back in Town – Swedish Collection"

Vertigo/Universal

Ett av de bästa band, enligt mig, som funnits är Thin Lizzy. Phil Lynott var en grym sångare som tyvärr gick bort alldeles för tidigt. I Sverige var Thin Lizzy stora. Vi svenskar tilltalades väl kanske av Lynotts soulfyllda röst med ett stänk av vemod. Genom bandet har det passerat idel storstjärnor. Gary Moore, Eric Bell, Brian Robertson, Brian Downey och Scott

Gorham var alla idoler för mig när jag spelade luftgitarr framför spegeln. Det måste vara ett ganska tacksamt jobb att plocka ut låtar till en Thin Lizzy-samling. Måste säga att den som gjort det har gjort ett ganska bra jobb. Att inte ta med *That Womans Gonna Break Your Heart* och *Massacre* är en miss jag kan leva med. Här återfinns *Jailbreak*, *Sarah*, *Rosalie*, *Bad Reputation* och *Emerald*. Ladda CD:n, skruva upp volymen, luta dig tillbaka och njut till tonerna från ett stort band.

Per Lundberg G.B.

GONG

"Live 2 Infinitea"

Snapper/Playground

Gongs återförening är bara en i raden bland engelska progressiva grupper. Detta är en liveskiva från turnén i våras. Det finns ett stort intresse för bandet och fansen vallfärdar lång väg. Men jag känner lite vibrationerna av en tokrolighet och lite väl mycket distans efter att ha sett bilder från turnén. Frågan är om det blir roligt med färgglad scenutstyrelse och trampspsykedelia. Men musiken håller stundtals hög klass och tar avstamp i de första fyra skivorna fram till *Angels Egg* från 1974. Jazzig spacerock med galna saxofoner är aldrig fel. Dock inte i för stora doser.

Jonas Elgemark

THE MAKERS

"Rock Star God"

Sub Pop/MNW

Retrospektiv rock'n'roll är en intressant företeelse. Alltså, rock'n'roll med betoning på roll. Grunden för modern rock'n'roll lades av Rolling Stones när de slog ihop Elvis med Howlin' Wolf och Slim Harpo i början på 60-talet. Sedan dess har rock'n'rollen upplevt flera renässanser. Både glamrock och punk förlitade sig på vad Stones skapade, utan att egentligen tillföra något nytt annat än att lätt variera uttrycket. Senast var det Oasis som återigen gjorde rock'n'roll angelägen, även om de är mer rock och Status Quo än roll och Stones. Det som gör det så intressant är att rock'n'roll förblir en angelägenhet utan att nämnbart förnya sig.

Amerikanska The Makers förlitar sig även de på den moderna rock'n'roll-traditionen, även de utan att själva bidra med något nytt. *Rock Star God*, deras sjätte album, förlitar sig främst på glamrocken, i första hand Bowies *Ziggy Stardust* och Marc Bolans *Zinc Alloy & the Hidden Riders of Tomorrow*. Det vill säga, riktigt bitchig rock'n'roll med tuffa gitarrer, smäktande orgel- och pianoslingor och skrikiga tjejkörer som förföriskt svänger höfterna genom 16 självsäkra och självupptagna låtar om livsviktiga saker som kändisskapers förtjänster och avigsidor. Och supertjejer, förstås.

Någon ny renässans inom rock'n'roll kommer antagligen inte att komma efter *Rock Star God*, och någon global angelägenhet är The Makers nog inte heller. Bara en sak är säker: det är rock'n'roll.

Dan Andersson

LOVE AS LAUGHTER

"Destination 2000"

Sub Pop/MNW

Kan postpunk och avantgarde svänga? Jodå, verkar Sam Jayne, frontman i Seattles Love As Laughter, tycka. Mattor av tunga gitarrer och släpiga trummor omväxlar hans David Byrne-influerade sångstil, och det svänger faktiskt till ibland. Ibland.

De aviga låtarna på *Destination 2000* har sina rötter främst i den engelska postpunk, men även hos band som Devo. Tuffa sedan till det med lite hardcore-influenser, och Love As Laughter börjar ta form. Det är smart. Tungt. Bitvis bra, men inte särskilt ofta. Svänger gör det också.

Ibland.

Dan Andersson

André Orefjärd har samlat ihop ett gäng Sade-flödande spår med mjuk skönsång samt några pumpande beats tillsammans med rappare och släppt *Back on Track* (Flipshot) som passar bra i storsoffan. Den djupa soulkänslan infinner sig faktiskt. Och det går inte att undvika att njuta. På *Haters* (Reactive Music) bjuds vi på barnramse-hiphop av Mercy. Inte så kul för oss över 13 bast. Bobby Womacks stora, råa stämna dominerar Rae & Christians akustiska version av nya singeln *Get A Life* (Grand Central/Goldhead). Helt utsökt! Ett annat smakprov från kommande fullängdaren *Sleepwalking* är förvånansvärt kontrollerade tolvan *It Ain't Nothin' Like* tillsammans med The Pharcyde. Den känns som om autopiloten är påslagen. Tyvärr.

Gary Andersson